Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

171
G 24
GW 3689
CA 779

Omnes editiones antiquæ Epiſtolarum Gaſperini ſcriptis raris adnumerantur. Vid. Friedrich Gotthilf Freytags Nachrichten von ſeltenen und merkwürdigen Büchern. I Band. Gotha. 1776 S. 148 ſeq. Hic p. 152 editionis mentionem facit, quæ anno 1496 in 4. Daventriæ excuſa est, quemadmodum et hæc Daventriæ, ſed ſine mentione anni, per Jacobum de Breda impreſſa est.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Epiſtole Gaſperini

Gaſperini Pergamenſis clariſſimi oratoris epiſtolarum liber feliciter incipit

G Audeo plurimū ac letor in ea te ſententia eē vt nihil
a me fieri ſine cauſa putes. Ego em̄ etſi multoꝝ ve
rebar ſuſpitōes ꝙ a me Sempꝛoniū antiquū fami
liarē meū reiiciebā tamē cū ad incredibilem animi
tui ſapientiam iudiciū meum referebam. nihil erat
q̄re id a te impꝛobari putarem Nam cū ꝛ meos noſſes moꝛes. ꝛ il/
lius naturā nō ignoꝛes. nō dubitabā quid de hoc facto meo iudica/
turus eēs Nō igit̄ has ad te ſcribo lr̄as quo nouam tibi de rebus a
me geſtis opinionē faciam. ſed vt ſi q̄n aliter homīes noſtros de me
ſentire intelliges. tū qui ꝓbe cām meā noſti defenſionem meā ſuſci/
pias. Nec ſi feceris nihil eſt quo vlterius officium tuum requiram
Vale.

C Am ſi antea litteris ꝛ ſermone multoꝝ nō ſatis ꝓbari factū tu
um intellexiſſem ꝙ veterem amicū deſtituiſſes. tamen cum habe
rē animū tuū multis iudiciis ꝑſpectū. nullo pacto induci poterā vt
in re temere q̄cquā a te factū putarē. ſꝫ q̄ꝫ difficile ſit: p̄ſertim in hac
vꝛbe nrā ex animis hoīm euellere eā opinionē q̄ ſemel inſederit cuꝫ
cū ſis pꝛudēs nihil opus ē te admonere. Ego tibi oē ſtudium meuꝫ
polliceoꝛ ꝛ q̄ꝫtum in me erit ꝑficiam. ne quiſquā noſtroꝝ ciuium ea
re tibi ſuccēſeat ꝙ ſi vlla rōe his poterit ꝑſuaderi nihil omittā. Si
vero illos in ſentētia manere ſenſero. ego vicem tuā dolebo. Tū tuū
erit nō tm̄ officiū meum ex euentu quantum ex meo in te animo ſpe
ctare Vale.

M Erito amo te qꝛ non vt nr̄i homines ſolent res ipās tm̄ ex alio
rū ingenio quātum ex tuo iudicas. quod niſi de te mihi certiſ/
ſime ꝑſuaſiſſem vehemēter dubitarē ne rumoꝛ qui de me ꝑcrebꝛuit
paulo te alienioꝛē a me faceret Nā cū pleriq́ꝫ admirarent̄ ꝙ tiberii
claudii defenſionem nō ſuſceperim. ꝛ ſunt qui vltro me accuſant Et
ꝑiniquū dicūt qꝛ veteris amici ꝛ neceſſarii tui cām patiar me ſaluo
ac viuo eē deſertam: Ego vero cū nō dubitarē multos hoies eē qui
bus anim⁹ doleret ꝙ me ſumme amares videbā nō defuturos q̄ ad
te ſcriberēt me nūq̄ꝫ bono amoꝛe in tuos fuiſſe. Neqꝫ tm̄ amiciciaꝫ
tuā q̄ꝫtum foꝛtunā ſecutū: Sed cū te nō ignoꝛarē hoꝛū hoīm ſemꝑ
inſidias ꝑuifeci. Volui aūt ad te ſcribere ne te contemptū a me dice
res Illud igit̄ a me habeto ꝙ ſi cā tiberii a me defendi potuiſſꝫ. ſal
ua ea opinione quā nos om̄es volumus in republica hr̄e. certe non
minus in eius ꝑiculo laboꝛaſſem q̄ꝫ ſoleo cū de capite ꝛ rerum foꝛ/

Koninklijke Bibliotheek te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

tunis agitur. Sʒ nolui fame mee ꝑiculum facere. Turpe em̄ eēt vt
qui ſemꝑ vigilaui pro commodo reipublice nūc priuato officio hūc
hoīem tuerer qui nō ſolum multis iudicijs. ſed etiam grauiſſimis
teſtibus rēpublicā male geſſiſſet. Hortor itaqʒ te ac etiam maiorē in
modū rogo vt (ſicut tu facis) bn̄ de me exiſtimes: neqʒ me alium pu
tes q̄ʒ cum ſummo ſtudio olim familiares tuos defēdebā. Scio nō
longe abfuturꝝ quin mihi grām habeas. ſi conſiliorꝝ tuorum me me
mineris q̇bus me ſepe admonuiſti vt cū amicis multa ꝯtuliſſeʒ oīa
ꝯſilia mea ad āplitudinē reipublice referrē Vale

Q. Uod tiberio claudio nō affueris minime officium tuū repꝛhen
do. Scio em̄ quātū vnuſq̇ſqʒ noſtꝝ reipublice debeat. nec du
bito q̇ nrā neceſſitudine oīa dicturus ac factur⁹ fueris. que ſalua
republica in tali cā dici ac fieri a te potuerint. ſed temeritate ſua res
in eū locū deducta eſt. vt qui reipublice bn̄ ꝯſultum voluerint hunc
aut oderint aut deſertū eē patiant. Nulla ergo mihi ſocietas eſt cuʒ
illo. neceſſarius meus fuit ⁊ amicus q̄ʒdiu nr̄e reipublice alicui vſui
erat: cū vero male cepit de publicis ꝯmodis male ſentire: ego nō a/
liter ac debeo te hoīe illo iudico. Qʒ vero ſcribis te ꝯſilium meuʒ in
hac te ſecutū vehemēter gaudeo ac tm̄ de hoc te hortor vt nihil ſit ad
quod te maiori ſtudio hortari poſſim. Cum em̄ antea ꝓpter multa ī
me officia tua maximas tibi grās haberem. nūc certe eo maiores ha
beo ꝙ vnicuiqʒ nrm̄ reſpublica dʒ eē charior q̄ʒ priūata. Vale

Magnas habeo nature tue grās ꝙ nihil eſt quare cauſe mee dif
fidauit. Cū em̄ in rebus iudicandis ſumma prudentia ſis ꝑ/
ditus. video nō poſſe fieri vt quid multis ꝑſepe accidit ipa legū no/
ſtrarꝝ obſcuritas remoreť ſententiā tuā Tu quid ſapiētie tue ꝯueni
at videbis. Ego vero tabulas publicas teſtes ⁊ cetera adiumēta. q̄
in hmōi litibus ſolēt deſiderari ita parata habeo vt nō cauillatoīb⁹
ſicut nuꝑ aduerſarij ſed ipa veritate pugnare a te iudicet Vale

Si adiumētis de q̇bus ad me ſcripſiſti inſtructa eſt cā tua nihil
eſt qđ a te dubitari cenſeam Ego em̄ quātū ad me attinebit ꝑ
ſpiceam: ne mea negligentia vllū ad te incommodū veniat. Tuum
erit videre. vt cū optimam cām habeas nō ipe tibi defuiſſe videarʒ
et poſt rem iudicatā ve[illegible]s ne tibi aliq̇d ſimile eueniat his q̇ de re/
bus p̄teritis in ꝯſiliū veniūt. ⁊ poſt tēpeſtatem cogitant q̄ rōe poſſit
occurri ꝑiculis que iam ſunt p̄terita. Cupio em̄ tibi omnia ex ſentē
tia venire. q̄ ſaluis legib⁹ pn̄t in canſa tua meditari. ſed vbi aliđ eq̇
tas aliud tua voluntas a me exiget. nō dico tibi. ſed nec parēti q̇deʒ
meo ꝯcederem ſi mecū hoc pacto ꝯtenderet vt ipſe plus apđ me poſ
ſet q̄ʒ leges ⁊ ꝯſuetudo iudiciorꝝ. verum ne te quidem hoc a me exi/
gere ꝓ tua ſingulari modeſtia arbitror. Nō em̄ eo te ingenio noui eē

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

nec ea familia que aliq̄d in noſtra ciuitate potius iiuria q̄ iure a ſe impetratū iri velit: Cura ne ſepius de eadem re te admoneā. vt cuꝫ oīa tibi ꝑata ſint turpe tibi defuiſſe iudiceris.

NIſi ſcirē de qua re ⁊ apud quē agerē. nō auderē certe hoc ꝑſertī tp̄e ad te ſcribere quicq̄. ſcis em̄ q̄ vane ſint hoīm ſuſpitōnes et q̄ ꝓmptiſſime lingue ad maledicendum. ſꝫ cū ſumma cauſe mee equitas ſit. ⁊ tu ille ſis qui nihil poſcis nō equuꝫ facere: bono aīmo cām meā tibi cōmendo: Nō dubito multos hoīes eē qui arbitrant̄ quadā auaricia me impulſum vt de antiquis ſedibꝫ ⁊ de auitis bonis veli. M. fabiū pellere. Ego vero ita inſtitut⁹ ſum. vt nullius hominis locupletari incōmodū vnq̄ appetiuerim. ſꝫ de iure ſuo alteri cedere ꝓpter hoīm inuidiā: aut timidi hoīs aut ſtulti videt̄ eē: Satis em̄ mihi erit q̄ de re nō iniqua apud iudicē equiſſimū contēdā Tu aūt a ꝯſuetudine ⁊ natura tua nō recedas. Et ego nihil a te niſi qđ tua eq̄tate dignū ſit requirā. Uale.

Ia noſtris legibꝫ nō abhoꝛret cā tua. bn̄ te ſperare iubeo Non em̄ ſum ille quē rumoꝛ ꝑplaris: aut hoīm fama ꝯtra equitatē ꝑmoueat. Nec ignoꝛo veteri inſtituto magis opoꝛtere iudicē attendere quid ſit iure poſitū q̄ in opinione: ſꝫ vt ꝓbe ſꝑ caui. ne vnq̄ rumoꝛes ante equitatē ponerē. ita ꝓuidēdum tibi cēſeo ne aliqua culpa tua hec opinio de te ꝯtracta videatur: quicq̄d āt īgenio meo aut ſtudio ꝓuideri poterit vt de iure tuo nemī ꝓpter inuidiā cedas. totū illud me ſatis facturum tibi polliceoꝛ: Illud vero pꝛo tua pꝛouidētia circūſpicies. qua ſcilicꝫ ratōe ⁊ foꝛtunis tuis ⁊ nomini meo bene conſulas: Uale

MAxima cā me īpulit vt hoc tp̄e ad te ſcriberē. nā cum te maximis rebus detentū eē audierim. certe negociū meū aliud in tēpus diſtuliſſem. niſi idipm̄ tale fuiſſet. vt ſemel a me neglectū nullius homīs neqꝫ ꝯſilio neq̄ auxilio poſtea coꝛrigi poſſit: Feres itaqꝫ me ſi de te maximas res agitanteꝫ interpellauero. puto te memoꝛia tenere quibꝫ ꝟbis tyꝛo vſus fuerit cū ꝓdie kalēdas martias vtrūq̄ noſtꝝ ꝯueniſſet. Nā cū ipſe bono aīo ſe mecū in grām rediiſſe affirmaret. neqꝫ in ſe vllas oīno reliquias odii ſupeſſe diceret. tu me iuſſiſti nō ſolū eē equo animo. ſed etiā ocioſo [illegible] amplius q̄cq̄ de te ſuſpicari. Ego ꝟo cū illius ꝟbis ⁊ tua autoꝛitate magnā fidē haberē oēm memoꝛiā iniuriaꝝ ac ſimultatū que inter nos fuerāt penit⁹ ex animo diſtulerā quid īn ſequutū ſit melius audies de iſto queꝫ ad te mitto cui nō ſolū lrās dedi. ſed etiam mandata que ſuꝑ hac re ad te ꝑferret. poſtea em̄ q̄ a nobis deceſſiſti reb⁹ vt putabis inter me et illū ꝯpoſitis interuenit ſaturnius hō. vt ſcis oīm ſediciosiſſimus, is oīa ꝑturbauit ⁊ tm̄ excitauit odiū vt foꝛtune mee nūq̄ deteriori

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

loco extiterit. Nã(quod in morbis dici ſolet)malũ iſtud recrudeſcit aliquãdo aſperius q̃3 incepit. qđ a nullo certe alio medico ſanari pt̃ q̃3 a teipſo/quare ſi me ſaluum eẽ vis ſi fortunas meas incolumes. cura vt ad nos aduoles. opus em̃ eſt celeritate. ne vis eo me eſſe cõiectum vñ nullo tp̃e nõ dico amici ſed nec ip̃a q̃dem ſalus ⁊ ſi cupiat poſſit eximere. Uale.

Quantam moleſtiã animo pceperim cognita tyronis leuitate ex hoc potes cognoſcere q̃ niſi reſpublica me ex ip̃o itinere pa/lam reuocaſſet. certe nõ has ſolũ lr̃as conſecut⁹ eẽm. ſed multo etia3 illas ãnceſſiſſem. Si ergo fortunis tuis ut oportebat nõ affui. mini me accuſabis officiũ meum. qui cũ maxime cuperẽ animo ſatiſface/re tuo. illa ip̃a patria noſtre charitas ex medio curſu quo ad te tẽdebam plane me inuitum reuocauit. Scripſi aũt ad tyronẽ q̃bus verbis oportuit. ac etiam eũ docui vt nõ putaret tm̃ ſibĳpam rẽ tecum habendã eẽ quantũ mecũ qui omniũ que inter nos ꝯpoſita fuerunt autor atq̃3 ſponſor fueram. hortatus etiam eũ ſũ multis rationib⁹ vt rem in meum aduentũ differret concederetq̃3 illud amicicie q̃ vt primũ cum patre ſuo: ita poſtea cũ illo mihi fuit. Admonui eũ pluribus ṽbis vt plus apud ſe rationes mee valerẽt ⁊ reſpectus ãtique beniuolẽtie q̃3 ſeditiones ⁊ odia ſaturnĳ. quod ſi impetratũ ab eo fuerit magnas ei me habituꝝ gratiam pollicitus fui Si vero ſpẽ meam improba cõſilia hoim̃ ſediciosorum vıciſſent determinaui nihil omiſſuꝝ quod ad defenſionem tuã ⁊ extimatõem meã ptinerꝫ. Puto illũ mihi plus credituꝝ q̃3 ſaturnio que res ſi ꝯſilium meũ fefellerit faciã vt illum facti ſui peniteat, expecto indies litteras ſuas. Si q̃d interim ab eo geſtum fuerit. quod tibi incõmode accidat tu me certiorem facias. Uale.

Non pua res eſt neq̃3 inuſitata de qua iam dudũ ad te ſcriberẽ ꝯſtituti hoies em̃ quib⁹ in puincia noſtra curam tuaꝝ rerũ ⁊ eoꝝ qui tuis rebus fauent ꝯmiſeras videnť a te magis ac magis indies abalienari querunť oẽs vt rem ip̃am vno ṽbo dicã q̃ lupos ouium cuſtodes feciſti. Speramus q̃dem nos q̃ hic tui ſum⁹ res tuas ac tuoꝝ pfligatũ iri nõ poſſe ab his q̃ ſemp ꝯmodis tuis aduer/ſati fuerũt ſi pcuratores tui vt oportebat aduigilaſſent. ſed in̄ picu lũ factũ eſt vñ pſidium expectabam⁹: nã hi boni viri pmo p inſidi/as. deinde palam nõ ſolũ ad eos qui nõ bñ tibi volũt ceperũt inclinare: ſed etiã ſe illoꝝ duces pfitentur: Opus eſt itaq̃3 maturatõe dum adhuc res poteſt curari. ne tibi accidat id quod ſolet euenire q̃ mortuo medicum accerſiunt. Uale

advocare
accersire

Quãq̃3 maxime in curſu erã. ac in ip̃o itinere veniẽdi ꝓpter eos rumores q̃ crebri de reb⁹ meis afferebanť. tñ cũ forte mihi oc/curriſſet tabellari⁹ tu⁹ cũ lr̃is tuis q̃s illi reddẽdas mihi tradideras

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

nolui ip̄m ſine meis lr̄is ad te redire. Sꝫ vt ad ea veniā. q̄ ꝛ fortu/
nis meis ꝛ meoꝝ eminere ꝑfidia ꝛ ſcelere procuratoꝝ meoꝝ ſcripſi
ſti oīa ꝓus cognouerā ita ſe habere maturaſſemq; maiori celeritate
diſceſſum meum. niſi fuiſſem maxis rebus detentus. Nihil ꝟo vo/
lui ad te reſpōdere: q̄ quotidie mihi nūciabant. ne forte ꝑderent ↄſi
lia mea his q̄bus minime illa nota eē volebam. Nūc ꝟo cū tātā habe
aꝫ fidē prudētie tue ſummeq; in me beniuolētie quātā poſtea nemi
te etiā atq; etiā hortor ac moneo. vt eos q̇ ꝑtes meas ſequunt ſapiē
ter vt ſoles de meo aduētu certiores facias ꝑſuadeaſq; illis me non
ꝓus de bonis meis rōem repetituꝝ q̄ꝫ eos in integrū reſtitutos vide
ro. plura ad te ſcriberē niſi ſperarē ꝓpediē apud te eē tabellariū tuuꝫ
me celeriter conſequutuꝝ. Uale.

Quod a te ſcribo tale eſt. vt id maxime ad rē tuā ꝑtineat nā ꝛ ſi
hoc alienū a te videat. tn̄ necē eſt vt ſi recte curatū fuerit mag/
na gloria ad te ꝑuentura ſit. M. em̄ āthoni⁹ ꝛ. Q. hortēſi⁹ hoies ā
pliſſimi iā dudū inter ſe vt noſti ad multū odiū diſtēdūt ꝓpterea ꝙ
nr̄is ciuib; adhuc fuit difficile vtriq; illoꝝ placere: dū ḡ ſtudio ꝑtiū
nr̄a ciuitas diuiſa eſt tot ↄtētōes in vrbe oriūt vt res iā plāe ad bel
lū ciuile ſpectare videat ꝙ etſi m̄lti nō arbitrāt h̄ poſſe fieri. ego tn̄
al'r iudico: ſꝫ ꝑoportunū acceſſiſſe tp̄s tollēdi h⁹cemōi ꝑiculi ꝛ oīm
hoꝝ maloꝝ cām ītelligo ſi tu q̇ multū ꝛ ſapīa vales ꝛ induſtria vo/
lueris h̄ on⁹ aſſumere. noſti q̄ꝫtū ciues nr̄i tibi credāt cogita ſi ciui/
tas nr̄a certior fcā fuerit de ↄſilijs ꝛ ſtudijs tuis in hac re īcredibil'
oīm bonoꝝ ↄuerſus ad te fiet: traheſq; in ſn̄iam tuā maiorē ꝑtē vr/
bis ꝛ futuꝝ video. vt. M. āthoni⁹ ꝛ Q. hortēſius ſeipos tibi ↄmit/
tēt ac vltro velint a te finē his oib; ſuis diſſenſionib; īponi ſuſcipies
igit hāc expeditōeꝫ tibi honeſtā ꝛ. r. p. necāriā: iudicabiſq; nihil poſſe
magis ad laudē tuā accedere q̄ꝫ ſi rē iſtā ↄſilio tuo ꝑfeceris.

Si meo aliq̄ officio poterit ſedari odiū. M. āthonij ꝛ Q. hortē
ſij nullo certe meo periculo ac labore deſinā donec oīa ↄpoſita
ſint ꝛ q̄eta. Uideo em̄ hāc rē totā ↄflatā eē paucoꝝ hoim vitio q̄b;
ciuitatis ociū diſplicet. Am̄ ꝟo ill' oib; ciuib; bn̄ eē cupio. vt nō ma
gis deſiderē me eē īcolumē q̄ꝫ illos ſaluos. Nō nihil etiā mouet me
reſpect⁹ āthonij ꝛ hortēſij q̄s tū. r. p. cā tū ex antiq̄ familiaritate cha
riſſimos habeo. Cōſeq̄r ḡ has meas lrās celeriter ꝛ q̄cq̄d poterit a
me vllo ſtudio aut cura fieri totū id libēter ſuſcipiā ſatiſfaciāq; expe
pectatōi oīm illoꝝ ciuiū. Satis āt ꝓmij ↄſecutū me arbitror ſi meo
aduētu cognouero tātū incendiū extinctū eē

NOn de re vulgari ac negligēda. ſꝫ publicis ↄmodis ad te ſcri/
bo Pudet em̄ me hoꝝ tp̄ꝫ ꝛ nr̄e. r. p. miſerꝫ. q̄ cū oli ↄſilio eorum ho
minum regeret q̄bus ipſa ſe commiſerat. nunc ad paucoruꝫ manus
peruenit, que illam omino tenent com preſſam. Nihil enim in con

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

ſilio ꝯtra efferebat̃ nõ quod ad oĩm vtilitatẽ ꝑtineret. Nemo erat q̃
nõ libere diceret q̃cq̃d reipublice conducere arbitraret̃ Nec erat q̃/
ue nec moleſtũ his qui intra illos parietes ꝟſabant̃ audire orõnem
eoꝝ qui ꝯtra ſe dicerẽt: At qui maiorẽ haberẽt locũ ꝛ patrie rõnem
iudicãdo q̃ꝫ rei ꝓuate Si qui hodie ſunt q̃bus indigna videãtur ea
que quotidie neqꝫ more maioꝝ neqꝫ legibꝫ fiunt nullũ hñt locuꝫ ꝛ
patrie rõem in iudicãdo ex quo fit. vt alij quod recte ſentiũt in ꝯſul
tatõibus nõ audeãt dicere. Alij vero q̃ſi oĩa in ꝑtãte eoꝝ cẽſeant de
nulla re volũt deliberatõem habere. niſi illa cũ ſuis ꝓuatis rebus cõ
ſentiant. q̃re nihil miꝝ ſi oĩa ꝯfuſa ſunt aut ſi rebus pacis ꝛ belli
nihil a nobis his annis ſatis ꝯſiderate vel dcm̃ vel factũ fuit Vnd̃
ꝟo hec tãta incõmoda reipublice acciderint. aliud nõ iudico niſi ꝙ
vnũ aliquod nõ habemꝰ caput aut ꝑncipem q̃ de noſtra bñ republi
ca ſentiat ꝛ quod ſentit ad cõem vtilitatem referat neqꝫ aut grã ali/
cuius ĩpediat̃ aut frangat̃ metu ne oĩa audeat que ſibi bona ꝛ hone
ſta videant̃. Sed nullus eſt qui ſe velit laboribus ꝛ periculis ꝓ pa/
tria offerre. oẽs patiunt̃ rẽpublicã eẽ deſertam ne in aliq̃d diſcrimen
reꝝ ſuaꝝ vertant̃. Tu vero ꝛ ſi gubernatõe ꝛ cura eius odio malo/
rum diſceſſeris. tñ ꝑſpicies quid ad tuã ꝟtutem ꝑtineat. Illud autẽ
moneo atqꝫ etiã hortor vt potius velis ſi reſpublica req̃rat pro illa
perire q̃ꝫ cũ ea oẽm dignitatẽ tuã ꝛ eſtimatõem amittere

Quantũ cupiã rẽpublicã noſtram ſaluã eẽ. ꝛ illã videre aliquã
do in ſedibꝫ maioꝝ noſtroꝝ repoſitã. nemo poteſt meliꝰ q̃ꝫ tu
iudicare. Neqꝫ certe vnq̃ꝫ ceſſiſſem ĩprobis aut abdicaſſem me ab
ea ſi ſperare potuiſſem plus mea ꝯſilia in cõſeruatõe illius q̃ꝫ vim q̃
rundam ciuiũ ad euertẽdũ publicũ ſtatũ valere Sed cũ iniquoꝝ ꝑ
fidia magis in publicis ꝯſilijs poſſet q̃ꝫ ego ſolus valerẽ tũc reſiſte/
re. nec eẽnt q̃ ſe tunc defenſores publice vtiliter ꝓfiteri auderent pu/
taui ad tp̄s huic tempeſtati cedẽdum ꝛ aliquo migrandũ. vbi ſecu/
re mihi viuere liceret Quãta poſtea licẽtia ꝛ ĩpunitas peccãdi fuerit
tu qui inter fluctus illos ꝛ ꝓcellas ſepe agitatꝰ fuiſti. melius potes
ꝑ te cogitare q̃ꝫ ab alio audire. q̃re minus admiror. ſi nemo reꝑit̃ q̃
audeat libere in nr̃o ſenatu orare ꝛ ea dicere que bñ de republica ſen
tiat. ꝙ aũt me ad gubernatõem eiꝰ reuocas arbitror te id facere ma
gis quodã ĩmẽſo in rẽpublicã ſtudio q̃ꝫ aliq̃ certa ſpe liberãde a me
patrie. nã cũ nihil aduerſum maloꝝ vim potuiſſeꝫ ꝑficere. nec ei opi
tulari: dũ adhuc ſtare videbat̃ ꝛ aliquã vmbrã ſeu ſilitudinẽ antiq̃
libertatis retinere. q̃d erit q̃d illi me putares poſſe auxiliari: quã nõ
mõ expirãtẽ. ſꝫ etiã oĩno iã extinctã ac mortuã viderẽ. vellem ſaltẽ me
ad eã vocaſſes cũ aliq̃ ſpes hꝰ reparande ſuperat. nũc ꝟo ad funꝰ eꝰ et
ad ſepulchꝝ me credo ĩuitaſti vt cui nõ obtigerit ꝓ illa mori cũ ea fu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

nerarer. Sed nō puto ſapietis eē cū nihil poſſet patrie ꝓdeſſe malle ſecū ꝑire q̄ȝ ſine illa viuere. Nec tantū intereē iudico eius qui bonꝰ ciuis ſit obijcere ſe morti aut ꝑiculis ꝓ his q̄ liberi eē neſciāt aut nō lint quātū ſuā incolumitatē tueri ⁊ ſeruare donec aut honeſtius mori ꝓ patria poſſit aut tp̄s videat quo non fruſtra labores ⁊ ꝑicula ꝓ ſuis ciuibus ſuſcipiat. Si ergo caſus tulerit vt ſententia ea poſſe a me fieri q̄ patrie ꝯducāt: faciā intelliges me de reſtitutōe publice libertatis maiorē curam q̄ȝ de mea ſalute agere. Aliud interim non habeo. qđ hoc tp̄e poſſum nr̄e reipublice patrare. niſi lachrymas q̄s ſepe ꝓ miſero ſtatu illius effundā. Uale

patrare

giectare

Quid de me ſentias facile ꝯiecto ex turpitudine hoīs ⁊ īfamia eius q̄ animū tuū a me alienare voluit. Quāuis em̄ cā mea a te nō ſatis ꝑſpecta eēt. tn̄ ex vita hoīs eius qui me apud te falſis criminibꝫ inſimulauit. potes intelligere famā bonoꝝ nō ſolere niſi ab improbis tētari. Nō ergo ſi qua de me diſſipata eſt fabula: cōmoueri te oportet. ꝓpterea ꝙ nulliꝰ hoīs adeo ſpectata eſt vita quin aliqđ crimē ꝯfingi poſſit. Illud ſatis erit mihi ita in oculis hoīm viuere. vt nemo me iuſte criminari poſſit. Sed quid pl̄a de hac re ad te ſcribā cum ip̄e exptus ſis in nr̄ā ciuitate ſemꝑ homīes fuiſſe q̄ alioꝝ fame inſultēt ⁊ ipſi putēt eo ꝯmendabiliores fieri quo pluribꝰ ab eis detractū ſit. Sed tu ꝓ tua prudentia nō ſolū ꝯſiderabis de quo aliquid dicatur. ſed etiam a quo homīe. ne cuiūs vita īp̄robata ſit eiꝰ orationi fidē habeas. Uale.

Satis ſpectata eſt mihi ītegritas tua. nec vllo tp̄e putaui de vita tua dubitandū. Si quid aūt de te mihi narratum fuit qđ ad famā tuā ꝑtineret. non tamē mutaui iudiciū meū. Amo em̄ te. ⁊ forte magis q̄ȝ credas. nō ꝙ magna familiaritas inter nos fuerit. ſȝ qꝛ nūq̄ȝ de te aliter q̄ȝ de optimo ciue iudicaui. Illud aūt ſciebā neminē tanta modeſtia eē aut tam frugi cuiꝰ vite nō inuideret ⁊ maxime ab his qui pares ip̄ſ nulla in ꝑte ꝟtutis eēnt hoꝝ hoīm vt etiaȝ ſꝑ īp̄robaui ita nūq̄ȝ orōi eoꝝ fidē habui. Maxime em̄ puto boni hoīs eē nō facile de alio homine credere quod ip̄e nō audiuiſſet. eſt em̄ orō eorum ſuſpecta qui prompti ſunt ad maledicendum de alio cū vel inuidia id facere vel aliquo alio dolo. et ſi nō veꝝ. tamē ſimile veri ſit. Scio quātū inter hoīes interſit nec te ignorare ſcio. Satꝫ hoīem de quo ſcribis cognoſco. Ciuimꝰ em̄ in ciuitate in qua vita nr̄orum ciuium omnibꝫ inter ſe nota eſt ⁊ quo queſtu quis vtaꝛ aut quibꝫ moribus ſit. Nemo eſt qui neſciat qđ ad tuā rem ꝑtineat. Reieci homīem a me ⁊ iam multo añq̄ȝ lr̄ās a te receſpiſſeȝ ſi qđ erit in quo poſſum meo officio tibi placere cognoſces me ita rebꝫ tuis amicū eē, vt beniuolētia nemini tuoꝝ cedam, Uale

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Epiſtole

Si tibi nō ſatis pſpectus eſt animus eius q̄ te mihi inimicum reddere voluit. nūc pmum ex me cognoſces. vt atroci iniquitate hoīs illius cognita. melius poſſis iudicare quanta ſit ei fides adhibenda: Sic em̄ de homine hoc habeto ita vitam illū ab adoleſcē/tia inſtituiſſe vt poſtea etate creſcēte a nullo ſit paſſus aliquo in ge/nere flagitij ſe vinci. Cū em̄ loco ſatis illuſtri natus eēt et in ciuitate florentiſſima in qua facile ſibi erat maioꝝ ſuoꝝ gloriam ꝛ dignitatem cū laude tueri. Maluit apud alios turpiſſimam vitam agere qui cum om̄i libidine ꝛ intēperantia opes maximas breui tpe con/ſumpſiſſet. ad has deniqȝ artes ſe ꝯuertit. vt ſcȝ fortunis alioꝝ inſi/diaret̃. hunc igitur queſtum ſibi miſere inuenit vt ſicut ampliſſime opes alius cum adhuc eis abundaret nemini bono vſui fuerūt. ita nō eius inopia multis grauis eſt. Suadere tibi ac plane rogarē ne hmōi hominē audires cuȝ aliquid male de me refert. niſi te optime cognoſcerem. cui nō pn̄t niſi frugi hoīes placere. habes qualis hō ſit hic ſed q̄tum ei credendū ſit cū is tā iprobus tā pditus aliū apud te accuſet p tua modeſtia pſpicies. Vale.

Nā ſi admonitore nō egebā qui me de noſtra amicicia ꝯmonefaceret. tn̄ auide tuas litteras legi nō ꝙ de aīo tuo dubitareȝ. ſed qꝛ me certiorē feciſti de pditi moribus hoīs de quo ad me ſcrib. Cum em̄ ad hoc vſqȝ tempus omnia accidiſſe ſibi putarem iniuria fortune magis q̄ȝ ſuo aliquo vicio. ſepe calamitatis eius miſert⁹ fui. Nec inducere in animum poteraȝ hominem qui ex florentiſſimis opibus maioꝝ ſuorum tam breui tempore ad miſeriaȝ pductus fuiſſet nūc fortunis alterius inſidiari. aut alteri p inuidiam velle de/tractū iri. cum ſepe legiſſem fortunam aduerſam miſeros hoīes ſui recognoſcētes facere. Sed hoc in his om̄ibus verum exptus fui. q̄ errore aliquo aut adoleſcētia inducti ad pauptatem venerūt. Neminē vero arbitrabar tā iniquo aīo eē q̄ in his rebus q̄ nullo ꝯmodo ſibi accedūt nō deponeret maliciā ſuā ꝛ mallet ſe indignum fortuna ſua videri ſed poſtq̄ȝ litteras tuas legi plane intellexi eū nō amētia aliqua aut errore ſed inuidia quadā ꝛ dolo ad hoc ipelli. Ero itaqȝ ceteris in rebus cautior ſi aliqn̄ hmōi arte vſus fuerit: In tua q̄deȝ re nihil eſt quo fidem hoīm q̄ hodie viuant poſſim habere. niſi conſentiat cum his q̄ olim de te mihi perſuaſi. Sed ſi quid de alio ho/mine confictū ab eo fuiſſet. facile potuiſſem aut errare opinione aut decipi. habeo igit̃ tibi grās qui nō es paſſus ignorare me diuti⁹ q̄ȝ vita ꝛ quibus moribus is hō eēt. Si quid in ceteris rebus cognoſ/ces quod ad me pertineat. facias vt cepiſti me certiorem rogo.

Qua vita ſit aut quibus moribus. Q. publius nō ſatis comp/tum habeo. ſed tamen ita iudico vt prius a te iudicium facie/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

dum ſit de. A. ſergio. qui illum apud te accuſauit. q̄ vt vlluʒ crimē
ab illo commiſſum in te credas. Omnibus em̄ vt audio accuſatio-
num machinis in criminando eum vſus fuit. nihil inquit his ānis
ſine ꝯſilio publij a tuis inimicis eē geſtuʒ. multa alias his addidit
que illuʒ inuiſiorē faciunt: alios ex tuis ſeruis dixit ab eo pulſatos
eē. alios vi de fundo tuo eiectos ſpargitq̄ illū multis ſuſpitionibꝰ
et ꝯiecturis. Tu vero q̄ carnificem hūc ignoras. oīa putas ab il-
lo bono in te animo dici ⁊ ea nō dubitas ꝑpetrata eē que hō iſte ne-
quam ⁊ petulantiſſimus de homīe fortaſſis innocēte cōfinxit ⁊ tibi
narrauit. Sed ne tuo aliquo vel incōmodo vel ꝑiculo q̄cquā ei te-
mere credas ſcito beluam iſtā priꝰ q̄ a nobis illam eieciſſemus exci
taſſe ſeditiones tātas ⁊ diſcordias in nrā ciuitate vt nulla eēt fere tā
firma ſocietas aut amicicia quā lingua ſua non labefecerit. Nemo
erat tāta modeſtia quē vbi hō iſte teterrimꝰ ingeniū accommodaue
rat. nō aliqua ꝑte ꝑuifaceret. Sed poſtq̄ ceperūt hoīes intelligere
nullū domeſticū malū eē in ciuitate. nullū etiā publicū cuius ille i-
pulſor ac ſuaſor nō extitiſſet. tāto oīm odio conſpiratū eſt in eum vt
paulum affuerit q̄n manibus vulgi diuelleret. Illū ergo velut ali-
quam noſtre reipublice peſtē a nobis nō dico emiſimus ſed ꝑcipiteʒ
ex ciuitate perturbauimus. ac magno clamore publico extrūſimus
Is cū apud finitimos nullū ſibi receptaculū aut latebras inueniſſʒ
ad nos diuertit nec adhuc ſuperiori fortuna deterritus eſt q̄ (vt vi-
deo) ad antiquū morē ſuū redeat. Speratqʒ poſſe beniuolētiam fa
cile ſibi ꝯparare: ſi ſe inimicū his oſtenderet quos ille tuos hoſtes
affirmaret. Multa de inſidijs publici de vita ⁊ libidine ſua expo-
ſuit. ⁊ tñ cū hoc dicit. nullo teſte niſi ſeipo vtit̄. Nullā affert certam
ꝯiecturam nullū ſignū qđ in quēuis non poſſit cadere. Una res illi
audaciā ad accuſandū facit. q̄ is qui accuſat̄ non eſt tibi ſatis notꝰ
et ſic te impediri dolore ⁊ iactura tuarū reꝝ facile putat. ne oēm reʒ
velis ab ipſo initio ꝯgnoſcere. Sʒ niſi caueas hūc luduʒ tibi faciet
quē ſepe nos magno malo noſtro experti ſumus. Eſt em̄ hō peſtifer
et oīs malicie artifex ac fabricator. Oēs tibi ex amicis inimicos fa
ciet nec conqeſcet donec periculū qđ a nobis depulimus ⁊ vrbi tue
et oībus ſenatibꝰ intulerit. Quare ſi ſapis nō ſolū ei nullam fidem
habebis: ſʒ noſtro exēplo id ages cum tuis ciuibus vt hunc hominē
nō aliter q̄ aliquā publicā pernicieʒ a vobis exterminetis. Nec ad
te ſcripſi nō paſſione aliqua aut odio in ſergium. nec beniuolentia vl
la in quintum publicum. Sed oīa recto cum iudicio feci. At quia
te valde amo facies quod tibi viſum fuerit. Sed vbi ꝯſilium meuʒ
ſequi volueris nihil temere de publio credes iudicabiſqʒ illum nul
lo odio tuo dignū. niſi etiam alio accuſatore ⁊ alijs teſtibus quorū

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

vita honeſtior ſit. illũ eadẽ admiſiſſe didiceris. Uale

QUe de vita ⁊ moribus ſergij admones magnas tibi grãs ha/
beo. Uolo em̃ magis hoc putrinũ mandatũ videri mihi q̃ꝫ ꝯ
ſiliũ. ſcio te nũq̃ꝫ indictũ fuiſſe vel odio ſergij. vl' beniuolẽtia publij:
vt hec ad me ꝯſcriberes cum alter ſit iã publice a vobis emiſſus Al
ter vero nec familiaris tibi neqꝫ notus. Nihil ergo ad ſcribendũ te
impulit q̃ꝫ illa tua egregia volũtas ⁊ beniuolẽtia. tũ in meipm̃ tum
in nrãm rempublicã Sꝫ vt noſti nihil difficili⁹ q̃ꝫ internoſcere quo
quiſqꝫ aĩo in nos ſit. p̃ſertim cum in amiciciam aſſumunt̃ hoĩes. q̃
in ciuitate nõ habent̃. nihil em̃ p̃ter verba ꝑcipimus q̃bus ſepe ma/
ximi aĩoꝝ motus ⁊ vitia tegunt̃. Fit ergo vt facile ab eis fallamur.
ſed nũq̃ꝫ magis q̃ꝫ dum aliqua paſſione impedimur. Cognitos au
tẽ nõ fugere ⁊ nõ recedere. longe vt ab omni eoꝝ ſocietate ⁊ ꝯuictu:
ita etiam ab orõe hoĩs eſt meo iudicio aut amẽtis aut furioſi. Non
negabo me ꝟbis ſergij allectũ eẽ. videbat̃ q̃dem ⁊ in geſtu modeſtiã
et in omni ſermone eius grauitatẽ pferre. Eſt etiã vt ſcis grã q̃dam
his q̃ extremi ſunt. ⁊ ſe nobis tradunt. aut quia (vt d̃r) noua hoĩbus
placẽt. Et maxime quõ magis ad humana ſtudia accedunt. aut ꝙ
naturaliter his afficimur quos in res noſtras affectos eẽ credimus
Quibus rebus permotus citius om̃ia admiſi. que tãto ille ingenio
fingebat. Concitatus q̃dem nõ paruo odio in publiũ fueram. neqꝫ
ad vindictam tm̃ mihi voluntas aberat quãtũ facultas ꝙ ſi ſors tu
liſſet grauius fortaſſis in eum vltus eẽm q̃ꝫ ille foret meritus. Sꝫ
bñ ſe habꝫ ꝙ mihi omnes mores eius detexiſti ꝓuſquã tẽpus mihi
aptum ad nocendũ fuerit. Non committã poſthac vt me hoĩ taꝫ ꝑ/
fido credam nec ꝑmittam vt ciues meos aliqua huiuſcemõi ſimula
tõe decipiat. Faciam intelliget quid ſit dolor eius eos deludere a q̃
bus ꝑhumane tam comiter except⁹ eſt. de tua vero illa in nrãm rẽ/
publicam volũtate egregia ſcito iam me in ſenatu retuliſſe ⁊ expoſu
iſſe lrãs quas ad me ſuꝑ te dediſti. mirum eſt quantas omnes tibi
gratias egerint ⁊ quanta beniuolentia te complexi fuerint: lauda/
bant in primis animum tuum quo te eẽ in colenda amicicia cognoſ
cebant. deinde multomagis te amabant ꝙ noſtro periculo tãquam
alicui communi patrie communicaueras. Ego vero omnia que ab
his dicebantur non ſolum probabam. ſed quam quiſqꝫ de te dixe/
rat ſententiam valde aũgebam. Hic ex curia diſceſſum eſt vt publi
ce mihi omnes hoc officium iniungerent. vt tibi pro ſe omnibus g̃/
tias ingentes dicerem Sed cum ego multa maiores pro cauſa tibi
mea debeam. ita pro vtroqꝫ gratias tibi vt nunq̃ꝫ vel pro volunta
te mea. Uel pro tuis meritis ſatis cumulatas poſſe tibi etiam ferre
videar. Uale

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Non verebor tacitū tuū iudiciū. ꝙ eū reſtituere in graꝫ tuā ſtu
deaꝫ quē tibi vehemēter ſuſpectū hēs Nō certe cū te maxie di
ligā potuiſſem induci ad hoc officiū. niſi tua plurimū intereſſe arbi
tratus eēm de rebus tuis bñ ꝯducere Video equidem opa ⁊ manu
factū Sexti rufi. qui cū te alienū redderet a quītilio ꝓ ꝙ ad te ſcribo
male cogitabat q̃d de eo ſi aīm aduertiſſes ꝑus a te iudicandū eēt.
Sed vt puto te alia re offenſum ⁊ ꝑturbatum inuenit: Facilē ergo
aditū ſibi ſperauit ad ꝯcitandū aīm tuū atq; inflammādū ꝯtra il/
lū. Ego vero quāq̄ difficile ſit de altero affirmare: ⁊ maxime cū de
amore ⁊ odio agit. tñ nō dubitabo fidē tibi de vtroq; facere Eſt eñi
alter iā pene mihi notior q̄ ſibi. ꝓpter antiquā familiaritatē ⁊ ſocie
tatē in multis rebus. de altero ꝟo ſepe id a te patre tuo ciue optimo
audiuiſſe nemī nunq̄ maiores eius amicos ſibi fuiſſe. Illud adde
bat ita īueteratū eē odiuꝫ vt iam nulla rōe ſperaret a ſe illud ſibi tol
li: Maius eñi dicebat excitatū eē incēdium. q̄ vt vlla aqua extin/
gui poſſit. cogita ergo quātū huic hoī credendū ſit ꝙ maiori odio q̄
grā dignus ſit. hec tibi vellē ꝑus nota fuiſſe. Nūq̄ eēt huc ꝑuentuꝫ
vt vel antiquū amicū a te reieciſſes. vel inimicū tibi aſciuiſſes Sꝫ
ꝑmitte queſo te a me exhortari: Et plus mihi vni credas ꝙ oīa per/
ſpecta habeo ⁊ te ſumme diligo q̄ homini iſti ꝙ nō ſentit q̄d ſit rem̄
nec a veteri odio diſcedit: Si intellexero te aīm tuum quintilio re/
ſtituiſſe ꝯfirmabis meaꝫ in te beniuolentiā ⁊ aīmos oīm ꝙ te amāt
nec aperies audaciam his hoībus ꝙ ſibi viam nō ſine tuo incōmodo
ad te maledicendo affectant aliud nō eſt ꝑmiuꝫ q̄d maius a te ꝓ no
ſtra amicicia expectē: q̄ vt intelligā ea me poſſe facile apud te con
ſequi ꝙ ſunt honeſta. Vale.

Quanq̄ de tuo in me ſtudio ac beniuolentia nūq̄ dubitauerī.
tñ mirum eſt ꝙ in te ſemper amor meus indies creſcat: Non
putabam fieri poſſe ꝙ mea beniuolentia cumulatior eēt. ſed affeci/
ſti vt nullo tpe viſus ſim a te amari niſi hodierno die: cuꝫ mihi nul
la occaſio olim interueniſſet cur me ab aliquo errato detereres nun
q̄ potui in leta me certū experimentū amoris tui ſumere. ꝙ autem
nūc me admones nec pateris me in amicicia peccare. Et ſi oēs ma/
gis laudibꝰ q̄ correctōe delectemur. tñ nō aliter reprehēſio tua mi/
hi eſt iocunda. q̄ vt interdū amara interdū dulcia delectant. Non
quero defenſionē aliquam apud te. eſt eñi hoc ꝑtinacie viciū. ea vel
le tueri que emēdari oporteat: Si tamē quintiliꝰ ea modeſtia vſus
eēt qua poterat certe hoc malum ſerpere deſiſſet. Sed cum iniquo
animo fert noſtram ꝯſuetudinem eē intermiſſam id egit vt nō ſoluꝫ
eam ꝯfirmaret ſuſpitōem quā de ſe conceperam. ſed etiā multoma/
gis augeret. Accidit ergo quod ſepe in magnis incendijs videmus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

quē vbi neglecta fuerunt etiam ſi minima ab ipſo initio extiterint. tū
ad ſummū ꝯſurgūt Nunc vero qđ inſtat agaꝫ. Ego quãtū eſt ī me
operã dabo vt illū chariorē aliquãto habeam q̄ʒ ſi nullum odiū in/
terceſſiſſet. Sepe amoꝛ intermiſſus acrioꝛ ꝯſurgit q̄ʒ ꝯtinuatꝰ. nō
te admoneo cū ſis prudentiſſimꝰ ꝙ nihil in iſta recōciliatōe a te aga
tuꝛ p̄ter eam opinionē quã de me homines faciunt. poſſet em̄ leui/
tatis mee videri. aut timidi animi ꝙ vltro meū animū ſibi reſtituiſ
ſem. Scio facies omnia pro tua ſapiētia. que ad honoꝛem meū ſpe
ctabunt. Vale

SCribo ad te de pace ⁊ concoꝛdia. que nuꝑ magno ꝯſenſu om/
niū ciuiū noſtroꝝ inter ſe celebꝛata ē. cui em̄ bella ciuilia tãtū
exarciſſent. ꝙ iaʒ ſemel ac iteꝝ partes inter ſe concurriſſent magnis
viribus Viderenturq̄ʒ omnes nō de p̄da ſed de vita atq̄ʒ ſanguine
certare ſtatim q̄dam vis diuina. vt ego arbitroꝛ mētes omniū adeo
inflexit. vt nemo eēt q̄ nō ſumme pacē ⁊ concoꝛdiã affectaret. legatis
itaq̄ʒ vtrimq̄ʒ ſuꝑ hac re miſſis ſtatim placuit oībus. depoſitꝭ odijs
renouare legē aureliam quaʒ olim athenienſes (duce traſibulo) tulerīt
ne vlla om̄ino memoꝛia offenſatū extaret. illa em̄ ob obliuionē neſ/
cia iniuriaꝝ interpꝛetaꝫ. Oꝛta eſt ergo tãta q̄es in ciuitate vt nulla
vſquã belloꝝ veſtigia appareãt. hec tibi ſignificare volui. vt qui ſem
ꝑ bella ciuilia execratus fuiſti. nunc tanta pacis tranq̄litate quãta
neſcio an vnq̄ʒ legeris plurimū gaudeas ⁊ noſtre foꝛtune ꝯgratule/
ris q̄ niſi maioꝛ cura te detineat. queſo accedas vt nō iam ꝑ lrãs ſed
in p̄ntia h̄ tãto bono ſciēs ⁊ vidēs nobiſcū fruaris. Vale

REm mihi nūcias gratiſſimã. Nam vt bella ciuilia ſꝑ execra/
tus. ita pacem omnibꝫ pꝛetuli q̄ poꝛro p̄t eē patria cuiꝰ res pſ/
pere magis me oblectent. aut aduerſe maioꝛi doloꝛe afficiam q̄ʒ tua
in qua oīa fere cōia habeo. Cum em̄ genus aliūde traxiſſeʒ. tamē
plīma oꝛnamenta atq̄ʒ adiumēta vite apud vos conſecutꝰ fui. Mlͭ
tas q̄dem artes atq̄ʒ honeſtiſſimas diſciplinas a veſtris hominibꝫ
ꝑcepi ⁊ quod nō in poſtrema parte locandū eſt. plures amicicias ac
ſocietates cū tuis ciuibus ꝯtraxi q̄ʒ eaip̄a patria que me genuit Pre
terea incredibile eſt quanto meroꝛe eēm cū audirem quotidie p̄uatꝭ
odijs ⁊ publicis oīa inter vos decerni. Merito ḡ vr̄e foꝛtune gratu
loꝛ que quo magis inſperata erat eo mihi iocundioꝛ fuit. Qꝫ ꝟo me
hoꝛtaris vt hoc tanto bono videns ⁊ ſciēs vobiſcū fruar. vtoꝛ em̄ ꝟ/
bis tuis: facias amice quanq̄ʒ adhoꝛtatōe tua nō egerem ⁊ iam apđ
vos eēm. niſi fuiſſent maxime occupatōes q̄bus nr̄e reipublice cau/
ſa detentus fui. Sed vt ſpero nō multos dies abero: Interim illđ
cupio tibi ꝑſuaſum eē neminem viuere q̄ magis vr̄is rebus ſecūdis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

gaudeat. aut ex v̄ra ciuili ꝯcordia maiorē voluptatē ſentiat

MAgni honores his diebus delati ſunt ad anthoniū ciuē noſtꝝ
hoīem certe ſapientiſſimū buibus nemo noſtrum eſt qui nō ſū
me letari debeat nō em̄ fieri poteſt. vt ſua gloria etiam noſtra nō ſit
Eſt, ꝑterea non ꝑua ſpes nobis omnibus iniecta bn̄ ſperandi de no
ſtra republica ⁊ poſſe aliquando ſimili beneficio vti. Si quid enim
aliud eſt quod facit aīmos noſtros erectos ad virtutes hoc in p̄mis
arbitror eē poſitum in ratōe honoris ⁊ glorie: Que ſi magis virtuti
q̄ȝ fortune confertur. videmus omnes vegetiores atqȝ alacriores ad
magnas res confirmādas tēdere: hortor itaqȝ vos ac diu oro vt no
ſtre reipublice ꝑ litteras ꝯgratulamini: que ſepenumero conferēdo
iuſtos honores his qui egregie de ſe meriti ſunt multos duces ſum
mos ⁊ optimos ciues fecit. nō dubito pro veſtro in rempublicā amo
re vos in bonis veſtris habere q̄cquid honoribus ⁊ dignitati huius
hominis acceſſit. ſed hoc animi veſtri iudicium gratius erit. ſi vt di
xi ꝑ litteras vr̄as vt reipublice gratiaȝ ⁊ optimis huiꝰ viri factis di
gnam gratulatōem habeatis. Vale

NUlla re ſcito nos multis animis maiorem voluptatem cepiſ-
ſe q̄ȝ poſtq̄ȝ renunciatum ē nobis de honoribus delatis ad an
thoniū. Non enim ſumus illi quibus oculi doleant ꝙ eos videamꝰ
in republica magnos eē q̄ ſua virtute ⁊ modeſtia bene meriti ſūt de
illa: ſed hoc vnum male nos habet ꝙ qui virtute pares ſunt honori
bus ⁊ dignitate inferiores exiſtant. licet em̄ tecum omnia loqui libe
re ⁊ debemus. cum te adiutore ⁊ ſocio ſemper vſi fuerimus. Una ta
men res nos (vt ſcribis) melius hortatur ſperare ꝙ r̄ſpublica ſe illis
committit quibus debet. Non enim putamus eos immunes futu-
ros beneficiorum eius qui aliqua prelatione virtutis excellunt. ſed
plura alia de hoc ſcribimus. quibus verbis oportȝ patribus conſcri
ptis: ⁊ gratias agimus ſue ſapientie. que omnes ciues bonos ad be
ne cogitandum excitauit. anthonio vero ꝯgratulamur ꝙ virtuti ſue
fortuna coniuncta eſt. Tu vero nos commendabis illis ⁊ hortabe-
ris. vt ſi quo loco videbūt eos reipublice auxiliari. non laboribꝰ nō
periculis noſtris parcant. Sumus quideȝ illi qui nō patiemur vos
aut ſollicitudine aut fide ab aliquo nr̄o ciue vinci.

GRatulor illud tibi ex ſententia optimatum obtigiſſe: quod
tua reſtitutione in patriam ſemper optaueram: Curaui au-
tem ante omnes rem totam ad te perſcribere vt intelligeres
hoc meo officio neminem eſſe qui te preſenteȝ magis affectaret. Cū
enim ſenatus de ſummis rebus frequens in curiam veniſſet. mult-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

qꝫ inter ſe agitata eẽnt. que ad ſalutem ciuiũ ꝑtinerẽt poſtremo com
memorata eſt cã tua. Fuit aũt in ea ꝯſultatõe incredibil' de tua reſti
tutione oĩm patrum ꝯſenſus. q̇ locus multa de animi ꝟtute de ani-
mi moderatõe ac de indignitate fortune tue honorifice dicta ac reſ-
ponſa habuit. necnõ multa poſt ex cõi ſentẽtia placuit rogatõem de
hac re fieri. ſenatus ergo ꝯſultũ eodẽ die ꝯſcriptũ fuit ꝙ nõ ſolũ pa
triam: ſꝫ etiã bona tua ⁊ dignitatẽ tuã recuperares. Ego vero vt ſtati
dixi nõ expectaui. vt hec patꝝ ſentẽtia ad te ferret̃ ſed añcedere vo-
lui. vt qui amore ⁊ beniuolẽtia ꝓr erã citius tibi de oibus rebus a
nobis geſtis ꝯgratularer

Non minus expectate lrẽ tue de mea reſtitutõe fuere eo gratio-
res inde extiterũt. Video eq̇dem ꝙ amor tuus vndiqꝫ ſe expã
dit. nec facile dicã que rẽs maiore voluptate me affecere. an ꝙ ſenat⁹
conſultũ de meo reditu promulgatũ ſit an ꝙ tu illud mihi impi⁹ nũ
ciaſti: Cum enĩ omĩa patribus conſcriptis debeã q̇ mihi illũ opta-
tiſſimũ patrie conſpectum q̇ opes q̇ dignitatem reſtituerunt plura
tamẽ videor tibi dicere: q̇ neqꝫ in exilio vnq̃ꝫ deſiſti me ꝯſolari ⁊ de
mea reuocatõe in vrbem ita attẽtus fuiſti. vt oẽs neccãrios meos et
ipſam republicã q̃ me reſtituebat hoc officio hac humanitate vin
ceres. Sed cupio ꝑ te certior fieri. vtruꝫ mihi liceat ꝓpter inimicos
meos tuto eẽ in patria. etiam meo more priſco ⁊ cauſis amicoꝝ ⁊ rei
publice verſari. Scis q̇dẽ quot inimicos ea res mihi fecerit dum re
ſiſto potentie illoꝝ q̇ putant ſe nullis aut legibus aut equitati ſub-
iectos eẽ vnde oĩm meoꝝ maloꝝ origo fluxit. Mallẽ aũt vt aſſue-
ui vitã in exilio agere. q̃ꝫ toties in eoſdẽ fluctus ac ꝑturbatões reuol
ui. Spero tñ ea ſapĩa ac moderatõe patres cõſcriptos eẽ: vt nihil de
cretum ſit ab his q̃d nõ velint ꝯſtãter ⁊ bñ tueri. ſꝫ magis ſecuro aio
ero. ſi ꝓus ãte oĩa explorata eẽ intellexero

Nulla res eſt que te ꝑturbare debeat ſi eo tpe de pace agit̃ quo
maxime de victoria tue ꝑtis oĩa ꝑmittere ⁊ ſperare videberis
Maioreꝫ crede mihi modeſtia tua laudẽ referes. q̃ꝫ tuliſſes gl'am
ex victoria. hꝫ nõ nego q̇d magnificum ⁊ admirabile in oculis ho-
minũ fama belloꝝ multaqꝫ ſepenũero ipſa diſciplina militaris ma
gna reipublice adiumẽta ingñauit q̃ niſi ſuſcipiam⁹ ⁊ ſingulari q̃-
dam laude ꝑdicemus certe vl' inuidi vl' inſueti reꝝ maioruꝫ videbi
mur: Sꝫ caue quicq̃ꝫ ex his q̃ repoſita ſunt magis in fortuna q̃ꝫ in
ꝟtute poſita tu vl' minime ꝯpares. Nullus enĩ impatoris aut duc'
maximorum exercituum laus ⁊ gl'a tanta fuit quin ⁊ cẽturionibus
cõis eẽt ex his qui manu fortiter cũ hoſte ꝯflixiſſent. Modeſtie ꝟo
hũanitatis clemẽtie ⁊ ceteraꝝ ꝟtutũ neminẽ is habet ſociũ vl' parti
cipẽ qui illis recte vtit̃. Quare tibi ꝑſuadeo nullam ex tuis laudib⁹

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

nec ea familia que aliq̃d in noſtra ciuitate potius ĩiuria q̃ȝ iure a ſe impetratū iri velit: Cura ne ſepius de eadem re te admoneā, vt cuȝ oīa tibi pata ſint turpe tibi defuiſſe iudiceris.

Niſi ſcirē de qua re ⁊ apud quē agerē. nō auderē certe hoc pſerti tpe ad te ſcribere quicq̃ȝ. ſcis em̄ q̃ȝ vane ſint hoīm ſuſpitōnes et q̃ȝ pmptiſſime lingue ad maledicendum. ſȝ cū ſumma cauſe mee equitas ſit. ⁊ tu ille ſis qui nihil poſcis nō equuȝ facere: bono aīmo cām meā tibi cōmendo: Nō dubito multos hoīes eē qui arbitrant̄ quadā auaricia me impulſum vt de antiquis ſedibꝫ ⁊ de auitis bonis veli. Q. fabiū pellere. Ego vero ita inſtitut⁹ ſum. vt nullius hominis locupletari incōmodū vnq̃ȝ appetiuerim. ſȝ de iure ſuo alteri cedere ꝓpter hoīm inuidiā: aut timidi hoīs aut ſtulti videt̄ eē: Satis em̄ mihi erit ꝙ de re nō iniqua apud iudicē equiſſimū contēdā Tu aūt a ꝯſuetudine ⁊ natura tua nō recedas. Et ego nihil a te niſi qđ tua eq̃tate dignū ſit requirā. Vale.

Si a noſtris legibꝫ nō abhorret cā tua. bn̄ te ſperare iubeo Non em̄ ſum ille quē rumor ꝑplaris: aut hoīm fama ꝯtra equitatē pmoueat. Nec ignoro veteri inſtituto magis oportere iudicē attendere quid ſit iure poſitū q̃ȝ in opinione: ſȝ vt pbe ſp caui. ne vnq̃ȝ rumores ante equitatē ponerē. ita puidēdum tibi cēſeo ne aliqua culpa tua hec opinio de te ꝯtracta videatur: quicq̃d āt ĩgenio meo aut ſtudio puideri poterit vt de iure tuo nemi ꝓpter inuidiā cedas. totū illud me ſatis facturum tibi polliceor: Illud vero pro tua prouidētia circūſpicies. qua ſciliȝ ratōe ⁊ fortunis tuis ⁊ nomini meo bene conſulas: Vale

Maxima cā me ĩpulit vt hoc tpe ad te ſcriberē. nā cum te maximis rebus detentū eē audierim. certe negociū meū aliud in tēpus diſtuliſſem. niſi idipm̄ tale fuiſſet. vt ſemel a me neglectū nullius homīs neqȝ ꝯſilio neq̃ȝ auxilio poſtea corrigi poſſit: Feres itaqȝ me ſi de te maximas res agitanteȝ interpellauero. puto te memoria tenere quibꝫ v̾bis tyro vſus fuerit cū p̄die kalēdas martias vtrūq̃ȝ noſtꝝ ꝯueniſſet. Nā cū ipſe bono aīo ſe mecū in grām rediȷſſe affirmaret. neqȝ in ſe vllas oīno reliquias odȷ̈ ſupeſſe diceret. tu me iuſſiſti nō ſolū eē equo animo. ſed etiā ocioſo nec amplius q̇cq̃ȝ de te ſuſpicari. Ego v̾o cū illius v̾bis ⁊ tua autoritate magnā fidē haberē oēm memoriā iniuriaꝝ ac ſimultatū que inter nos fuerāt penit⁹ ex animo diſtulerā quid iñ ſequutū ſit melius audies de iſto queȝ ad te mitto cui nō ſolū lr̄as dedi. ſed etiam mandata que ſup hac re ad te pferret. poſtea em̄ q̃ȝ a nobis deſceſſiſti reb⁹ vt putabis inter me et illū ꝯpoſitis interuenit ſaturnius hō. vt ſcis oīm ſedicioſiſſimus, is oīa pturbauit ⁊ tm̄ excitauit odiū vt fortune mee nūq̃ȝ deteriori

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

loco extiterit. Nã (quod in morbis dici ſolet) malũ iſtud recrudeſcit
aliquãdo aſperius q̃ꝫ incepit. qđ a nullo certe alio medico ſanari p̃t
q̃ꝫ a teipſo. quare ſi me ſaluum eẽ vis ſi fortunas meas incolumes.
cura vt ad nos aduoles. opus em̃ eſt celeritate. ne vis eo me eſſe cõie
ctum vñ nullo tp̃e nõ dico amici ſed nec ip̃a q̃dem ſalus ⁊ ſi cupiat
poſſit eximere. Vale.

Quantam moleſtiã animo ꝑceperim cognita tyronis leuitate
ex hoc potes cognoſcere ꝙ niſi reſpublica me ex ip̃o itinere pa/
lam reuocaſſet. certe nõ has ſolũ l̃ras conſecut⁹ eẽm. ſed multo etiã
illas ãñceſſiſſem. Si ergo fortunis tuis ut oportebat nõ affui. mini
me accuſabis officiũ meum. qui cũ maxime cuperẽ animo ſatiſface/
re tuo. illa ip̃a patria noſtre charitas ex medio curſu quo ad te tẽde
bam plane me inuitum reuocauit. Scripſi aũt ad tyronẽ q̃bus ver
bis oportuit. ac etiam eũ docui vt nõ putaret tm̃ ſibiip̄am rẽ tecum
habendã eẽ quantũ mecũ qui omniũ que inter nos ꝯpoſita fuerunt
autor atq̃ꝫ ſponſor fueram. hortatus etiam eũ fili multis rationib⁹
vt rem in meum aduentũ differret concederetq̃ꝫ illud amicicie q̃ vt
primũ cum patre ſuo: ita poſtea cũ illo mihi fuit. Admonui eũ plu
ribus ꝟbis vt plus apud ſe rationes mee valerẽt ⁊ reſpectus ãtique
beniuolẽtie q̃ꝫ ſeditiones ⁊ odia ſaturnij. quod ſi impetratũ ab eo fu
erit magnas ei me habiturꝫ gratiam pollicitus fui Si vero ſpẽ me
am improba cõſilia hoĩm ſedicioſorum viciſſent determinaui nihil
omiſſurꝫ quod ad defenſionem tuã ⁊ extimatõem meã ꝑtinerẽ. Pu
to illũ mihi plus crediturꝫ q̃ꝫ ſaturnio que res ſi ꝯſilium meũ fefelle
rit faciã vt illum facti ſui peniteat. expecto indies litteras ſuas. Si
q̃d interim ab eo geſtum fuerit. quod tibi incõmode accidat tu me
certiorem facias. Vale.

Non pua res eſt neq̃ꝫ inuſitata de qua iam dudũ ad te ſcriberẽ
cõſtituti hoĩes em̃ quib⁹ in ꝓuincia noſtra curam tuarꝫ rerũ
⁊ eorꝫ qui tuis rebus fauent ꝯmiſeras vident̃ a te magis ac magis
indies abalienari querunt̃ oẽs vt rem ip̃am vno ꝟbo dicã ꝙ lupos
ouium cuſtodes feciſti. Speramus q̃dem nos q̃ hic tui ſum⁹ res tu
as ac tuorꝫ ꝓfligatũ iri nõ poſſe ab his q̃ ſemꝑ ꝯmodis tuis aduer/
ſati fuerũt ſi ꝓcuratores tui vt oportebat aduigilaſſent. ſed iñ ꝑicu
lũ factũ eſt vñ p̃ſidium expectabam⁹: nã hi boni viri p̄mo ꝑ inſidi/
as. deinde palam nõ ſolũ ad eos qui nõ bñ tibi volũt ceperũt inclina
re: ſed etiã ſe illorꝫ duces ꝓfitentur: Opus eſt itaq̃ꝫ maturatõe dum
adhuc res poteſt curari. ne tibi accidat id quod ſolet euenire q̃ mor
tuo medicum accerſiunt. Vale

Quãq̃ꝫ maxime in curſu erã. ac in ip̃o itinere veniẽdi ꝓpter eos
rumores q̃ crebri de reb⁹ meis afferebant̃. tñ cũ forte mihi oc/
curriſſet tabellari⁹ tu⁹ cũ l̃ris tuis q̃s illi reddẽdas mihi tradideras

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

nolui ipm ſine meis lr̃is ad te redire. Sꝫ vt ad ea veniã. q̃ ⁊ fortunis meis ⁊ meoꝝ eminere ꝑfidia ⁊ ſcelere procuratoꝝ meoꝝ ſcripſiſti oĩa ꝓus cognouerã ita ſe habere maturaſſemq́ꝫ maiori celeritate diſceſſum meum. niſi fuiſſem maxĩs rebus detentus. Nihil ꝟo voluĩ ad te reſpõdere: q̃ quotidie mihi nũciabant. ne forte ꝓderent ɔſilia mea his q̇bus mĩme illa nota eẽ volebam. Nũc ꝟo cũ tãtã habeã fidẽ prudẽtie tue ſummeqꝫ in me beniuolẽtie quãtã poſtea nemĩte etiã atq́ꝫ etiã hortor ac moneo. vt eos q̇ ꝑtes meas ſequunt ſapiẽter vt ſoles de meo aduẽtu certiores facias ꝑſuadeaſq́ꝫ illis me non ꝓus de bonis meis rõem repetituꝝ q̃ꝫ eos in integrũ reſtitutos videro. plura ad te ſcriberẽ niſi ſperarẽ ꝓpediẽ apud te eẽ tabellariũ tuuꝫ me celeriter conſequutuꝝ. Uale.

Quod a te ſcribo tale eſt. vt id maxime ad rẽ tuã ꝑtineat nã ⁊ ſi hoc alienũ a te videat. tñ neccẽ eſt vt ſi recte curatũ fuerit magna gloria ad te ꝑuentura ſit. M. eñ ãthoni⁹ ⁊ Q. hortẽſi⁹ hoies ãpliſſimi iã dudũ inter ſe vt noſti ad multũ odiũ diſtẽdũt ꝓpterea q nr̃is ciuibꝫ adhuc fuit difficile vtriq́ꝫ illoꝝ placere: dũ ꝰ ſtudio ꝑtiũ nr̃a ciuitas diuiſa eſt tot ɔtẽtões in vrbe oriũt vt res iã plãe ad bellũ ciuile ſpectare videat q etſi mlˀti nõ arbitrãt h̔ poſſe fieri. ego tñ alˀr iudico: ſꝫ ꝑ oportunũ acceſſiſſe tps tollẽdi h⁹cemõi ꝑiculi ⁊ oĩm hoꝝ maloꝝ cãm ĩtelligo ſi tu q̇ multũ ⁊ ſapia vales ⁊ induſtria volueris h̔ on⁹ aſſumere. noſti q̃ꝫtũ ciues nr̃i tibi credãt cogita ſi ciuitas nr̃a certior fcã fuerit de ɔſilijs ⁊ ſtudijs tuis in hac re ĩcredibilˀ oĩm bonoꝝ ɔuerſus ad te fiet: traheſqꝫ in ſnĩam tuã maiorẽ ꝑtẽ vrbis ⁊ futuꝝ video. vt. M. ãthoni⁹ ⁊ Q. hortẽſius ſeipos tibi ɔmittẽt ac vltro velint a te finẽ his oibꝫ ſuis diſſenſionibꝫ ĩponi ſuſcipies igit hãc expeditõez tibi honeſtã ⁊ r. p. neccãriã: iudicabq́ꝫ nihil poſſe magis ad laudẽ tuã accedere q̃ꝫ ſi rẽ iſtã ɔſilio tuo ꝑfeceris.

Si meo aliq̇ officio poterit ſedari odiũ. M. ãthonij ⁊ Q. hortẽſij nullo certe meo periculo ac labore deſinã donec oĩa ɔpoſita ſint ⁊ q̇eta. Uideo eñ hãc rẽ totã ɔflatã eẽ paucoꝝ hoim vitio q̇bꝫ ciuitatis ociũ diſplicet. Am̃ ꝟo illˀ oibꝫ ciuibꝫ bñ eẽ cupio. vt nõ magis deſiderẽ me eẽ ĩcolumẽ q̃ꝫ illos ſaluos. Nõ nihil etiã mouet me reſpect⁹ ãthonij ⁊ hortẽſij q̇s tũ. r. p. cã tũ ex antiq̃ familiaritate chariſſimos habeo. Cõſeq̃r ꝰ has meas lr̃as celeriter ⁊ q̇cq̇d poterit a me vllo ſtudio aut cura fieri totũ id libẽter ſuſcipiã ſatiſfaciãqꝫ expectatõi oĩm illoꝝ ciuiũ. Satis ãt ꝑmij ɔſecutũ me arbitror ſi meo aduẽtu cognouero tãtũ incendiũ extinctũ eẽ

NOn de re vulgari ac negligẽda. ſꝫ publicis ɔmodis ad te ſcribo. Audet eñ me hoꝝ tpꝫ ⁊ nr̃e. r. p. miſerꝫ. q̃ cũ olĩ ɔſilio eorum hominum regeret q̇bus ipſa ſe commiſerat. nunc ad paucoruꝫ manus peruenit. que illam omĩno tenent com preſſam. Nihil enim in con

filio ꝯtra efferebat᷑ nō quod ad oīm vtilitatē ptineret. Nemo erat q̄
nō libere diceret q̄cq̄d reipublice conducere arbitraret᷑. Nec erat q̄/
ue nec moleſtū his qui intra illos parietes ꝯſabant᷑ audire orōnem
eoꝝ qui ꝯtra ſe dicerēt: Et qui maiorē haberēt locū ⁊ patrie rōnem
iudicādo q̄ȝ rei ꝓuate. Si qui hodie ſunt q̇bus indigna videātur ea
que quotidie neqȝ more maioꝝ neqȝ legibꝫ fiunt nullū hn̄t locuȝ ⁊
patrie rōem in iudicādo ex quo fit. vt aliȷ̄ quod recte ſentiūt in ꝯſul
tatōibus nō audeāt dicere. Aliȷ̄ vero q̄ſi oīa in ptāte eoꝝ cēſeant de
nulla re volūt deliberatōem habere. niſi illa cū ſuis ꝓuatis rebus cō
ſentiant. q̄re nihil miꝝ ſi om̄ia ꝯfuſa ſunt aut ſi rebus pacis ⁊ belli
nihil a nobis his annis ſatis ꝯſiderate vel dcm̄ vel factū fuit Und̄
ꝟo hec tāta incōmoda reipublice acciderint. aliud nō iudico niſi ꝙ
vnū aliquod nō habemꝰ caput aut ꝑncipem q̇ de noſtra bn̄ republi
ca ſentiat ⁊ quod ſentit ad cōem vtilitatem referat neqȝ aut grā ali/
cuius īpediat᷑ aut frangat᷑ metu ne oīa audeat que ſibi bona ⁊ hone
ſta videant᷑. Sed nullus eſt qui ſe velit laboribus ⁊ periculis ꝓ pa/
tria offerre. oēs patiunt᷑ rēpublicā eē deſertam ne in aliq̄d diſcrimen
reꝝ ſuaꝝ vertant᷑. Tu vero ⁊ ſi gubernatōe ⁊ cura eius odio malo/
rum diſceſſeris. tn̄ ꝓſpicies quid ad tuā ꝟtutem ptineat. Illud autē
moneo atqȝ etiā hortor vt potius velis ſi reſpublica req̄rat pro illa
perire q̄ȝ cū ea oēm dignitatē tuā ⁊ eſtimatōem amittere

Quantū cupiā rēpublicā noſtram ſaluā eē. ⁊ illā videre aliquā
do in ſedibꝫ maioꝝ noſtroꝝ repoſitā. nemo poteſt meliꝰ q̄ȝ tu
iudicare. Neqȝ certe vnq̄ȝ ceſſiſſem īprobis aut abdicaſſem me ab
ea ſi ſperare potuiſſem plus mea ꝯſilia in cōſeruatōe illius q̄ȝ vim q̄
rundam ciuiū ad euertēdū publicū ſtatū valere Sed cū iniquoꝝ ꝑ
fidia magis in publicis ꝯſiliȷ̄s poſſet q̄ȝ ego ſolus valerē tūc reſiſte/
re. nec eēnt q̇ ſe tunc defenſores publice vtiliter ꝓfiteri auderent pu/
taui ad tp̄s huic tempeſtati cedēdum ⁊ aliquo migrandū. vbi ſecu/
re mihi viuere liceret Quāta poſtea licētia ⁊ īpunitas peccādi fuerit
tu qui inter fluctus illos ⁊ ꝓcellas ſepe agitatꝰ fuiſti. melius potes
ꝑ te cogitare q̄ȝ ab alio audire. q̄re minus admiror. ſi nemo reꝑit᷑ q̇
audeat libere in nr̄o ſenatu orare ⁊ ea dicere que bn̄ de republica ſen
tiat. ꝙ aūt me ad gubernatōem eiꝰ reuocas arbitror te id facere ma
gis quodā īmēſo in rēpublicā ſtudio q̄ȝ aliq̄ certa ſpe liberāde a me
patrie. nā cū nihil aduerſum maloꝝ vim potuiſſeȝ ꝓficere. nec ei opi
tulari: dū adhuc ſtare videbat᷑ ⁊ aliquā vmbrā ſeu ſilitudinē antiq̄
libertatis retinere. q̇d erit q̄d illi me putares poſſe auxiliari: quā nō
mō expirātē. ſȝ etiā oīno iā extinctā ac mortuā viderē. velleȝ ſaltē me
ad eā vocaſſes cū aliq̄ ſpes hꝰ reparande ſuperat. nūc ꝟo ad funꝰ eꝰ et
ad ſepulchꝝ me credo īuitaſti vt cui nō obtigerit ꝓ illa mori cū ea fu

ſcribere vt animũ tuũ liberarē ea ſollicitudine qua vt ſcio multuʒ af
ficiebaris. Uale.

Habeo tibi grãs ⁊ magnas q̄dem: q me liberaſti ſollicitudine
maxima ⁊ moleſtia. ſed nõ minori voluptate id me affecit qđ
ad me ſcripſiſti de patrono meo hoīe modeſtiſſimo ⁊ eloquētiſſimo
delector em̄ vehementer laude ſua ⁊ officium eius ſꝑ magnifeci. nã
et ſi nũq̄ȝ dubitauerim de mea cauſa quin ſecundũ me lis eēt dãda
tamē q̄ꝛ in iudicijs nõ aliter q̄ȝ in nauigando ſepe imminet pericu/
lum niſi is q̄ gubernatoꝛ eſt peritus in arte ſit Semꝑ verebar ne eq̄
tas cauſe mee aliã fortunã habuiſſet ab ea quã optabã Gaudeo ita
qȝ me taleȝ ſoꝛtitũ eē oꝛatoꝛē in quo neqȝ ſumma eloquētia neq̄ȝ ſtu
dium defuit. bꝛeui vt ſpero ꝑ meipm̄ illi congratulaboꝛ. Interī ſig/
nificabis ei me ſummã ei⁹ ſtudijs atq̄ȝ officijs hr̄e grãm. Uale

Quid de te ſentiant oēs ⁊ amici tui ⁊ ciues tui ſignificari tibi a
me deſideras: Omniũ vna eſt ſentētia. neminē ex equalib⁹ tu
is maioꝛem eſſe ingenio. Sed maxime verenť ne illo ſatis modeſte
vtaris. Quare mi anthoni ſi fama bona te delectet. ſi opinio hoīm
quam nũc certe nõ ꝑuã ſuſtines. vide ne ceteris ꝟtutib⁹ tuis q̄ ma/
gne ſunt ſola modeſtia deficiat. Intelligo quidem te ſummũ in vꝛ
be nrã ciuem futuꝝ ſi ingenio tuo modeſte vti ſciueris. Qđ vt faci/
as etiam atq̄ȝ etiã rogo. Uale.

Cum modeſtiã a me deſiderari ſcribis. ſcio hoc vñ ꝓueniat. ſed
famã intelligēt oēs ⁊ ciues ⁊ amici mei. ſi alia in me virtus ſit
nec iſtam deeē No poteſt fieri q̄n iſta etas multa habeat que repȟē/
danť a ſenibus. At ſepe q̄les reperiũtur qui ꝓpter inuidiam. aut cõ/
fingunt aliquid: aut maioꝛa vicia noſtra faciũt: ſi quis vel ingenio
vel ſtudio patrare illis videať. Inde ſcio cãm oēm ꝓceſſiſſe. q̄ꝛ ho/
mines cũ oīa in me laudauerint: ſubtrahũt iñ opinionem modeſtie
nõ ꝑmittam eos eē diu in iſto erroꝛe. Incũbam in hoc vnũ vt neqȝ
etate in qua ſum. neq̄ȝ laboꝛe īpediar. q̄n oīa faciam q̄ ad te extermi
natōeȝ hoīm accedũt tu me (vt facis) ad hãc rem adiuuabis. vt ſicut
tuis adhoꝛtatōibus ⁊ ꝯſilijs multo ardētioꝛ fact⁹ ſum ad bonas ar
tes ita te beniuolentiam meoꝛum ciuium conſeruaſſe per te intelli/
gam. Uale

Nunq̄ȝ alias de maioꝛibus q̄ȝ nũc rebus ad te ſcripſi Tãte em̄
ſunt vt nõ modo te ad legendũ inuitare. ſed etiam valde cõci/
tare habeant: Maximi q̄dem appatus agitantur. q̄les foꝛte a no/
ſtra vꝛbe cõdita non fuerunt Magni equitatus cõſcribunť. claſſes
inſtructiſſime armantur fabꝛicantur noue triremes, apparatq̄ȝ bel
lum ingēs mari ⁊ terra contra gentē ſuper nobis inimiciſſimã Et ē
oim̄ ſpes nunq̄ȝ tempus fuiſſe nobis datuȝ quo melius de victoꝛia

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

concipiendū fuerit.quam ſi adepti fuerimus eterna eſt pax vrbi no
ſtre futura. Omnes em̄ gentes hac vna excepta que nobis bellum in
ferre poſſent.aut nobis amore deuicte ſunt.aut armis aut vi compꝯ
ſe. Nihil aliud ergo noſtre reipublice reſtat.qꝫ vt etiam hāc nationē
frenemus:quod nobis factu non erit difficile.modo cōſilijs noſtris
celeritas adhibeat̄.habemus om̄ia que facile poſſunt noſtris cona/
tibus victoriā ſuppeditare hoſtis ip̄rouidus ē nos cōſilio muniti Il
le imꝑatus nos oībus rebus neccāriꝫ inſtructiſſimi. Ille domeſticꝫ
et exteris bellis iam fractꝰ ⁊ debilitatus ē: Nos vero integri ⁊ nun
qꝫ alias potētiores Qui plura qꝫ multe vrbes a fide ⁊ ſocietatate no
ſtroꝝ ciuiū defecerūt. Nre aūt vrbes quotidie viribꝫ noſtroꝝ ſocio
rū augent̄: Nihil ergo eſt cur nō plane iſtaꝫ victoriā manuteneamꝰ
nihil deeſſe nobis volumus.ſed bn̄ etiā de ipſa maturatōe ſpero. cū
nūqꝫ ad hm̄ōi rem ꝯficie̅dam prudentioribꝫ aut fortioribꝫ ducibꝫ
vſi ſumus. Scripſi ad te vide ne quicqꝫ coꝝ ꝓus efferas qꝫ reipubli
ce intererit.ſed hoc nolui te ignorare vt quid maxime te optare ſcie/
bā̄.de maximis rebus a nob̄ q̄ hic agitant̄ ꝑ me doctior fieres

PRiuſqꝫ lrās tuas recepiſſem iam om̄ia de quibus ad me ſcri/
bis apud nos diuulgabāt̄ quod mīme oportebat fieri. ſi mos
antiquus in noſtro ſenatu fuiſſet ſeruatꝰ: Nihil em̄ apud nrōs ma/
iores cuſtodiebat̄ magis qꝫ ſilentiū in deliberatōibus ⁊ conſilijs re
rum que ad publicā vtilitatē pertinebant Sed de hoc ſatis ad te q̄ꝫ
iſta nō ignoras illud magis ad rem q̄ nūc agit̄ ꝑtinere arbitror vtꝝ
ſapiēter a vobis deliberatū ſit de bello ſuſcipie̅do.pro quo tātus ap
paratꝰ inſtruit̄. Videris quidē ſpondere certā victoriam patrie tue
et om̄ia bn̄ ſperare. Ego vero cū nihil magis incertū videam qꝫ exi
tus belloꝝ. ⁊ om̄ia q̄ agitatis patefacta hoſtibus veſtris videāt̄ eſſe
veror ne vrā cōſilia fallant̄. Quare ſi potius de pace fuiſſet delibera
tio vrā ſumpta:ea res nō ſolū honeſtior.ſed etiā tutior vobis fuiſſꝫ
Poteras em̄ exēplis aliaꝝ gētiū vti ⁊ videre ſepe multas ciuitates
bella ſuſcepiſſe.que qꝫuis oīa expedita. ⁊ inſtructa habuerūt:tn̄ in/
felicē exitū ſortite ſunt: Karthago vrbs potētiſſima multis ānis du
ce hanibale bellū geſſit cum rhomanis. ⁊ qꝫqꝫ vaſtitatē italie vidiſſꝫ
et rhomam bn̄ captā. tn̄ exitus nō fuit victorie.ſꝫ captiuā tandeꝫ ſe
vidit ⁊ rhomanis legibꝫ ſeruire. Cyrus etiā rex pſaꝝ cum annis fe/
re triginta multa bella feliciter geſſiſſet.bellū ſcythis intulit ſpera/
batqꝫ illa gente victa ſe poſtea in ꝑpetua pace futuꝝ. Quem aūt fi
nē tanti conatus eius habuerūt thomyris regina ſcythaꝝ capto re/
ge ⁊ ducētis militibus pſaꝝ ceſis ſatis edocuit:hec a me nō ꝯmemo
rantur.vt bella que a vobis gere̅da ſunt malum exitum habeant:ſꝫ
dum licet animū veſtrum potius ad pacem ⁊ concordiam qꝫ ad bel

lum ꝯuertatis. Ne eſt aliqua res que hec vobis diſſuadere debeat. poterit em̄ maiori cum gloria totū hoc negocium confici q̄ȝ illō bellum adminiſtrari: quia contra hoſtem non imꝑatum (vt ſcribis) ſed ꝓuidum ac potentē bellum ſuſcipitis. At eſt timendum ne alie gentes ſe immiſcēt ne ciuitates que nunc metu potentie veſtre cōiuncte adhuc vobiſcum ſunt deficiant a fide: erit itaqȝ ſapientie veſtre oīa iſta videre: modeſtieqȝ ⁊ humanitatis non auertere animuȝ ab oratione eorum qui pacem vobis ꝑſuadent. Si autem in ſuſcepto conſilio veſtro manetis prouidete ne in ſenatu veſtro deliberata fuerint ea que añ hoſtes ꝑueniant: q̄ȝ a vobis quicquā inceptū ſit: hec ad te ſcripſi qui plurimū in republica potes. vt ſi tibi viſum fuerit ſenatū de hac re habeas ⁊ maturius de his rebus inter patres condeliberetur: ego enim pro fide ⁊ beniuolētia mea in vos omnes cupio vobis omnibus bñ cedere: Vale.

Nullo tempore de rebus magnis ad te ſcripſi: Illud profecto eſt ſummū ac maximum omniū. quo tanta mihi videnł mala rebus noſtris impendere. vt niſi de⁹ aliquis a nobis hec ipſa auertat facile poſſum noſtrarum partium deſolatōem ac minas diuinare. bellū em̄ atrociſſimū ⁊ famem incredibilem ac peſtem qualeȝ nō dum neqȝ legimus neqȝ audiuimus tota ferme prouincia iam dudum eſt perpeſſa neqȝ vis tanti mali aliqua ex parte adhuc remittił ſed malum hoc dietim integreſcit ⁊ ſemꝑ deterius habet. Cogita ergo nō diu poſſe nos tantas clades ꝑferre. quomō em̄ vſqȝ nunc ꝑtulimus. Nunc vero defeſſi patiendo ſum⁹ ⁊ ſpes ipſa que donec aliquid potuimus. nos animabat ad hec ipſa mala vel repellenda fortiter vl' ꝑferenda ſapiēter ita remiſſa ē: vt nullo oīno eē videał. Quis ergo non facile diuinare poſſet non ſolum deſolatōem: verūetiam illam ꝑpam vrbis noſtre vltimam interitionem. erit enim tempus in quo vbi noſtre ciuitatis veſtigia fuerint. homines querent neqȝ extabunt vlla ſigna huius olim potentiſſime ac florentiſſime patrie noſtre. niſi deus iram ſuam remiſerit ⁊ ceperit nos tantis malis feſſos iam tādem propius aſpicere. Et qm̄ humana preſidia res noſtras deſtiterūt cogimur. quid in tempeſtate ſepe nautis accidit om̄ia cōſilia nrā oēm ſpem ⁊ cogitatōem ad deum referre ad quam rem cōſequēdam nobis eris ⁊ adiutor ⁊ ſocius: Quāuis deus videał auertiſſe animum ⁊ aures a noſtris precibus. tamē ſperamus clemētiaȝ ſuam mutaturam eſſe in melius mala quibus conflictamur ac pene conficimur: Vale

Litteree tue tātā attulerūt aīo meo moleſtiam. vt nullo tꝑe maiori in merore fuerim. Cum em̄ eo ꝑducte ſīꝫ fortune nre re. p. vt iam nihil ꝑſidij poſſet ab hoībus expectare maxime timendum

eſt: ne diuino etiam auxilio ꝓuati ſumus quod ſi nr̄o aliquo errore
nobis accidiſſet: putarem oīa nō ſolum equo ſed etiam forti animo
ꝑferenda. ſed cum hi ſꝫ fuerimus q̄ ꝓ libertate cōi. ꝓ fide ſociorum
maxima bella magno cum periculo ſepenumero ſuſceperimꝰ. neſcio
qua iniquitate fortune eo ꝑuentum ſit vt diuino ſimul ⁊ humano p̄
ſidio ꝓuati ſimus nec ꝓcul abeē video mala oīa q̄ vrbi nr̄e euentura
diuinaſti Quererēt (vt ſcribis) fortaſſis hoīes qui poſt nos viuēt. vbi
nā fuerunt tāte vrbis fundamenta ⁊ tandē illa ipſa patrie nr̄e fama
qua diu italie floruimus forte interibit: poſtq̄ȝ neqȝ id extabit: cuiꝰ
rei grā noſtra gloria ⁊ nomē dudum ingēs fuit. Vna res p̄t in tan/
tis malis ꝯſolari: q̄t habemus exēpla clariſſimaꝝ vrbium atqȝ reg/
noꝝ que ſil'em exitū aliquādo habuerunt: ita vt nihil aliud ad nos
q̄ȝ ip̄m nomē ꝑuenerit: Plures vero ego arbitror ciuitates fuiſſe. q̄
ſuis temporibus gloria reꝝ geſtarum inſignes ⁊ preclare extiterūt
cum quibus fama ſimul extincta fuit, ꝓpter inopiam poetarum aut
oratorum: qui ſua geſta aut oratione, aut carmine illuſtrarent ⁊ nō
paterenť earum reꝝ que digne immortalitate eēnt memoriam inte/
rire. Vtinā nr̄a reſpub. que glorie auida fuit: ita ⁊ homines conq̄/
ſiſſet quoꝝ eloquētia ſempiterna eēt reꝝ noſtrarum memorandarū
cōmendatio. Nū incipio intelligere quāta debeat eē veneratio apđ
omnes ciuitates magnificas eorum. que ſciunt egregia rōne reꝝ vel
pacis vel belli facta ꝯpleti quam maximā oportunitatē defuiſſe no
ſtris hoībus nō ſatis poſſum admirari cū iudicare poſſent oēs ſuos
conatus ⁊ labores a te fruſtra ſuſceptos eē. ſi ꝓuiderēt qua rōne poſ
ſent immortales fieri. ſed de hoc hactenus. ꝯſilium ṽo tuum quo in
rebus extremis dicis eē vtendum. ſuſcipio ⁊ laudo q̄ȝq̄ȝ ſeruꝫ eſt (vt
aiunt) tp̄s placandi ſupos. cum magis neceſſitas q̄ȝ noſtra volūtas
facit nos ſupplices: Mallem hoc remedio vſi fuiſſemus: cum nob̄
omnia erāt integra ⁊ ſignū fuiſſet ea a nobis fieri ex aīo: de qua plu
ra nō ſcribo poſtea q̄ȝ a nobis corrigi nō poteſt: Facimus ergo qđ et
ipſi naute in ſumma tempeſtate faciunt. vtar em̄ libenter exēplo tuo
iā arbore fracta ⁊ caſſata naui nr̄a oēs vota faciamus ſi deprecatio
noſtra exaudita fuerit. ne ingrati reperiamur aduerſus numina Si
vero fata nulla nr̄a pace inflecti potuerint eo bono fruemur quo vtū
tur illi qui in ſuis rebus aduerſis nihil a ſe pretermiſſum eſſe intel/
ligant Vale.

Maximā oīm laudem hodierno die cōſequutꝰ eſt exercitꝰ nr̄: q̄
fortiſſima pugna eouſqȝ in acie ſtetit ꝯtra hoſtes: vt ꝑtinacit̄
pro defenſione patrie moriendo clariſſimam inde victoriam retule
rit. Amotus ergo eſt a nobis ille ingens metus ac ſumma totiꝰ vr/
bis trepidatio; Cum enim maluimus ſemel patrie q̄ȝ diuturna ob/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

ſidione premi inſperatam victoriā ꝯſequuti ſumus quo in bello no
bis certe viſum eſt ipſum celum ac oīa numina pro nobis militaſſe.
talis eñ huiuſcemōi maximi ꝯflictus exitus fuit. vt vix nullus no
ſtroꝝ militū in bello occiderit. Quā vero fortunā alia ꝑs habuerit
ex hoc appꝫt. ꝙ oēs tanꝙ̃ pecudes ad moriēdū parati fuerūt. Sig
na viginti militaria capta caſtra oīno hoſtiū fracta ⁊ direpta ſtꝫ. ne
mo in illa pugna fuit qui aut in ore gladiȷ̃ except⁹ non ſit aut a nr̄is
copiȷs interceptus. Cū aūt victor noſter exercit⁹ in vrbē reuerteret
plurimis ac maximis hoſtiū tropheis ornatus mirꝫ in moduꝫ tota
ciuitas noſtra fuit ad ſpectaculū effuſa Nemo erat qui nō darꝫ lau/
des ⁊ grās deo. Oēs vero nō rem humanā. ſed diuinam laudabāt
Tāta vero leticia ⁊ exultatio oīm fuit vt nō iam multoꝝ hominum
ſed vnius facies eadem atqꝫ idem anim⁹ videret. Nullius ꝗ̄o ho/
minis edes omnibus nō patebāt. Paſſim noſtra militia excipiebat
tanta largitate ⁊ reꝝ omniū copia. vt nūꝙ̃ in ſola ſumma fertilita/
te agroꝝ maior fuerit. Volui hec tibi omnia nota eē. vt qui ꝑiculo/
rū noſtroꝝ ſemꝑ ſoci⁹ fuiſti etiā publice trāqllitatis ꝑticeps fieres.
et fortunis noſtris ꝯgratuleris. Vale

Quo minus expectatū fuerit a me de liberatōe vr̄a eo mihi vi/
ctoria de qua ad me ſcribis iocūdior fuit etiam ⁊ gratior Nō
poterā ꝗdem nō magno dolore cōfici. cū audiebam vrbē veſtram ar
tiſſima obſidione cinctā eē dolebam. ⁊ plurimū ciuitati que diu ca/
put nr̄e ꝓuincie fuerat debere in deditōem hoſtiū venire. liberaſti er
go me hodie maximo timore: quo pro vr̄a ſalute ꝯficiebar: ⁊ habeo
tibi q̄s debeo grās. qui me ꝑticipē feciſti reꝝ q̄ vobis ꝓſpere ceſſerūt
Intelligo ꝗdem ex his q̄ vobis diuinitus ꝯtigerūt. quāte cure debe
at ſalus veſtra hoībus eē cum eadē iam deſꝑatis oībus a ſuꝑis im/
mortalib⁹ ꝯſeruata fuerit: Neminē arbitror eē qui non iudicet iſta
vt ſcribis numina celi pro vobis nō ſolū pugnaſſe. ſed etiam viciſſe.
Sed aliud a vobis etiā atqꝫ etiam videndū eſt ne animū vr̄m ni/
miū in ſecūdis rebus efferatis. ⁊ illud maxime ꝓuidendum vt ſatis
vt victoriā veſtram potius ad diuinā cām ꝙ̃ ad humanā referatis
Sumus eñ fere oēs in ꝑiculis noſtris animo ſubmiſſo ⁊ tūc ſum
me veneramur ac extollimus dñm deum: Neſcio qua iniq̇tate po/
ſtea ingrati reꝑiamur cū ſūma votoꝝ attigimus deinde querūt ho
mines nullā felicitatē eē ꝑpetuam ⁊ fortunam accuſant Ego ꝗ̄o nul
lam aliam eē proſperā fortunā aut aduerſam iudico ꝙ̃ diuinā ꝓui/
dentiā que hoīes nunc rebus aduerſis exercet: nunc rōe corrigit. de
inde aūt reꝝ alia eſt rō. quaꝝ inſtabilitas ſepius vicio nr̄o ꝙ̃ fortu/
ne nobis accidit. Nec ad te iſta nūc ſcribo: quia putem a te ignora/
ri. ſed vt ciues tuos commonefacias nullo tempore deuꝫ eē magis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

timendũ ꝗ̃ vbi maiora ab illo beneficia ſuſcepimus. Spero bñ de
ciuibus tuis: nõ nihil tñ valebit apud eos autoritas tua. ſi docuerẜ
nihil magis re. pub: ꝯuenire ꝗ̃ vt fortitudinem in bello. ita religio
nem in pace colere. Vale.

NIhil eſt quod libentius faciaꝫ ꝗ̃ de maximis ⁊ pulcherrimis
rebus que hic fiũt te certiorẽ reddere. Poſtea em̃ ꝗ̃ noſtra ci/
uitas hoſtili metu libera ocio ⁊ paci ſe dedit incredibile eſt quantũ
ſtatus ipſe reipublice reformari indies ⁊ quaſi renouari ꝯcepit: Si
que erant veteres inter nr̃os ciues diſcordie oẽs ſtatim ſublate fue/
rũt. principes vrbis nouas affinitates ineũt. Artes q̃ propter vim
bellorum interierãt maiore cultu ꝗ̃ patrie ac maioribus opibꝫ rpe
tunẜ. neqꝫ nunꝗ̃ alias in tanto ꝓcio fuerũt. Plurime ꝟo leges anti
que. ⁊ vetera ſtatuta q̃ interierant ꝓpter noſtram inſolentiaꝫ ac neg/
ligentiã mõ renouantẜ Et cõi fere omniũ conſenſu iam approbata ſtẜ
q̃bus ſi obtẽperatum fuerit nemo dubitat quin breui nrã in ciuita/
te. is em̃ eſt ſtatus vrbis noſtre. aliqñ beatiores videamur. qđ diu
turnã calamitatem exꝑti ſumus ⁊ fortiter ꝑpeſſi: quam ſi eadẽ qui
bus diu freti eramus trãquillitatẽ ⁊ ociũ ſemꝑ habuiſſe nus Gau/
deo itaqꝫ hec tibi cõia facere. vt q̃ ſꝑ nr̃e glorie attẽtiſſimus fuiſti fe
licitatẽ nr̃am hoc tꝑe nõ ignores Vale:

DE his que ad me ſcripſiſti magnã certe voluptatẽ aĩo ꝑcepi
Cũ em̃ ſemꝑ cõtinuo in metu ſteterim. ꝗ̃diu fuit de veſtra ſa
lute dubitatũ magna moleſtia me liberaſti: cũ ſuꝑioribus lr̃is tuis
intellexi ciuitatẽ veſtram ab obſidione (qua opp̃imebaẜ) liberam eẽ
Illud aũt tanta leticia me affecit ꝙ mihi renũciaſti nõ ſolũ vos gra
uiſſimo periculo eẽ exẽptos. ſed etiã ipam rempublicã quaſi nouaꝫ
aliquã formã ⁊ beatiorẽ ſtatũ dietim ſuſciꝑe Gaudeo mediusfidiꝰ
et plus ꝗ̃ credi poſſet de felicitate vrã letor Video eqđẽ illa egregia
maioꝝ veſtroꝝ in rempublicã fundamẽta magno ſtudio a vobis ex
citari. Nam cũ leges in quibus veſtre ciuitatis ſalus erat poſita q̃
ſi in obliuionẽ veſtram veniſſent. nec mos antiquꝰ in vrbe ſeruareẜ
nihil miꝝ fuit ſi patria vrã ad obſidionẽ ꝑducta fuit Nunc ꝟo reſti
tutis legibus ⁊ repetita oĩ bona ꝯſuetudine: ſpero nũꝗ̃ ciuitatẽ ve/
ſtram ampliorem aut opulentiorẽ fuiſſe. ꝗ̃ breui tꝑe futura ſit. mo
do in medio curſu nõ deficiatis. Sed vbi quiſqꝫ ꝑuate potẽtie ma
gis ꝗ̃ reipublice inſeruiat: timendũ erit ne hac noua libertate fru/
ſtra gauiſi ſitis. Retinẽda eſt ergo inter vos concordia. nec cõfirmã
de ſunt leges antique. ⁊ edenda ſunt noua inſtituta. nec ꝑmittendũ
eſt vt quiſquam plus poſſit in ciuitate quam equitas quaꝫ iuſticia
quod ſi a vobis perfectum fuerit plane video rempublicam vt ſcri/
bis in tota prouincia eẽ futuram. ⁊ vos imꝑaturos his gentibꝫ. qui

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

bus aliquando ſeruiuiſtis Uale.

SCio te nouaꝝ rerum cupidum eſſe ⁊ accuſaſſe me ſepe q̄d nū/
q̄ȝ ad te ſcribo de his rebus que hic fiunt/ faciaȝ hodierno die
ne deinceps poſſis criminari negligētiam meā Implebo te nō vul
garibus vt multi ſolent. neqȝ falſis mendacijs. ſed magnis de qui/
bus certos autores habemus. Nup ex egypto quidam in vrbeȝ no/
ſtram nauigauerūt a quibus cum noſtri ciues diligēter percunctati
eēnt de om̄ibus rebus retulerunt ꝓximis diebus nauem vnde ſolue
rant multas nationes orientis ac plurimas gētes auſtrales cōfluxiſ
ſe Aiebant aūt regem ip̄m nihil tale ſuſpicantem ſe effudiſſe ex vr/
be regia in occurſum hoſtium. qui cum toto exercitu inſidijs inimi/
corum interceptus fuit. Nec multo poſt ſigna hoſtilia fuiſſe ad vr/
bem alexandriam mota. qua trepidatione fuga ex omni parte ꝑcep
ta eſt agitari: alij mare rubrum petebant. alij vero libyam: Quiſq̄ȝ
eo ferebatur quo metus eum impellebat. Quid deinde ſequutū ſit
dicūt ſe nihil certum habere. Nam ſemper ventis ad puppim flan/
tibus proſperum curſum magna celeitrate ad nos tenderunt hec ſi
vera ſunt: multum arbitror illa ad ciues noſtros ꝑtinere. agitur em̄
de priuata pecunia noſtrorum hominum qui ſe in partibus illis ex
ercent. Si quid eſt quod ad te ꝑtineat. curabis ⁊ nunq̄ȝ nimio detri
mento fieri poterit tranſigantur a te omnia idem ⁊ ego facturus ſū
Aliud ad p̄ns non habeo q̄d ad te ſcribā. ſi alij curſum ex ea regio/
ne ad nos habuerint. faciā te de oībus reb⁹ certiorē

NOn puto dubitādum ex his que ad me ſcribis quin veſtri hō
mines qui in egypto verſantur paſſuri ſint maxima detrimen
ta. niſi rationes ſuas inter initia rerum nouarum in aliquam regio
nem tutam contulerunt. Multa enim ſunt. que me in maximum
metum conducunt. nam ſi ciuitatē alexandrie ille nationes barbare
potite fuerint. eadem ruina ſepe trahent non tantum egyptioꝝ opes
ſed etiā omnium qui ex multis partibus negociādo ibi verſant̄ Si
vero diu in obſidione manēdum erit. timenduȝ eſt ne pecunie mer
catorum in ſumptum belli ꝑus exhauriant̄. q̄ȝ ſuo ere publico aut ꝑ
uato vtantur. Quid futuꝝ ſit nihil poſſum rebus meis diuinare:
Nam cum ſuperioribus annis omnem pecuniam meam eo loco cō
fecïſſem. video na vdic omnes fortunas meas eſſe conſumptas. ni/
ſi procuratores mei tempeſtiue vſi ſunt conſilio. Cupio ergo de om
nibus rebus certior a te fieri: Si quis forte ex oriente ad vos naui
gauerit. curabis vt quancunqȝ fortunam res noſtre ſubierint nihil
ſit quod ꝑ te me latet.

MUlta ex finitimis regionibus ⁊ prouincijs ad nos afferun
tur quotidie noua de incredibili apparatu ſtrennui ⁊ va/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

lidiſſimi exercitus regū orientaliū contra ciuitates ⁊ terras noſtri i/
perij: Nihil adhuc tamē certi habemus. Miſimus eni̅ in varias ꝑ
tes ꝑcūctatores noſtros: qui ſagaciter edocerent oīa. hos eni̅ indi
es expectamus. Sumus aīo ⁊ virib' intenti. qua rōe a nobis atq̄
ſocijs periculum illud ꝓpulſemus: Multas ad hanc rem vias ha/
bemus. Cōſtituimus eni̅ ſi nobis ita vt fama eſt renūciatum fuerit
ab his quos ꝑmiſimus ſuꝑ hoc negocio. legatos noſtros in orientem
mittere. qui cū hiſdē regib' de pace tractent. que res ſi agi poterit
mandata illis dedimus. vt neq̄ pecunia neq̄ pollicitatōe vlla dū
modo res qua ab illis poſcat a pactione diſcedant. Quod ſi infec/
ta re iudicāt redeundū eē. tunc his artib' vtant. q̄bus facile barba
ri vincunt. Serant inter ipſos diſcordiā. fingant ſimulent atq̄ diſſi
mulent oīa. deinde attētent q̄bus illoꝝ odia inter ſe inflammari
poſſint. Exercitus diſſipent. nec vllum finē his rebus faciāt. donec
an illi ipi exercitus diſſipēt aut bellū quod nobis cōminabant in ſe
cōuertant. Si ꝟo he noſtre cogitatōes. ſi hec nr̄a conſilia nos fallāt
ſtat manu pugnare ⁊ oīa ꝑus experiri q̄ barbaris natōnibus ſeruire.
Sūt eni̅ nobis arma ⁊ equi. habemuſq̄ viros audaces in bellis ne
q̄ duces nobis deerūt. qui ꝯſilio ⁊ virib' nō ſola fortiter cum hoſte
ꝯfligere. ſ; etiā vincere ſciant. q̄d ſit futurꝫ deus nouit. nos bn̄ reb'
noſtris ſperamus. Vale

Bellū mihi ſignificas magno apparatu ab orientalib' regib' in
ſtitui ꝯtra veſtrꝝ imperiū. ſed nihil a vobis pretermitti q̄d ad
ꝓpulſandū hoc ꝑiculū a veſtris ciuitatib' ⁊ ſocioꝝ ꝑtineat. non vi
deo quod poſſit vel ad hanc ſapientiā vel ꝟtutem vr̄am addi: ſi eni̅
fortuna ꝯſilijs reſpōderit nō dubito oēs iſtos belloꝝ motus cito q̄e
turos. Si ꝟo manu dimicandū erit. ſpero etſi copijs inferiores ſitis
tn̄ ⁊ robore militū ⁊ ſciā rei militaris ſuꝑiores futuros. Quamuis
eni̅ he natōes barbara multitudine equitū ⁊ potētia ſemꝑ multum
valuerint. raro tn̄ in ſuis bellis victores fuerūt. Magno clamore
belli prelia ineūt. Fortes p̄mo impetu vident ſpargūt tela ſua teme
re: ſed cū ad enſes ventū eſt fracto agmine oēs terga vertūt. Noſtri
vero exercitus nec ſegnes ſunt ad inuadendū. nec minus fortes ad
ſuſtinēdum vel pericula vel caſtrēſes labores. quotiēs ab hoſte laceſ
ſunt oīa tamē p̄us vt facitis tētāda ſunt q̄ experienda fortuna bel/
li. quod ſi vr̄a ſapiētia a vobis euitari nō poterit q̄n ſit ꝯfligendum
cū his barbaris decertandūq̄ a vobis fortiter pro gloria veſtra ac
imperio. q̄d a vr̄is maiorib' āpliſſimū. ⁊ illuſtre acceptis cauendū
maxime erit: ne hoſtis vos imꝑatos offendat. Nam dum explora/
tores in omnes partes dimiſiſtis qui ad vos referrēt de cōſilijs ho
ſtium. de motibus ſi que ab illis agitantur dum legatōem mittunt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

ad eos interim occupandi ſunt aditus artes inueniēde conſcribēn/
dus eſt equitatus ⁊ omnia ita a vobis ſunt inſtruenda. quaſi iaꝫ in
ter fines veſtros ⁊ in medio regno verſarent̄. Celerius em̄ legatiue
ſtri agent de pace. ⁊ totū negociū conficiēt intelligent vos nō minus
ad bellū ꝑatos ꝙ̃ ad ociū ⁊ ꝯcordiam. Sꝫ q2 ſpero hec a vobis ꝓ ve
ſtra ſumma ſapiētia iam eē ꝑfecta; plura de hac re nō ſcribo: ſed ꝗd
eſt quod ꝓ veſtra republica poſſit a me vel ꝯſilio vel manu fieri libē
ter oēm laborem atꝫ oīa ꝑicula ꝓ vrā̄ ſalute adibo:

NOuiſſima res his diebus nobis accidit neqꝫ ab vllo noſtroꝝ
ciuiū alias audita. de qua ego te certiorē facere cenſui. vt neg/
ligeres nullam rem fore tantā aut tam occultam. quam maxime cu
perem tibi in ṗmis eē notam Puto (ni fallar) te olim cum apud nos
eēs intellexiſſe quoꝝ hominū factione ciuitas noſtra in exilium mi
ſerit ſulpitium hoīem patrie amātiſſimū de quo facta plura nō ſcri
bo. Res em̄ iſta ad ciuitatē noſtrā ꝑtinet. Interim hoſtes noſtri in
uaſerunt vrbem que optimo ciue ꝓſcripto ſue temeritati breui pe/
nas dedit: Obſeſſa ꝗdē ciuitas fuit cōmeatus incluſi, ita vt res pla
ne ad deditōem expectaret Tū ṽo ſulpitius aio ſe ad ṗmū ꝯuertēs
cepit agitare noua ꝯſilia ꝗbus hoſtē iam inſultantē menibus deuic
tū ſuis ciuibus traderet. Repēte ſe in caſtra hoſtilia ꝯtulit dixitqꝫ
de rebus maximis ṽba apud ducē hoſtium facere: qui comiter exce
ptus inquit ſe nulla etiā rōe patrie teneri. que nūꝙ̃ eius culpa. nec
vllo errore tam male de ſe merita eſſet. deinde hoſtem nrm̄ monuit
vrbem niſi vno modo a ſe expugnari poſſe. ꝙ ſi conſilijs tuis obtēpe
ratū eēt. nō dubiū breui illos vrbe potituros. Ait em̄ locū nō eē lō/
ge a menibus arboribus ꝯſitum: ſuaſitqꝫ vt de induſtria fugā ſimu
laret. occuparetqꝫ locū inſidijs aptiſſimū futuꝝ īquit ⁊ ciues remiſ
ſiores eē ad cuſtodiam noctuqꝫ facile poſſe memoriam cōſcēdi ⁊ to
tā ciuitatē capi: que res cū ab hoſte credita eēt: neqꝫ aliter ꝙ̃ ipē con
ſulerat factitatū deinde oīa noſtris ꝑcat: qui portis apertis circa ſe
cundam vigiliam effuſi hoſtes in inſidijs poſitos concluſerunt pau
ciſqꝫ beneficio noctis elapſis. ceteri compreſſi ſunt ceſi aut capti. hec
nōdum patefacta eē volumus. quo maturius exercitum noſtruꝫ ad
eoꝝ menia ꝑducamus. Tu aūt hec ſecreta habebis dum efferendi
tēpus datum eē ꝑ litteras intelligēs. Vale. data ſandali kalēdis fe
bruarijs ante ortum ſolis cū hec geſta eēnt.

SVlpitij magnum in republica amorem narras. Ego vero plu
rimum gaudeo omnia vobis preter ſpem eueniſſe. Sꝫ nō poſ
ſum induci: vt factum ciuitatis prolem de exilio viri. Non enim ci
ues tui ſemper ſulpitios habebunt. nec erunt qui patrie male de ſe

merite bene referent. Illud autem maxime a vobis cauendum ē. ne
aliquando ciues paratos de ſua patria bene mereri. poſtea ſibi res
noſtra publica infeſtos ſentiat: cum ⁊ auxilio militari viros optīos
requirat: ⁊ primum locū in ſenatu eē his qui nō dubitant patriaꝫ q̄
libet ratione oppreſſam liberare modo ipſi oīa poſſint que velint.
Quod autem ſcribis ne hanc veſtram victoriam efferam haud mul/
ta admonitione indigeo: Utinam ita auxilio vt fide conſilia veſtra
iuuare poſſem. ſpero vos omnia ſapienter proſpexiſſe. que in vtram
ꝗ partem poſſint accidere. nec vobis deeſt conſilium aut vires aut
hanc maximam rem conficiendam: ſed nō forte minoris ſapientie
eſt ſcire vincendo vti modeſtia ⁊ aliquando in medio curſu victorie
ſubſiſtere q̄ꝫ vltro ꝓgredi. Non dico tā bonam occaſionem negligūt
Multa enim ſunt que vobis hanc illam victoriam ꝑmittant. im/
prouiſus aduentus veſter trepidatio inimicoꝝ nouitas facti meror
ſuorum quos fere oēs audierūt inſidijs veſtris eē interceptos. Oia
apud illos ꝑturbata ita facili ora vobis preſtabunt. Sed cuꝫ in re
bus bellicis fortuna magnum imperium habeat multa a vobis ti/
menda ſunt. Sed neſcio an aliud magis q̄ꝫ quod hi qui ceperūt vi
cere nō ſatis pericula attendunt. Nihil nō temere ſepe ab eis fieri ſo
let. At hoſtibus interim creſcit animus ⁊ ſpes que p̄mo impetu ex/
ciderat maior his inſurgit. Preterea nō nūq̄ꝫ accidit vt qui in fugā
verſi erant reſtaurent bellū ⁊ acrius pugnēt quam ſi a p̄ncipio nō de
ſperaſſent de victoria. Plura de hac re ſcriberem ſi mihi ociū eēt aut
ſi tuam ciuitatē egere ꝯſilio putarem. At eſt etiā nō poſt factum. ſed
anq̄ꝫ res fiat cōſilium de ſummis rebus habendum. vos aūt vt ad
me ſcribis iam inſignia ad vrbem hoſtiuꝫ mouiſtis: opto vt illum
exitum veſtra ꝯſilia inueniant. quam fortuna viſa eſt mihi patrio
in ſucceſſu vobis promiſiſſe. Rē ꝑgratā mihi feceris ſi mature de ex i
tu reꝝ veſtraꝝ oīa ad me ſcribis. Uale.

SI te noua delectent habeo quideꝫ vnde poſſim abunde tuo de
ſiderio ſatiſfacere. Noſtra quidem eſt ꝑtium memoria tāte re
rum mutatōes nō fueruut quāte hodie inſtant ⁊ iam in nrīs parti/
bus fiunt. Om̄es fere ciuitates hꝰ noſtre ciſalpine gallie nouas res
agitant. Alie veteres dominos deponūt ⁊ ſe in libertatem vēdicāt.
Alie ſibi nouos tyrānos faciunt. Multe dum nouis rebus ſtudēt
ſuo magis q̄ꝫ alieno ingenio vtuntur. multe exempla ceterarum ſe
quunt. Nō nulle conātur reuocare antiquos dominos quos bella
potentiori de p̄ncipatu ſuo depoſuerāt. nec vlla eſt ciuitas in hoc im
perio q̄ ſatis vel cōſilio vel ratōe in tantis motibus vtat. Ciues ali
us in alium conſpirant. populi eos habent ſui furoris duces. qui vi
et ſcelere ceteros antecellant. Cremona olim vrbs opulētiſſima in/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

tra paucos annos multos principes mutauit: nũc ſub tyranno ſeuiſ
ſimo eſt poſita: Brixia crebris equitatuum propulſationibus atte
ritur. ⁊ iam videt ſtatum ſuũ inſimulare hoĩes iudicant illam bre
ui nouum dominũ habituram. Pergamum ꝓ magnis bellorꝫ ci/
uilium diſcordijs oppreſſa ceteros hoſtes in ſe admiſit. Certat em̃
nõ ſolum vtra pars impat. ſed etiam vtra ſit Neqꝫ malum ipſum ĩ
venis eſt (vt aiunt) ſꝫ multo fortius in medijs viſceribus eſtuat Nõ
em̃ ſub vno tanto principe. ſed ſub diuerſis ⁊ in manibus tyrãni af
fligitur. nam cum aliquãdo magis ingenijs ⁊ animis ſuorum ciui
um floruiſſꝫ. nũc facta colonia eſt ⁊ omni crimine hominũ ſordidiſ
ſimorum ⁊ agreſtium repleta. quam vrbem vnam in tota italia om
nium miſerrimam atqꝫ infortunatiſſimam facile poſſum iudicare
Innumerabiles alie ſunt que ſuam ⁊ ipſe infelicem fortunã habent
et magna in tempeſtate poſita. Sed om̃ia melius intelliges ab eo
quem cũ his litteris ad te mitto Tu ſi quid magnum habes in his
partibus in quibus aduerſaris omuia ad me ſcribe ne quicquam
rerum noſtrarꝫ ignorarem:

Epiſtolam tuam plenam nouarum rerum accepi Miſeret me
conditionis ⁊ ſtatus tot magnificarum vrbium ⁊ populorum
prouincie veſtre. Cum enim in toto latio nulla eſſꝫ pars ĩgenijs aut
armis illuſtrior video illam veterem gallie ciſalpine gloriã iam pro
pe defloratam eẽ ⁊ ad deſolatõem redactam. Sed hoc habet om̃is
maximarum rerum fortuna vt cum ad ſummum ꝑuenerunt: tunc
intelligamus prope exitum eẽ Grecia ipſa vt exemplo maiorũ pau
lo altius repetam diu non ſolum diſciplinis ſed etiam armis italiã
vicit. nec procul abfuit: quin duce alexandro macedonie in imperi/
um orbis terrarum obſideret. ſed eo ex rebus humanis ſublato cir/
ca ipſam verticem defecit. Rhoma verõ exemplo omnium prouin
ciarum ac nation ũ initium imperij quod a regibus ſumpſerat ſub
conſulari imperio quouſqꝫ ad parthos extẽdit: ſub imperatoribus
vero non ſolum famam ſed etiam potentiam ſuam cum finibus or
bis terminauit. tamẽ nõ potuit illud imperium quod olim domĩa/
tum erat vel ↄſeruare vel tueri: ſed vidit omnem ſuam gloriam pri
mo a conſtantino in greciam. deinde ab externis regibus mõ ad oc/
cidentẽ. mõ in ſeptẽtrionem eſſe tranſlatam. hoc vno gaudet ⁊ ↄſo/
lat q nemo eſt ex his ad q̃s regnum nrĩ orbis manauit: qui nõ gau
deat ſe rhomanorum regem dici. Veſtra aũt gallia iam eouſqꝫ ⁊ fa
ma rerꝫ geſtarum ⁊ optimarum artium excellentia creuerat. vt cete/
rarum prouinciarum ſplẽdorem vincere ⁊ añcedere noſtrꝫ videret:
Nõ habeo quo ſolatio melius poſſum fortunã veſtrã leuare q̃ꝫ his

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

exemplis: quib⁊ ſepe vti ſoleo. quando aliquid mihi accidit qđ mi/
nus durum ſit atq̃ aſperum in rebus meis. Nihil aũt in hac regio
ne agitur qđ ſua nouitate aut magnificentia ſit ſcribẽduz. Sumus
eñ oẽs in tanto ocio quanto neſcio an alias fuerimus. ⁊ vereoꝛ ne
hoc forte virtuti priſce ⁊ bonis actibus noſtris noceat. Nã vt nimia
fortune aſperitas: ita ĩmoderata ꝓſpitas ſepe glĩe nocuit.

QUſi ea de quib⁊ ad te ſcribo nõ ita noua inuſitataue ſint vt nũ
q̃ alijs hominibus aliquid huiuſmodi obtigerit: tamẽ non ꝑ
uã ex opinione que habebitur admiratõem excitarunt. Lecturi⁹ ho
mo vt ſcis quõdam habitus noſtroꝛum ciuium opulẽtiſſim⁹ re ſua
male procurata multũ eris alieni cõtraxit. cauit aũt magnopẽ ne id
a quoquã nccãrioꝛum. aut eoꝝ qui hoiem illũ diligebãt reſcitum eſ
ſet. Quid poſtea egerit. tum aptum fuit cũ fortunis eius ampli⁹ ſuc
curri nõ poterat res fortaſſis aliquo anno alios cõpoſita fuiſſet. Cõ/
tractis ergo vndiq̃ ſarcinis eius q̃ opulentiſſime potuit. ipſe ꝓficiſ
ci peregre ſimulauit. matureq̃ affutuꝝ primo die ſextilis aut ipſis
kalẽdis pollicitus fuit. hoꝛtatuſq̃ eſt nos oẽs qui diligebamus.
vt ſponſionẽ pro ipſo faceremus: ſi quis forte eum ꝯueniſſet in iudi
cium: Arbitramur aũt illũ aut nullo aut ꝑmodico ere alieno teneri
quod ſi magno etiam tenet̃ putabamus euz ſoluẽdo eẽ. Quid plu/
ra fideiuſſionẽ ꝓ illo fecimus deinde ꝓfectus: Cũ vero dies ꝯtracti
eris adueniſſet iſto homĩe. vt ex bona fide opoꝛtebat die ſtatuto nõ
comparẽte paulopoſt ad ſatiſdatõez repoſcimur a creditoꝛib⁊ Mul
ta de illo q̃ſti ſumus. oꝛabamus iudices vt diẽ termini nobis ꝓroga
rent. quod vbi a nobis impetratum iri cognouimus nccẽ fuit ꝓ illo
depẽdere. Renumerataq̃ fuit illa ſumma pecunie. quam ſuis credi
toꝛibus debebat. que res etſi ꝑincommode ceteris acceſſerit. mihi ta
mẽ adõ grauis fuit. vt nũq̃ ſperẽ poſſe me exoluere ere alieno qđ ei⁹
rei grã ꝯtraxi. Nũq̃ poſſe fieri putaſſem: vt aut homo ille ad tãtã
inopiam veniſſet aut ſuos hmõi machinationib⁊ ⁊ dolis peteꝛ. ſic
res euenit vt fides illis q̃bus nil pudoꝛis aut modeſtie ineſt preſta
tur. Ceteri maxime hoc factũ admirant̃. ſed ego penã fidei mee ꝑfe
ro: Tu ſi quid aliquando ſpondenduz a te erit pro alio exẽplo meo
cautioꝛ fies. Nullã eñ artem arbitroꝛ eẽ. que minus grẽ ⁊ magis ĩ
cõmodi afferat hoibus. quam eã que docet ꝓ alieno debito in iudi/
cio ſiſti ⁊ fidẽ iubere. ⁊ eſt notum ꝓuerbiuz Qui pedẽ in laqueũ mit
tit ſuo tantum periculo ⁊ laboꝛe exoluit: Sed tarde in re mea per/
ſpexi. Vale.

QUibus februarijs reddite ſunt mihi littere tue. q̃bus mihi ſig
nificas de ꝑfidia vecturij. ⁊ me ſapienter admones ꝙ tuo exẽ/
plo in re mea fiam cautioꝛ Facis hoc pro tua in me beniuolẽtia que

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

ſumma eſt ⁊ maximas tibi dico grãs: Sed illud velim ſcias pau-
lominus me hac tua iactura eẽ aĩo ꝯmotum. quam ſi ꝑte mearũ
fortunarũ damnũ factũ eẽt Ita enĩ ſꝑ de te iudicaui nihil poſſe tibi
accidere qḋ nõ mihi ꝓprium eẽt qḋ ego arbitror multis olim per te
ſignis ꝑſpexiſſe: Nec longe abeſſet quin hoc tꝑe tibi animũ meum
recõderem ſi facultas adeẽt Sed cũ aſſiduis bellis patria noſtra iã
attrita ſit ⁊ pene ꝯſumpta: nec redditus agroꝝ dominis reſpondẽt.
nec ille artes in ciuitate exercent quibus magni prouẽtus ⁊ pecunie
inter ciues agebant. oĩa q̃dem emolimenta nos deſtituerũt. ⁊ ſi que
ſunt q̃bus opes ⁊ pecunie ſint. nemo tamẽ eſt qui nõ mallet ſuas r̃s
in portu ꝯtinere. q̃ȝ ſe manifeſtis ꝑiculis committere. Si quid ẽ ta-
mẽ in quo tibi poſſim aliquo ſtudio vel opa mea prodeſſe omnia bo-
no animo faciam que vſui tuo intellexero eẽ. Nec cõſilium tuũ dice-
re intelligi his rebus que ad te ꝑtinẽt. ceterꝫ vero in rebus vtar pru-
dẽtia tua. Pecunia nõ poſſum te mea iuuare. ſatiſdatõem aũt nõ du-
bitabo ⁊ cautionẽ pro te facere ⁊ obligare omnia mea: ſi intelligam
que ſuꝑ hac re voluntas ſit ⁊ ſi nihil erit pro te depẽdenduꝫ. Quod
ſi cognouero te nulla in re ꝓpter verecũdiam officio meo voluiſſe vti
Minues eam opinionem quam ſemper mihi de tuo in me officio
atqꝫ ꝑpetuo amore facerem.

Quod de rebus inuſitatis ad te ſcribo videor mihi rem tibi gra-
tam ꝑficere. Scio enĩ te ſemꝑ harum reꝝ cupidum fuiſſe Fa-
ciam ergo te participem facti pulcherrimi neqꝫ multis annis antea
quoquã noſtꝝ auditi. Inuẽtus eſt in ciuitate noſtra p̃nceps: q̃ cum
libertatem publicã armis diu preſſiſſet actus vt nos oẽs putamus
conſciẽtia rerum ſuaꝝ tandem cepit cõſilia ſua in meliꝰ vertere Vo-
cato enĩ populo ad contõem orõem habuit apud illum egregiã atqꝫ
illuſtrem. in qua ⁊ ſui ꝓpoſiti ⁊ adminiſtratõis quam geſſerat reddi-
ta rõe. ciues docuit quo animo in republica modo ſibi ꝯcederet cõ-
muni libertate cum ſuis ciuibus ſecure vti Multa ſapienter ⁊ ma-
gnifice ad hanc rem adegit. que admiratõem omnibus faceret. poſt
qꝫ vero ab eo ꝑoratum fuit. magnum aliqꝫdiu extitit inter nos ſilẽ-
tium alijs nõ ſatis ſe intellexiſſe arbitrãtibꝫ. alijs (quibus maior ꝓ-
uidentia ineẽt) dubitantibꝫ quorſum illius oratio ꝑgeret. ſed cũ oĩ-
bus libertas dicẽdi facta eẽꝫ ac plane hortaret ꝑoraretqꝫ vnũquem-
qꝫ optimum ſniam ſuã dicere nemo fuit qui nõ diuinas atqꝫ imor-
tales gratias ei ageret: qꝛ reſpublica in ſedẽ ſuã reduxiſſet. polliciti-
qꝫ ſumus oẽs nõ ſolum rei impunitatem futuram: ſed etiam po-
tentia noſtrorum corporum ſalutẽ eius atqꝫ incolumitatẽ defenſu-
ros daturoſqꝫ operam vt priuatus aliquando beatior viueret. quã
olim cũ ſolus vrbi imperaſſet. Que res vbi ab illo intellecta fuit ip-

ſe omnes ſuos faſces populo ſubiecit. donauitqꝫ antiq̄ libertate pa
triam leges antiquas reſtituit. nec aliquid ex ipa ⁊ bona ꝯſuetudīe
libertatis omiſit. Nunc vero equali iure fruiť nobiſcum. nos aūt in
tāto ocio ſumus quantū nūq̄ꝫ alias ſperare auſi fuiſſemꝰ: Credite
huic noſtre felicitati nō minus gratulari. q̄ꝫ hoc pulcherrimū eiꝰ fac
tum admirari. Propterea oīa volui a me ſignificari tibi. ſi qd ve
ro erit qđ vel in ſenatu noſtro vel apud populū geri a me ꝓ tua ꝯmo
ditate poterit. habebis me ſummum amicū. ⁊ quo pro iure in omni
bus rebus tuis libere vtaris. Vale:

SActe vobis accidit ꝙ patria veſtra antiq̄ libertate donata eſt
Siue em̄ caſu hoc obtigerit ſiue ꝯſilio. non pt̄ hꝫ nō diuinitus
vobis accidiſſe; ſed magno ſtudio a vobis curanduꝫ eſt vt vr̄o bono
iſto q̄ꝫ diutiſſime poſſitis frui. nulla aūt res magis hoc efficiet. q̄m
ſi rerum ſumma ad plures delata fuerit. Sophocles (vt eſt in fabu
lis grecoꝝ) cū vellet quadā tragedia hoc idē ꝑſuadere athenīēſi po/
pulo paridē induxit ab inferis. q̄ longa orōe athenīēſes hortabať ne
leonē in vrbi nutrirent aut nutriendū diſcerēt equo aīo ꝑferre. quaꝫ
rem ſapiētiſſimus poeta ſuo carmini inſeruit vt ⁊ grauitate auctorꝫ
⁊ nobili figmēto doceret populū nō ꝯmittere potētiā vrbis alicui v
ni qui opibꝫ ⁊ ingenio ceteris patraret. ꝙ ſi ea ſibi libertas eēt ꝯmiſ/
ſa ſuadebit ſeruitutē eē ꝑferendā: ne ꝯtumacia populi domio graui
ore vtereť. Nihil vnq̄ꝫ fuit ꝙ rhomanū populuꝫ dn̄m gentiū eque
libertate ꝓuaret q̄ꝫ cum maluit eā poteſtatē que erat oīm eē paucoꝝ
et ſeruire potius imꝑatoribus q̄ꝫ regnare. Incredibile eſt quantū re
ſtituta libertas delectet. ⁊ cū alter in magiſtratibus ꝯferendis ſtu/
det altero gratioſior videri. facile euenit vt nō poſſint oēs iure eq̄
vti. cū plures ſint in ciuitate qui vel opibus vel eloquētia aīmos mł
titudinis ad ſe alliciant. Que res ſi a vobis etiā atq̄ꝫ etiaꝫ nō fuerit
ꝓuiſa. verēdū eſt ne potius a vobis nouꝰ dominꝰ ſit in vr̄am rempu
blicam inuectus. quam ꝑpetuo a veſtris ceruicibus ſublata ſeruitus
Nō dubito hec eadē ꝓ veſtra ſapiētia que ſumma ē prudenter a vo/
bis ꝑfici. Sed niſi edoctus fuerit de ſuo periculo populus. videbis
breui in varia ſtudia illā ſcindi nec ſatis intelligere quorſuꝫ fc̄a ſua
vergant: Quod aūt cupis omni officio tuo vel in ſenatu vel in popu
lo ꝓ me defungi nulla me noua voluptate afficis: Eſt em̄ tibi nō ſo
lum tibi vſitatum ſꝫ etiam quotidianū oēm curā ſuſcipe. q̄ vſui me/
arū rerum accedat. aliđ nō eſt qđ a te magis velim q̄ꝫ vt me ſicut fa
cis maxime diligas ꝑſuadeaſqꝫ tibi neminem viuere. cuiꝰ beniuolē
tiam ⁊ veritatē maioris faciam Vale

LAndem ex magna ſollicitudine ⁊ metu liberatus ſum: Spe/

ro te multorum in litteris ⁊ ſermone itellexiſſe me dum iter hetru/
rie ꝑagerem. quo peterē vrbem rhomanam in quoſdam incidiſſe. q̄
aſſiduis latrocinijs infeſtabant eam ꝓuinciam et fere om̄es viarum
additus occupant. Putabam in manus carnificū ꝑueniſſe que me
multis modis cruciarēt. Ego ꝟo cū animū ip̄m meū pararē ad for/
titer ꝑferendū om̄es penas quas illi mihi inferre voluiſſent. neq̄ȝ iſ̄ta
iſtos quicquam rogarē. inueni apud eos maiorem pietatem q̄ȝ fuiſ/
ſem vnquam auſus ab eis ſperare: Cū em̄ qua ſn̄ia eēm aut quibus
artibus quove queſtu vterer diligenter ꝑq̄ſiſſent reſpōdiſſemq̄ȝ ad
eam que mihi viſa fuiſſent illo tempore ꝓ meis fortunis dicēda ſta
tim me bn̄ ſperare hortati ſunt detinuerūt me apud eos aliquot di/
es om̄iq̄ȝ officio in me atq̄ȝ humanitate ꝑfuncti ſunt. Cū vero ipſis
viſum fuit habito inter ſe ꝯſilio nō ſolū me ſine vllo interuētu pecu
nie dimiſerūt. ſed etiā mihi nec̄cārium ꝯmeatum preſtiterūt. Omiſ
ſo aūt ꝓpoſito rhomā petēdi: habita ꝑus illis maxīa grā incolumis
ad eos egreſſus fui hec ad te magno ſtudio ⁊ voluptate ſcribo que ȝ
ſcio ꝓ ſingulari in me beniuolētia tua ſemꝑ aduerſis caſibus meis ī
doluiſſe ⁊ maxime ſecundis rebus letari. Vale. de tuo ſtatu ad me
ſepe ſcribas.

Quod humaniſſime tecum predones egerint: non tam fortune
tue attribuēdum eſt. quam moribus tuis. Es em̄ omniū ho/
minū lepidiſſimus. aliquo ſcio ꝓfuerūt tibi ille tue facetie ⁊ in om̄i
ſermone tua ſuauitas nō minus fortaſſe q̄ȝ ꝙ nūq̄ȝ rei pecuniarie o
pulentus fuiſti. Eſt em̄ genus hoīm magis auarū q̄ȝ crudele: cum
ergo ꝑbenignus ⁊ comis eēs nec haberes. q̄d lucri tecum facerent. ꝓ
be ſibi proſpexerunt. ne diu fieres illis ſumptuoſus. ita ego factum
iudico. Illud vero quod in tuo diſceſſu factum ab ipſis narras non
ſolum liberum diſceſſum. ſed etiam commeatum ⁊ cetera officia hu
manitatis eos tibi preſtitiſſe. non ſatis poſſum admirari. cum vix
huiuſmodi pietas inueniatur apud tales homines qui ſe volūt fru
gi et bonos dici. Sed vt arbitror hi qui ſceleribus ſuis diu freti ſūt
repetent interdum auidius honeſta ſtudia. quam illi qui ſemper in
ter leges ⁊ iudicia viuunt: Quicquid fuerit maxime tibi gratulor.
ꝙ me ex metu maximo ⁊ te ex periculo non paruo liberaſti. Cupio
tamen eiuſmodi fortunam non iterum experiendam. Et eris vt ſpe
ro deinceps in tua ſalute cuſtodienda cautior. habeo tibi grās ꝙ de
tua liberatōe in ꝑmis ad me ſcripſiſti Sciebas em̄ me nō minus tu
is q̄ȝ meis incommodis angi. hortor vero te atq̄ȝ obſecro vt ad nos
accedas: Facies em̄ rem omnium pꝰ tuū reditū amicis tuis gratiſſi
mum, mihi ꝟo adeo iocūdū vt nulla maiori voluptate cumulatius

poſſis me afficere. Vale.

Rem nō ↄſuetam ad te ſcribo ꝙ ſi quanta ſit ex tua prudētia
iudicaueris excitabit crede mihi quādā ad res magnas incre
dibilem in te amorē. Chaius luci⁹ eū ꝑ etatem nōdū poſſit ad nrōs
reipublice magiſtrat⁹ admitti. nuꝑ magno cōſenſu ciuitatis abſolu
tus eſt a legibus que nihil ꝓter morē antiquū fieri ꝑmittunt. Cum
eñ ꝓpter crebros ↄflictus multi duces ex nrīs aiam fortiſſime pug
nādo admiſiſſent. neqȝ vltra nobis ſuppeterēt q̄ ad tātū mitterētur:
tanta ſuꝑiobus bellis hui⁹ adoleſcētis ꝟtus in pugnādo ↄſpecta fu
it vt milites noſtri nūꝗ ſe victuros niſi ipō duce ſperare poſſint. itū
eſt itaqȝ ex cōi ſentētia ↄtra leges nrās ceſſitqȝ honeſtas vtilitati et
inſtituta nc̄citate paruerūt. que res mō cū tibi viſa ſit. tm̄ inflāmare
dȝ atqȝ incēdere. vt nihil dies ac noctes magis cogites ꝙ ⁊ cōmodo
etiā turpiā tibi ad hmōi gloriā facias. qḋ tibi difficile nō erit ſi nihil
tā arduū putaris qḋ magno ac nobili aīo nō ſit facile.

Chaiū luciū donatū eē noſtra republica egregia dignitate pro
ſua ꝟtute bono exēplo factā iudico. Nec aliud puto in nrā ci/
uitate eē ꝙ vt vnuſq̄ſqȝ tm̄ in nrā repub. poſſit q̄tū ꝟtute ⁊ rebus a
ſe geſtis alios añcedit: ſȝ vereor ne pleriqȝ cū gloria maioꝝ magꝭ ꝙ
ſua ꝟtute ↄfidant. idipm̄ moleſte ferāt. Scis ergo q̄ ſepe vrbi nr̄e ī
uidiam attulerit. Nā cum plurime ſint alie peſtes que magna ple/
rūqȝ regna ↄterūt. neſcio an nulle ꝑnicioſior ꝙ hec quam ſtatim di
xi. que ſi veſtra modeſtia euitari nō poſſit id forte legibus et patrie
melius ↄduceret tarde ad honores accedere ꝗ in tēpeſtinis mḡrati
bus cū inuidia ⁊ odio multoꝝ vti: Sed cū nulla ſit humilitas. vt
aiunt. que morſus huiuſce hoim vitare poſſit. oīa que caſus tulit
ſunt magno aīo ferēda ⁊ eo fortius virtute vtēduȝ quo magis a plu
ribus illa expugnātur. Proboqȝ id noſtre ciuitatis factū quo chai⁹
luci⁹ abſolutus eſt legib⁹: ⁊ in illa dignitate ↄſtitut⁹ quam ille ſepe
pro patria fortiſſime pugnādo emeruit: quātū aūt iſta res ꝑoribus
ſtudijs meis. que ꝓ republica ſuſcepi adiecerit breui intelliges. glo
ria eñ chaij noſtri ſepe me e ſomno excitat. Nō q̄eſcā̄m ergo donec
quē etate ⁊ glīa ſuporꝝ ꝓpe eq̄lem video eūdē ⁊ magnitudine aīmi ⁊
reb⁹ magnifice geſtis ↄſequut⁹ fuero Vale.

Non de ꝓuatis ↄmodis vt ſepe antea. ſed ſalute noſtroꝝ ciuiū
has lrās ad te obſignaui: Si vnq̄ȝ tꝑs fuerit quo tibi ſtatus
reipub. cure fuerit vide vt hodierno die illi ⁊ cōſilio tuo ⁊ auxilio ve
lis adeē. Multa eñ impendēt: que niſi attētiſſime a te ſint ꝓcurata
facile erunt in magna eruptura incēdiū. Quare etiam atqȝ etiā iter
ad nos feſtina. Nec vlla res tanta ſit que tuū aduentum remoretur
Omnes quidem preſentiam tuam affectant. ſciūtqȝ in te vno com/

munē omniū ſalutē eſſe repoſitam. Noli itaqꝫ tātam oīm expecta-
tionū differre ꝑſuadeaſqꝫ tibi om̄i ꝑncipatu melius eē hominē a ſu-
is ciuibꝫ diligi ⁊ hanc ꝯſequi gloriam nullū ꝓ republica vel pericu-
lū vel laborem effugiſſe: Plura de beniuolētia ⁊ ſpe oīm ciuiū in te
poſita ſcriberē. niſi tu qui omnia noſti ⁊ ſumme patriā diligis ea te-
cum melius ꝓſpicere. Vale:

Si ea in me eēt vel autoritas vel facultas vt malis reipublice
ſubuenire poſſem nullum certe vel laborem vel periculū ꝓ cō-
muni ſalute fugerē. ſed multa ſunt que incutiūt mihi huiuſcemodi
rei diffidentiā ac deſꝑatōem. Nā et pleriqꝫ ex nr̄is malunt potius
omnia ꝑturbare vt ipi p̄eſſe videant̄ q̄ꝫ equo iure inter nos viuere ⁊
plures ſunt in ciuitate q̄ nō internoſcūt q̄d inter ſeruitutē ⁊ liberta-
tem ciuiū ſit. Si qui vero inueniātur in ciuitate qui bn̄ de republi-
ca ⁊ iudicēt ⁊ ſentiant. nihil em̄ orō ad multitudinē valet. Nec vi-
deo itaqꝫ quid poſſit mea p̄ſentia patrie ⁊ ciuibꝫ noſtris afferre. ni-
ſi vt multas inmicicias neqꝫ mihi nccāriās neqꝫ reipub. aſſumam:
Quod ſi in ea ſentētia omnes ſunt vt ſalutem meā his fluctibꝫ ⁊ ꝓ-
cellis reipublice cōmittam nō recuſabo amore patrie om̄ia ꝑus ex-
periri. quam fallere tantā ciuium noſtroꝝ expectatōem habes iudi-
cium meū ⁊ reipublice. Tu q̄d ſim factur⁹ cū de volūtate ciuiū no-
ſtroꝝ iteꝝ ꝯſtiterit ad me ſcribere feſtina. Vale:

Qualis ſit noſtre ciuitatis ſtatus ex hoc potes intelligere q̄ nūq̄ꝫ
melioribꝫ auſpicijs iacta fuerūt fundamēta nr̄e reipublice. q̄ꝫ
hodierno die. Cū em̄ olim noſter ſenatus cogeret̄ vt de ſummis re-
bus ꝯſultaret oēs ſeruiebāt tpi. Si quādo ſentētia patres diuide-
batur. nemo erat q̄ q̄d ſentiebat auderet libere ꝯſulere. Nūc ṽo cō-
currit̄ tātis ſtudijs ad libertatē nō fictam atqꝫ vmbratilē vt olim. ſꝫ
⁊ qualē a patribꝫ noſtris nō accepim⁹ vt nūq̄ꝫ vſi ſumus nobis viue-
re niſi in hoc tp̄e in quo nūc ſumus. Paucis em̄ qui publicā liberta-
tem opprimebāt de ciuitate erectis om̄es equo iure vtunt̄. licet cui-
qꝫ de noſtra repub. ⁊ q̄d ſentit dicere ⁊ q̄d dicit libere ſentire. Stu-
dia que ꝑuatis rebus adhibeāt̄ om̄ia ad amplitudinē reip. ſtꝫ ꝯuer-
ſa. oēſqꝫ in hoc vno maxime ſunt intēti quis eoꝝ potiſſime ꝓſit ciui-
tati: Si ergo cupis inter tuos magnus haberi. accede ad hāc nr̄ām
rempublicam quam optimam ⁊ pulcherrimam habemus. Tm̄ q̄-
dem in ea poteris quantum ceteris labore induſtria ⁊ ſollicitudinē
preſtabis Vale.

Quod optima reſpublica vtimini magis veſtra q̄ꝫ mea cā gau-
deo: Mihi em̄ cū maxima pars vite exacta ſit nihil poteſt eē
quo diu vtendum ſit. Veſtra autem etas que in meliori curſu eſt in
futuꝝ ſpectat multa: que ſibi iure poſſit in gerendis magiſtratibus

ꝓmittere. Si q̄d vero erit in quo poſſum patrie ꝓdeſſe ſoluꝫ ad oēs
labores fortiter ꝓ illa ſuſcipiā. ſꝫ etiā om̄es moleſtias ⁊ ſollicitudi/
nes equo animo feram. ⁊ ſtatim fructus ꝑcepiſſe ex laboribꝫ ⁊ ſtudi
is meis arbitrabor. ſi veſtrā rempub. optimā atq̄ ampliſſimā poſte
ris veſtris vna vobiſcū reliq̄ro: Si aūt illa officio meo non eguerit
gaudebo ſummos atq̄ ſapientiſſimos in veſtra ciuitate reperiri. q̄
optimis legibus ⁊ ſapientiſſimis īſtitutis patriā poſſint tueri. Ego
vero iā magis ociū q̄ negociū ꝯcedi ſenectuti mee deſidero vos q̄
in ea exornād̄a atq̄ locupletanda occupati eſtis pro veſtra ſapien/
tia ꝯſiderabitis q̄d reipublice ꝯueniat. Quicq̄d em̄ de ea ꝯſtitue/
ritis boni ego ꝯſulam. Vale.

Quid de publica vtilitate noſtroꝝ ciuiū ſentiam: ⁊ qua ratōe
ea res melius poſſit a vobis agi: Cōſtitui ad te ſcribere. vt oī/
um ꝯſiliorum meorum rōem tibi in primis aperiam. ſepe aīo ꝑſpe/
xi q̄uo noſtre ciuitatis vectigalia ⁊ ceteri ꝓuentus ſine vllo noſtrorū
ciuiū aut ſocioꝝ incōmodo maxime poſſint adaugeri. Sed ad hāc
rē ꝯficiendā video opus eſt mihi tuo ꝯſenſu atq̄ prudētia. nō igno
ras annis multis antea neq̄ mercatores neq̄ publicanos. ꝓpter in
curſum ꝑirataꝝ tute potuiſſe hoc noſtrum mare nauigare. vn̄ acci/
dit vt multo minoris noſtra vectigalia venirēt. nā cū vnuſquiſq̄ pa
cto iſto ꝯducet. vt ſibi nō reipublice pereant. necē eſt vt nauigādi lu
crū illam ad hanc vecturā īpellat. fitq̄ vt nō velit periculo ſua ꝯmit
tere. cū maior pars īcommodoꝝ ad eos ꝑueniat. ex quo noſtꝝ era/
riū nō ꝑuam icturā ac diſpendiū ſuſtinet. q̄d aūt mercatoribꝫ acci/
dit ꝓpter metū pirataꝝ quotidie intelligimꝰ cū fere oēs artes in ciui
tate noſtra defectu mercīū ad nihilū deuenerūt. quod damnū nō ſo
lum ad ꝑuatas ꝑſonas: ſed etiā quouſq̄ ad ip̄am rempublicā ꝑue/
nit. Conſilium meū erat vt publice triremes inſtruerenꝰ ꝯſcriberenꝰ
q̄ hoīes aſſueti bellis maritimis. q̄ ꝯmeatus tuos redderent. h̄ em̄
mō et aīos noſtroꝝ ſocioꝝ ꝯfirmaremus. ⁊ vectigalia noſtra recupe
raremus q̄ ꝓpe modū interierūt. Mercatoribꝫ aūt mare tutū eſſet
pyratis metu noſtre claſſis nō audentibus vagari hoc ſepe in nrō ſe
natu ꝯmemorauimus. que etſi a multis oīno ꝓbarenꝰ. tn̄ aut ꝓpter
inuidiam aut ꝓpter grām eoꝝ q̄ me non poſſunt equis oculꝭ aſpicere
nōdū ea res in ꝯſultatōe deducta eſt. ſed vt te adiutorem ad hāc rē
haberē ſpero facile obtentu ea omnia fieri de q̄bus ad te ſcripſi. Nō
fugies ergo velut ꝯfido hūc laborē ſuſcipieſq̄ tū reipublice cā tum
ſumma in me beniuolentia tue hanc procuratōem tibi honeſtam et
reipublice q̄ vtilem. Vale:

Niſi res de qua ad me ſcribis poſſit aliter q̄ pn̄tia mea expedi/
ri ꝓpediem accedam ad vrbem: ſed illō valde miror q̄ in reap

tiſſima . nemo eſt qui tibi cõſentiat. Nõ video eñ q̄d ad tuũ ꝯſiliũ
addi poſſit. nã ſi noſtra reſpublica diu oppreſſa fuit. volamus necē
eſt vt mare qđ his annis pyraticis latrociniis vexatũ fuit aliquãdo
noſtris vectigalib⁊ ac mercatorib⁊ pateat aliter nr̃a reſpub. que vix
adhuc ſtat breui nulla erit. Cõſtitui tñ ꝓus ad ſenatũ hac de re ſcri/
bere ⁊ hortari quoſdam qui in ſuis dicẽdis graues in patres haben
tur vt hoc negociũ reipub. cã ſuſcipiant. Sepe eñ grã quedam ſum
mis viris habet᷑. cũ ab his de cõi ſalute reipub. agit᷑. que res ſi ab ho
minib⁊ inferioris ordinis tractet᷑ ſepe inuidiam magis efficit ꝙ̃ rei
publice rõ poſcet. Et qr modeſtiã tuã cognoui. ſcio id te non moleſte
paſſurum q̄ ea q̄ a te ſapienter ꝓ publica vtilitate ꝓſpecta fuerãt ab
alio ꝑficient᷑. Curabis aũt vt ſi q̄d huiꝰ rei in ꝯſolatõem venerit. tu
his litteris certior fiam. Vale

SI de nr̃a repub. ad te liberius hoc tp̄e ſcribo ꝙ̃ olim fecerim ni
hil eſt quod admirari oporteat. nũꝙ̃ eñ tp̄s fuit quo vehemē
tius ad te pro publica vtilitate ſcribendum fuerit. Nam poſtꝙ̃ te ex
cura eius exemiſti. alii timidiores facti ſunt. alii vero tantum auda
cie atq; licentie aſſumpſerunt. vt nihil putent ſibi in ſententiis dicẽ/
dis vetitum. Si ergo cupis illam ſanam eſſe omnibus poſthabitis
ad eam gubernandam atq; regendam accedes fundamẽta que ma
la iacta ſunt tua auctoritate ⁊ ſapiẽtia euertes prius ꝙ̃ illi cõfirma
uerint ⁊ aſſuefacient multitudinem ſue libidini ſeruire. Vide vt ſi
qui ſunt nõ recte de communi ſalute ſentientes eos. ſi potes de ſede
ſua demoueas ſi minus maiorem habeas rempublicam quam pri/
uate amicicie rationem. Quos vero timidos ad ſuſcipienda pro ſu
is ciuibus pericula animaduerteris: oratione tua excitabis ⁊ eos ĩ
flammabis ad fortiter ſuſtinendum omnes labores: quotiens ratõ
aut neceſſitas hoc ab eis pro republica depoſcet. Suſtines quidem
incredibilem omnium bonorum expectationem. Facies itaq; quic/
quid reſpublica hoc tempore faciendum eſſe tibi ſuadebit. Sed vnũ
hoc a te queſo. non obliuiſcaris te illum eſſe cui ipſa reſpublica ſe et
ſuos omnes commendat. Vale

CUm littere tue de ſtatu reipublice delate eſſent non ml'to poſt
alie ſuperuenerant qui nunciauerãt omnia a te priuato odio
ac maliuolẽtia fieri. nec alio in ſtatu ciuitatem eſſe. quam olim cuꝫ
eam incolumem atq; florentem reliqui. Non poſſum induci vt hec
a te confecta eſſe putem: Sed illud maxime doleo priuatis diſſen/
tionibus rempublicã euerſum iri. Siue enim illi quadam in te ma
liuolentia cauſam horum malorum dicant in te reſidere: ſiue qđ po
tius reor tu illorum morem ⁊ cupiditateꝫ dominãdi nõ poſſes ferre

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

noſtra reſpublica nō p̄t quicq̄ʒ ex hac re lucrificari. Gaudebā me il/
lud a patria īpetraſſe. vt ꝓ multis laboribꝫ ac ꝓ maximis pericul' q̄
ſepenumero ꝓ publica ſalute ꝑpeſſus fuerā aliquādo ocio ac quieti
donatus eē͂m. liceretq̄ʒ mihi cū diu inter fluctus ac tēpeſtates eius
ꝯſatus eē͂m. tandē rebus meo labore ꝯpoſitis in portu quieſcē. Sed
poſtq̄ʒ eo ꝑuentū eſt vt vel ego nō poſſim in hoc meo ocio vel illa nō
poſſit in pace eē nō deſertam h' in extremo tp̄e illā q̄ oē͂m ſupiorē vi/
tam ſemꝑ in laboribus ac ꝑiculis ꝓ ſalute eius exercui. Nauigabo
itaq̄ʒ ad vos q̄ʒprimū hi venti erūt. Spero dū adhuc oīa noua ⁊ re
cētia ſunt poſſe oē͂m cām orientiū maloꝝ ꝑ me tolli: quod ſi a me ꝑ
fici nō poterit. tn̄ neq̄ʒ ſtudiū meū neq̄ʒ diligētia aberit. tu ꝟo velim
ꝓ tuo in repub. amore ꝑpetuo id mihi p̄ſtes vt pl⁹ apud te reip. vti/
litas q̄ʒ vllius hoīs odiū aut inuidia valeat. Uale:

NIſi rebus tuis caueas īplicabis te aliquo graui incōmodo cre
dis vnūquēq̄ʒ eo eē in te animo quo tu in alijs es: Falleris mi
hi. nā ex his qui tibi in p̄ntia videnꝰ amici pauciſſimi te ex aīo dili
gūt. Si vero me audies abdicabis oēs illos a te quorū frons ē blā/
da: ⁊ qui oīa que a te fiūt immēſe laudāt Suadeo in oībꝫ rebꝫ
a te gerendis vtaris ꝯſilio chaij vecturij omniū certe ſapiētiſſimi. et
qui te ſumme diligit is nō patieꝰ te in delectu amicoꝝ errare Nemo
eſt ex numero noſtroꝝ hominū. cuius prudētiā pluriſfaciam ⁊ opti
me de noſtra natura ⁊ moribus noſtroꝝ ciuiū poteſt iudicare q̄cq̄d
ille tibi ꝑſuaſerit. veridici Apollinis vt aiūt dictū puta ſi attēdere
volueris videbis illū nec poſſe ꝓpter ſapientiā errare nec velle ꝓpter
ſummam in te beniuolentiam. Cupio quid ꝯſtituas intelligere. vt
cū ea opinione in qua adhuc fuiſti mutatū te eſſe cognouero amici/
cie noſtre ſatis ꝯgratularer

CHaij vecturij ꝯſilijs maxime vtor. Semꝑ eñ illius ſapientiā
pluriſfeci ſi bona venia tua dicā. videris mihi minus bene de
me ſentire. cum diſſuaderis me illorum hominum amiciciavti quo
rum frons blanda eſt. ego vero longe a te diſſentio. ſed cum homini
bus ita viuendum eſt. vt ſuus vnicuiq̄ʒ mos eſt: non iudico ſapien/
tis eē cum ceteri ſibi arrideant ipſum flere aut nimium ſeuerum eſſe
cum alij ſint in ioco. ita eñ vitam inſtitui: vt me ſemꝑ preſentibus
rebus accōmodarem. nec paterer aliquem mihi iure iraſci. quotiens
autem mihi licet. ſcito me nihil libentius facere quam cum his ver
ſari quorum ſapientia doctior fieri poſſim: iſta ſcio nondum ſūt ab
emulis meis relata. Nec ſunt que pro mea cauſa duxi hoc tempo/
re tibi reſpōdēda: nō quia tuis admonitōibus ſuccenſeam. ſed vt ſi
quam non bonam opinionem de me concepiſſes: ego me apud te
purgarem. tu ſi quid alter de me fertur. quod ſi preter dignitatem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

dignitatē ⁊ eam eſtimatōem que de me habet oīa vt facis amice ac
libere ſcribas. Unū velim pro tua humanitate impetratū iri a te ſi/
nas vt nihil de me temere credas. plures enim ſunt qui aut odio ali
quo aut inuidia ꝯmoti veniunt ad impugnandū alienā famā rōe
vel cauſa honeſta inducti hoc ſi mihi preſtiteris ſemꝑ ꝙ̄ maxime tu
is admonitōibus delectabor.

Spero me animo ꝑſpexiſſe qua rōe poſſit tua cā in integꝝ reſti
tui ne id lōge aberit. mō de ea re conſilium habeas cū his qui
te in lauta parte eē deſiderāt. Nū eīm idibus ianuarijs forte cōueniſ
ſem chaiū corneliū hoīem in iure ciuili prudentiſſimū multiqꝫ abeſ
ſent oēs tibi ſummi amici incidimꝰ. neſcio quo mō in ſermonē de re/
bus tuis. Fuerūt aūt qui dicerēt vel nūqꝫ ſe iniquiꝰ audiuiſſe ꝙ̄ cā
ſententiā q̄ ꝑdie in iudicio criminali de re lata eēt. Qui eīm cū oīes
aſſenſi fuiſſent. nihil aliud diffinitū fuit ꝙ̄ ꝙ ſinguli factū illud ni/
mis indignabant. ego vero cū iā diſceſſum inde foret aīm ad cāꝫ ad
uerti. Cūqꝫ diligētius eā inſpexiſſem. cognoui nihil ex more maio/
rum. niſi in ea longitudine actū eē. Nā potētia aduerſarij tui magꝭ
cām iſtam ꝙ̄ equitas rexit. Cōſulo ꝓuoces ad ſuperiores magiſtra/
tus. q̄ te hmōi ſentētijs hn̄t cognoſcere ſꝑ eīm hoꝝ iudiciū habitum
fuit in nrā ciuitate gratiſſimū neqꝫ vnqꝫ a cenſura coꝝ appellatum
fuit. ſed vide vt ad hanc rē corneliū tibi patronuꝫ ꝯſtituas q̄ ⁊ cām
tuam optime nouit. ⁊ in dicendo acerrimus eſt h̄ ſi feceris video te
ſuperiorem. Si quid aūt erit in quo mea oꝑa poſſit tibi ꝓdeſſe. ſen/
ties me non ſolum paratum ſed etiam maxime cupidum ad omnia
que tibi commode accedant: Uale.

Non dubito oēs amicos de coꝝ iniq̄tate q̄ ſniam cōtra me tule
rūt ſepe ꝯq̄ſtos eē: Nō eīm q̄ nō maxime ꝑ indignitate hꝰ fac/
ti ꝯmoueri debeat. nec poteſt fieri q̄n metus bonos oēs tāgat vbi iā
aꝑte iuſticia oppreſſa eſt: te xᵒ nō ſolū diligo ſꝫ etiā admiror ꝙ me
nullo in te officio meo ſꝑ vt fratrem amaſti nec vnqꝫ paſſus es fortu
nas ab his ꝯculcari. qui oīa volūt potētie ꝯtra ius ⁊ equitatē con
cedi Sequar ergo vt in ceteris rebus ita ⁊ in hac cōſiliū tuum ꝙ̄ꝙ̄
rem illā ꝓpe deſꝑatam ac relictam habeam Qꝫ autē me hortaris vt
patrocinio chaij cornelij vtar certe ſuades. ſemꝑ eīm vidi in cauſ ora
toꝝ eloquētiā plurimū valere ⁊ iudicijs velut quodaꝫ in regno ſuo
domiari: Sꝫ neſcio q̄uo ea res a me bn̄ tranſiget. Nā in re pecunia
ria opus eſt: ⁊ ego ſuꝑiori lite nō ſolū argēto. quod apud me fuerat
exhauſtus ſum. ſꝫ magno etiā ere alieno teneor: ſꝫ illud te rogo atqꝫ
obſecro. vt ſi quod remedium ad aliquam oportunitatem potes ꝑ
alios adhibere. nullam occaſionē pretermittas. Cōſtitui quidē niſi
amici mei ſpem meā deſtituerūt aut in integꝝ reſtitui. aut oīe pa

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

trocinium ſimul peſſundare. Vale

Qua res in tuto eſt vt aiunt in portu nauigas Nihil enĩ quod ab amicis deſiderari poſſet defuit tibi ad victoriã tuã Pugnatum eſt enĩ ſtudio atq; diligẽtia vt eo res tua ꝯducatur quo tandẽ ſuꝑ his ꝑuenit: Nemo fuit q̃ aliter hac in tua cã ſollicitus eẽt ac in ſua. ⁊ fortaſſis eo magis quod in cauſis amicoꝝ decet aliquãto nos attẽtiores eſſe q̃ʒ in re nrã. Grãs ergo quas debes mihi ⁊ amicis tuis dices nõ. quia illi animũ tuũ ignorent. ſed vt tua apđ illos teſtatior ſit beniuolẽtia. Vale:

Nullum officiũ eſt qđ magis neccãrium dicam quam his gratificari a quibus bene accepti ſumus. Nec opus eſt tua admonitõe: q̃ʒq̃ʒ ſemꝑ oĩa que a te dicunt̃ nõ ſolum me delectant. ſʒ etiã illa magnificatio. Scribam ergo ad amicos nec illuc gratiaꝝ gen⁹ ꝑtermittam. Poſtquam enĩ res mea ſtudio eorũ in tuto eſt locata. nihil eſt quod a me eorum officio ſatiſfieri poſſit: Sed faciã intelligent nullum me finem quo ad viuam huic maximo beneficio eorum factuꝝ tibi ꝟo plurimuʒ debeo q̃ ꝑ beniuolẽtia de his reb; q̃s maxime audire optabã certiorẽ me añ oĩes feciſti. Vale:

Alio me oĩbus poſthabitis magno ſtudio ꝑfeciſſe oĩa q̃ ad te ꝑtinere intellexi. de quib; nunc ad te ſcribo qua ſint a me ordine geſta q̃ʒ primũ in ꝓuinciã appuli ſtatim ꝯueni homines regionis illius ꝑcũctatuſq; ab illis fui. an mercatorib; ꝯmeatus adhuc eẽnt liberi. de qua re cũ ſatis edoctus fuiſſem ab eis cõtuli me alexãdriam expeditiſq; ꝓus mercibus tuis q̃ʒ de rebus meis q̃cquam ſciuiſſem. primus curaui. ne tꝑs quod mihi ad cetera negocia tua ꝑbreue erat ꝑmiſerim eẽ ocioſum. Cõſtitui ergo vndiq; ſarcinas. Et quo paratiores eẽnt ad nauigandũ adduxi illas in portum. Ad ſecũdũ ꝟo idus marcij cũ iam oĩa in naui ꝯpoſuiſſem naute a portu ſoluerũt eam. ⁊ cũ ſecũdi eẽnt venti oẽs fere vno tempore ceperũt vela facere. Quid inde ſequutũ fuerit nõ multo poſt renũciatuʒ mihi fuit vix duas vel tres naues ad ſummũ corticem applicuiſſe in quib; tua fuerũt. Cetere ꝟo vt dicebat̃ naufragium fecerũt: ſentio nõdum ꝓpter metum tẽpeſtatis illas ex eo portu adhuc ſe admonuiſſe. ſed q̃ʒꝓmum illas tempeſtas remiſerit iter ad nos facturas qđ nrã ſumina vtinam bene vertent. hec tibi ꝑ noſtras triremes in primis nota eſſe uolui. vt de oĩbus reb; tuis doctior eẽs ⁊ deponeres omnẽ ſollicitudinẽ. ſi q̃ʒ forte ex hoc naufragio ꝯceperas: In ceteris autẽ reb; cum ſis prudens nihil eſt quare te admoneam. Satis enĩ ꝑ te ipm̃ potes iudicare multo chariores merces q̃ʒ ſi naufragium nullũ fuiſſet. Reliqua cũ tꝑs fuerit expediam: Tu ſi qđ aliud voles i re tua me factuꝝ ꝑ lrãs tuas mihi ſignificabis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Nihil ad hanc tuā ſollicitudinē addi potuit. effeciſti vt ſi oīa
aduerſum accidiſſent. tñ grām tibi habuiſſem q̄ maiori ſtu
dio negocia geri nō potuiſſent q̄ʒ hoc tpe mea geſſiſti: Plurimū tā
mē gaudeo ⁊ maxime gratulor q̄ tue diligentie fortuna ꝓfuerit. Cū
eñ tantū pecuniarum cauſa illoꝝ mercium effudiſſem. vt nun q̄ʒ ali
as tantum eris negociandi gratia ↄſumpſerim. vidi pene oēs fortu
nas meas ſimul euerſas fuiſſe niſi diuino munere noſtra illa nauis
ceteris pereūtibus incolumis portum ſubiiſſet Eo autem mihi gra
tiores fuerunt littere tue quo minus de rerum noſtraꝝ ſalute ſpera
bam. Nam paulo anteq̄ʒ eas recepiſſem iaʒ rumor exortus erat de
hoc naufragio ⁊ fuerūt qui dicerēt nullum omnino periculū effugiſ
ſe. Quod autē me admones de caritudine mercium vt in re mea cau
tior ⁊ prudentior fiam: recte vt cetera facis. Ero eñ diligens ⁊ attē
tus. ne cū fortuna mihi auxilio fuerit. ego mihiipſi defuiſſe videar.
de ceteris autem rebus que ad me retinent aliud nō eſt quod in pre
ſentiarum a te exigam. niſi vt q̄ʒ primum poteris ad nos nauiges:
habeo eñ de multis tecum conferre. que vtriq̄ʒ noſtrum maximam
vt ſpero vtilitatem afferent: ſed vide ne te mari ↄmittas niſi omnia
ad nauigandum tuta videris quam oportunitatem non tibi diffi
cile erit conſequi ſi potius triremibus noſtris tuā ſalutem quā na-
uibus roſtratis committas: Uale.

Cupis a me ſcire quod ad bene viuendum ꝓpius accedat. Nā
te ignorare ad me ſcribis quam potiſſime viam ingrediaris.
Ego vero ita a veteribus accepi nihil diuina religione melius: aut
quod magis libertati quam in vita volumus conueniat. quā q̄ʒ alia
in ſententia maior pars hominum exiſtat. ſed nemo illorum eſt qui
ex re non opinione iudicare voluerit nō ſtatim videat omnem vitā
ſuam ſimilem hominibus qui hieme nauigant. nam vt illi ventis ⁊
tempeſtatibus. ita iſti affectibus ſuis non poſſunt imperare. Ex q̄
raro videbis quēquam illorum aut letam frontem aut tranquilluʒ
animum pre ſe ferentem. Nemo eſt qui ſortem ſuam laudet. ⁊ quo
ſibi magis indulgent. eo ſemper minus placent quod non aliunde
eis accidit iudico. niſi quod de via receſſerunt. ⁊ omnia eorum con-
ſilia circa ſūmā errāt. Sequētibꝫ aūt diuinū cultū oīa ſtꝫ trāq̄lla ni
hil ex eis aīi ꝑturbatōe accidit oīa intra ſe deſpiciūt fruūtᷣ ſeipſis ni-
hil niſi diuinū admirāᷣ. nihil ad eos de mutatōe fortūe ꝑtinet eodē
loco apō eos ſecūda ⁊ aduerſa iacēt. q̄re ſi ↄſiliū meū audies nulla
erit res tāta q̄ʒ religionis ocio ⁊ trāq̄llitati ↄpares. Nec te ſentētia
illoꝝ hoīm ab hac re detrahat. q̄ felicitatē putant. nō niſi in rebꝫ ter
renis poſitā. Crede mihi nō tibi amici ſtꝫ q̄ de religione dehortanᷣ
ignari vbi ṽa beatitudo ↄſiſtat. Quod ſi hoc genus vite non ideo

a te ꝓbatur: quia ab humanitate remotū habetur. ⁊ tibi magis cū
hoībus verſari ꝙ̄ viuere cum deo placet ſententia mea eſt. vt te litte
ris ⁊ philoſophie tradas. Magnū eīm auxilium hāc vitam ciuilē
quam multi ſequunt ab his humanitatis ſtudijs mutuaberis: Si
vero ſplēdor iſte fortune magis delectet. vide ne implices rei vñ cū
voles te explicare nō poſſis

SAtiſfeceras deſiderio meo cū religionē ad bene viuendū maxi
mū adminiculum habere ſcripſiſti. niſi vita noſtroꝝ hominū
qui illam ꝓfitent me a conſilio tuo detraherent Neminē fere h̄ meo
tempore video. qui nō magis ſequat ea in re ambitōem vel animi
auariciam. Pudet me bonorum tēporum ⁊ maxime piget ꝯmemo
rare ea que nr̄i pontifices ſine vlla honeſtatis reuerētia ſuo arbitrio
faciunt. ſatis eſt quod in eos a pleriſqꝫ dicit: maximorum vicioꝝ ca
pita quaſi ingentiū fluminum origines domo ſua primū nata eſſe.
et poſtea corruptis moribus ſeculi illuc vnde orta erāt iterum eē re/
lapſa. Non poſſum ergo eā vitam cōmendare. in qua nullum ducē
inuenio ad mores cuius me committā. aut quē ſequar in ea via in
qua errare facillimū eſt. Quod āt poſt religionē philoſophie ſtudia
valde cōmendas. probo conſilium tuū: Eſt eīm res ꝓrſus digna ad/
miratione ⁊ laude noſtra. in qua nō ſolum rerum humanaꝝ. ſed eti
am diuini cultus rō mihi videt eē repoſita. Nā ⁊ altiſſimarum reꝝ
cāſ aperit. ⁊ bñ aliquid a me agēdum eē atqꝫ caſte cum hoībus ver
ſari inſtruit. Cōſtitui ergo ſiue cū republica ſiue cū amicis ſit nego/
ciandū. ⁊ auxiliū ⁊ cōſilium ab ea petere Nihil tñ eſt qd̄ in illa ma
gis me delectet ꝙ̄ quod docet illa ꝯtēnere. que pleriqꝫ admirant: et
animū ab om̄i moleſtia atqꝫ anxietate abducit Sequar igit potius
hoc mediocre genus quod eſt in plilosophia poſituz ꝙ̄ hoc aliđ vm
broſum atqꝫ inane plenum erroris ⁊ infamie quod nemo ꝓfitet niſi
animus eius q̄ maxime ab honeſtate diſſidet Tu vero qui mihi ad
iutor ⁊ auctor ad hāc rem fuiſti ſepe admonebis: nec patieris in ea
re me errare in qua prudentiſſim⁹ omniū qui hodie viuunt ab ho/
minibus haberis. Vale.

CUm ad te lr̄as meas dare ꝯſtituiſſem nulla res ꝯparebat in
medium. que tuis vel maioribus mihi videret melior aut ti/
bi futura gratior. ꝙ̄ ſi ea que de cultu diuino ab hominibus ſapiētiſ
ſimis accepiſſem tibi in ꝓ̄mis nota eē curarem. legēs itaqꝫ his dieb⁹
quedā grecoꝝ ſcripta forte incidi in baſiliū quo in libello multa ad
nr̄am eruditōem diuinit⁹ ab illo hoīe cognita ⁊ dicta reppi Erat āt
eius ſentētia tantā vim eē diuino cultui quē greci latriam vocant. vt
nulla vnꝙ̄ gens fuerit tam inanis aut tam barbara que deos nega/
ret. qui plus ꝓ̄o intellectu valuerūt vnū aliquem inter omnes ꝓ̄nci

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

pātem ꝛ quaſi cōem omniū numinū parentem cōſtituerūt. quē eun
dem ꝛ rectorē hominū ꝛ deorum patrem appellabant. Plato vero
quem deus naſci voluit vt multa aperiret gētibꝫ que ꝑus de rebꝫ di
uinis nōdū intellecta eēnt altius hoībus qui añ ipm ſcripſerāt. ita
de deo ſenſit. vt nō multū a nrīs philoſophis ille abeēt ꝛ que ſentie
bat acuratiſſime lrīs mandauit: Js em̄ mihi auctor fuit. vt diuino
cultui nullā rem ꝯparandā eē dicerē. quare inferebat nullū magis
fidei noſtre augmentū eē. q̄ꝫ ꝙ omnes hoīes aliq̄d de diuinitate ſen
ſerint. Multa preterea his addebat que ꝑ te melius ipe intelliges
Mitto ergo ad te librꝝ baſilij quem vbi ꝑlegeris ſcito te diuino illi
homini maximā habiturꝝ gratiam. que tibi hāc viaꝫ ad bñ beateqꝫ
viuēdū aperuit. Cupio tñ ꝑ tuas lrās intelligere q̄d de ſentētijs ſu
is iudices ꝛ quātū lectio eius tibi ꝓfuerit

Librꝝ baſilij noſtri ꝑlegi. in quo nō minus ſuauitatis q̄ꝫ ſenten
tiarꝝ grauitatis inueni nunq̄ꝫ putaſſem in homīe greco fuiſſe
tm̄ peritie ad hūc noſtrꝝ diuinū cultum Nam ꝛ ſi grecis hoībus in
his diſciplinis que ad mores ꝑtinēt plurimū ſp attribuerim. tñ in
rerꝝ dīnarꝝ cognitione longe illꝰ nrōs hoīes ꝑſtare nō iniuria videbar
mihi iudicare: Tm̄ ergo effecit repetita huiꝰ lectio libelli: vt illos ī
hoc noſtris pene pares iudicē: Quid em̄ ſapiētius de altiſſimis re
bus dici. aut excogitari poteſt. q̄ꝫ ea que a platone deo (vt illi aiunt)
philoſophorꝝ tum ab his qui deinceps illum ſecuti ſunt ꝛ ſepe diſ
putata: ꝛ nō nunq̄ꝫ prudentiſſime ab eis conſcripta fuerūt. ſed hꝰ ni
hil ad te cui nō minus om̄es qui in aliquo genere doctrine apud gre
cos floruerūt q̄ꝫ noſtri latini ſp auctores notiſſimi ꝛ familiares fue
rūt. Quanto ṽo legendo baſiliū noſtrꝝ ꝓfecerim. malo te ab alijs q̄ꝫ
a me intelligere: Nūq̄ꝫ tamē fui ad bñ de me ſperanduꝫ erectior q̄ꝫ
hodierno die. Multa ſunt q̄ me in eo libro delectēt. ſꝫ hoc maxime
q̄d illud genus dicendi tm̄ modeſtie ꝛ ſuauitatis hꝫ vt nihil ſupra
Vix em̄ nunq̄ꝫ de manibus meis excidit. ſꝫ cū eo ſatis imbutꝰ ꝛ eru
ditior fcūs ero curabo vt ꝑmū illū ad te tranſmittā.

Quod ad te ſcribo maxime ad diuinū cultū artium de q̄ ſi ita
ſentis vt puto bene eſt ſi ṽo alia in ſētētia eēs. breui cognoſces
q̄ꝫ a te diſſentiam: Ego em̄ de religione iudico om̄es qui aim cōfu
giūt: vt ſe dꝫ inertie et languori nō ſolū hos nō religioſorum. verūe
tiam ſacrilegorū numero habēdos eē: Qui vero ābitioni ſeruiūt vt
voluptatibꝫ hi diuinū cultū ita ꝯſtituerūt. vt nulla ſit maior peſtis
inter hoīes adhuc orta: Tu ṽo quid de religione ſentias etiam atqꝫ
etiam videbis Ego em̄ ſic iudico aliquāto melius eē a religione ab
ſtinere. q̄ꝫ ad illā nō eius rei grā ad quam fuit a noſtris maioribus
ꝑmum ꝯparata. nō vt oportet accedere. Si ergo vis factū tuuꝫ ab

bis ꝓbari qui tibi maxime erant cõtrarij cũ velles religionẽ ꝓfiteri
nõ mediocri virtute tibi opus eſt. Illi quidem nõ ſatis tibi fidebant. cũ
id futurū diceret. vt neqꝫ ꝯſtantiam eẽs in hac re habitur⁹ neqꝫ mo
deſtiam. qn ille tuus anim⁹ refrixerit. qui ipo inicio ardẽtiſſim⁹ fu
it: oſtẽdens oẽm illoꝝ timorẽ veꝝ fuiſſe ꝛ nomiui tuo maculã gene
rabis. que nũqꝫ abs te aboleri poterit: Illud ḡ tecũ ſepe cogitabis.
ceteris in rebus conſtantiam ꝓbari in religione vero nccãriã eẽ. Quã
vnã virtutẽ nõ erit tibi difficile ꝯſequi. ſi te ocio ꝛ remiſſioni nõ de
deris. nam cũ hec vitia in omni vita ſint fugiẽda certe in hoĩe religi
oſo maxime notant: Tu qd tibi ꝯueniat etiã atꝫ etiã videbis: ego
te amabo ſi cõfirmaueris iudicium quod de te feci. ſi minus habe
bis me tibi ſummum aduerſarium. qui te plurimum ad hanc vitã
hortatus fui. Uale.

Et religionẽ probo ꝛ te maxime amo qui mihi auctor atꝫ hor
tator in ea re fuiſti. nec eſt aliud quod magis in oĩ re me de
lectet qꝫ ſeruare conſtantiam in rebus optimis atqꝫ honeſtiſſimis.
Quare ſi vllã ꝓ me ſollicitudinem ſumpſiſti: queſo te ꝑ nrãm ami
ciciam. que ineunte etate incepit vt iam deponas ꝛ plus mihi in re
hac credas qꝫ his qui mihi hoc propoſitũ conant̃ excutere. Si qñ
aũt erit in quo tu me de via errãte videris. malo tuas ꝯtumelias et
redargutiones audire. qꝫ his laudari q̇ in preſentia commẽdant. in
abſentia vero nõ ceſſent ſuis maledictis lacerare atqꝫ minuere: qđ
iniquo aĩo ꝑferrem niſi hec vetus eẽt ꝯſuetudo: Semꝑ eñi fuerunt
nec in futurū deerunt hoĩes qui ſibi voluptati ducãt quos alicui bo
no ſtudio deditos vident fama ꝛ bona opinione ſpoliare ꝛ ſemꝑ ali
quam falſam fabulã cõfingere ꝛ ſpergere in vulgo varios rumores
a quibus abſtinere nõ eſt facile. Multa quidem ꝑſimilia habẽt neqꝫ
vnqꝫ deprehẽdunt̃. niſi poſtqꝫ nouerint. hec ad te nõ ſcribo ſine cau
ſa. quãqꝫ ſumma vtaris in me modeſtia. neqꝫ quẽquam in tuis lit
teris nomines. tamẽ qꝫ ꝓmum lrãs tuas legi ſtatim intellexi. quo ex
fonte omnia emanarũt: Tu vero ſi charum me habes. nõ plus ho
minibus credas qꝫ ꝛ vita ꝛ ipſa dicta ꝛ facta verbis eoꝝ ſentiãt: nõ
tamẽ deſinas ſepe me adhortari atꝫ admonere ſicut facis ad religi
onem obſeruandam. ꝛ ad retinendũ ꝯſtantiam atqꝫ modeſtiam in
tota vita mea: etiam ſi male de me tibi refert̃. qđ ſi feceris vere a te
amari ꝛ maxime ex aĩo coli me iudicabo. Uale.

Scribo ad te de religione. q̄ vna res ſemꝑ a ſapientiſſimis ho
minibus iudicata eſt ꝓrſus noſtra cura ac noſtro ſtudio dig
niſſima. Neqꝫ eñi rhomanus ppl's cũ rerū potẽtia potius neqꝫ eſſet
neqꝫ dict⁹ gẽtiũ oĩm princeps fuiſſet niſi religionẽ omĩ imperio ac
oĩbus rebus ꝓtuliſſet: Quod ſi etiã qui falſam religionem ꝓ vera

coluerunt. nunq̃ arbitrati ſunt ſuum imperium aut creſcere tantū potuiſſe. aut poſtq̃ adultum fuit. tam diu ſtetiſſe. niſi bonis auſpicijs ac diuino cultu omnia eorum facta etiam minima ꝑus iniciata eēnt q̃d nos arbitrari conuenit. quibus vera ac immortalis religio a noſtris maioribus prius inuēta. ⁊ poſtea a nobis optima rōe tradita ordinata ⁊ conſcripta fuit. Idemq̄ quod Romanorū populum athenienſes: deinde ſpartani cenſerūt. qui principatum grecie diu obtinuerūt. Putauerūt em̄ nihil eē quod magis hoīes ad humanitatem ꝯuerteret q̃ ſi deos timerēt atq̄ reuererent. quod bn̄ ac fideliter nōnulli ex impatoribus noſtris vere fidei ſectatores in rebus pacis. ⁊ animaduerterūt. nā q̃diu ad diuinū cultum pacem ⁊ bellum intulerunt oīa illis ꝓſpere ceſſerūt. ita etiam vt ꝓ eorū victoria ſepenumero elementa ⁊ ipa rerum natura pugnauerūt. Theodoſius iure optimo inter diuos ceſares numerandus cū oīa bella diuinis auſpicijs peteret. ac nomē vniuerſi atq̄ immortalis dei ſignis ac vexillis inſcriptū deferret. nō ſolum hoīes ⁊ arma. ſed etiam ipſos vētos auxiliatores hubuiſſe legitur. Magna ſunt que ꝯſtātino ꝑmo impatori chriſtiano diuinitus ꝯceſſa ⁊ attributa fuerūt. q̄ ſi quis attētius ſecū voluerit ꝯſiderare. nemo eſt qui nō facile debeat ad amorem ſtudiūq̄ diuinarū rerū nō ſolū concitari: ſ; etiā animo ſꝑ inflāmari. hoc ego cū lego incredibile eſt quātus me rerū diuinarū ardor habeat. Sentio em̄ totā mentē innouari ⁊ lōge aliū mihi eē aīm q̃ olim. Sed maxime cupio te ad hec ſtudia ⁊ adiutorem habere: fuiſſem aūt in ſcribendo ꝓlixior. niſi ſperarē in breui affuturum: quod vt facis vehemēter rogo: Spero em̄ nos de multis rebꝫ eā deliberatōem ꝯſiliūq̄ habituros. q̄ nos ab his curis ⁊ moleſtijs extirpabant. in q̄bus dudū ſine ſpe exeūdi fuimus

Litteree tue incredibili voluptate me affecerūt. Nūq̃ em̄ maiori ſtudio rerum diuinarū inflammatꝰ fui quam poſtq̃ epl'am tuam legi. In q̄ commēdas religionē ⁊ eo loco reponis vt illa ſit oībus rebꝫ āpferēda: Ego ꝟo etſi de diuino cultu nō mediocriter ſentirem ⁊ ego in ꝑmis laudarē. q̄ oībus poſthabitis ille ſe in toto ex aīo dederāt nōdū tn̄ tanta eius rei admiratio me habebat. vt illam optarē ꝓfiteri. Nūc ꝟo nedū cupio: ſ; etiā ardeo ita me illi tradere vt nihil poſſit ī vita eē q̃d ſatꝭ valeat me ſine illa delcāre. cupio itaq̄ me tibi ſociū atq̄ ꝑticipē iūgi. Olī alia orō atq̄ īſtitutio vite fuit: q̃diu vxor liberi ac parētes fuerūt. nec animꝰ vnq̄ ad eā fuit nec ſi fuiſſet id mihi ſalua pietate licuiſſ;. nūc āt cū oībꝫ fere neccārijs morte ipoꝝ ꝑuatꝰ ſi;. ⁊ eos amiſeri. q̄ꝝ cā iuuabat me oēs moleſtias ferre. q̃q̄ ſi te noui etiā me āpcedes. Spero ꝓpediē apd̄ te eē. interim ſarciūcl'as vt aiūt ꝯponā ⁊ q̄ liberior ſi; atq̄ expeditior ad id genꝰ vi

te quod maxime animo amplecto. ita me extricabo ab his impedi/
mētis. que me hucuſqz victū detinuerūt. q̄ nulla maioꝛ erit mihi cu
ra q̄z vt de nulla re niſi diuina curē. Uale

Si quid eſt qđ vllo tp̄e apud te magno ſtudio cōtenderim. nūc
a te etiā atqz etiam exigo vt p̄ nrā amicicia legas attētiſſime
ea que hodierno die ad te ſcribo. ſepe (vt ſcis) te admonui. vt ſentēti
am tuā nō negligeres p̄ficereſqz tibi in futuꝝ. Tu vero negligēti⁹ ad
huc tuliſti: Sed niſi tibi aduigilaueris video nō longe abeē tibi pe
riculū. Ita em̄ de te narrauit mihi claudius hō p̄antiqu⁹ tue fami/
lie amicus. Et qui familiariſſimus fuit patri nrō quoad vixit. Nā
inquit te neqz modeſto ſumpto. neqz honeſtis hoībus vti circūuen/
tum dolo atqz inſidijs eoꝝ qui tecū viuūt. Et quoꝝ ꝯſilio in oībus
reb⁹ vteris q̄ dedita operā ſuboꝛdinauerūt. L. ſillā hoīem diuitē
et qui plurimū in tua ciuitate p̄t. Is eoꝝ factione tibi litē mouebit
de bonis paternis. Illi vero ſcrupulū tibi inicient perſuadebūt vt eo
rum fidei tabulas bonoꝝ tuoꝝ ꝯmittas. quo liberius ac facili⁹ poſ
ſint tibi in cā tua patrocinari: i. bona tua diripere expilare qđ ſi a te
fcm̄ fuerit plane video te excluſum eē. noli ḡ ſi me amas: immo ſi te
charꝝ habes te ꝯmittere hmōi hōibus quoꝛum oꝛō blā da ē acta ꝟo
aut inſidiaꝝ plena aut ab eoꝝ oꝛōe longe diſſidentia. Rogoꝛ enim
de ſalute tua ac de oībus foꝛtunis tuis ſollicit⁹ eē. qđ minime facerē
niſi te maxime colerē. Tu ꝟo id mihi ꝯcedas ne minorē de teip̄o cu
rā geras q̄z illi q̄ te ſaluū eē ac res tuas īcolumes valde optāt:

Tabellarius tuus nuper ad me tulit lrās tuas. Mones autē
me p̄ tua beniuolētia ne foꝛtunas meas credam his hoīb⁹ cū
quibus aſſidue ꝯuerſoꝛ: Facis q̄dem amice nec a tua ꝯſuetudine re
cedis. Sed claudius quē ſuſpectū habeo plura tibi de me retulit.
quam ego cognoſcā. vereoꝛ ne hoc magis aliquo odio q̄z recto aīmo
faciat: Nō p̄t equo aīmo ferre quod oīa ſuo arbitrio vt olim verſet.
de me multa cōfingit: Neminē nō ſuſpectū hꝫ cui aliq̄d apđ me vl'
ꝯſuetudo aut grā poſſit. p̄terea nimis illi dolēt oculi. quotiēs videt
a me. q̄nquam ex meis equalib⁹ magis q̄z ſe diligi. Qđ ſi tales inſi
die ac machinamēta ab illis cōtra me inſtruunt vt ad te nup̄ detu/
lit nō poterit hec res diu latere ⁊ ero maximo aīo itent⁹ ſi quo ſigno
te cōiectura dolus eoꝝ a me dep̄uendi poterit. ſi vero nihil hmōi ab
his excogitatū fuerit aut ꝯfectum q̄d aliud credendum eſt hūc ho/
minē voluiſſe. quam vt a ſe vna oīa moꝛe antiquo verſent: Nam ſi
redoleret antiquam familiaritatem ⁊ veteris beniuolētie quam ha
buit cum patre meo remiſceretuꝛ nouos amicos potius mihi facerē
quam conſuetos abigeret. Sed de hoc ſatꝫ. Plura em̄ ad te de illo
ſcribam: ſi cōperero falſa ea eē: que nuper tibi narrauit. nō t̄n̄ itetū

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

illis hoībus confidam quos apud te de me inſimulauit vt in re nr̄a
quiſq̄ aut intelligētē aut minꝰ attentū videat. Uale.

Nihil eſt qd̄ a te mihi gratius fieri poſſit. q̄ vt te ſp̄ attentiſſi-
mū p̄beas ſepe ad te ſcripſi neve l' in tua cā negligens eē aut mi-
nus cautus q̄ oportet. ſed mea verba neſcio quō adhuc pro ioco atq̄
ludo habuiſti nec videris curare quid ego aut ceteri amici de te opi-
nant͛ has ad te lr̄as vtiliſſimas dare ↄſtitui. quibꝫ ſi obſecutus fue-
ris tibi vni qn̄ conſules ſi vero perſeueraris ꝑgere quo cepiſti conſi-
lium nō eſt ꝓ tua ſtulticia meipm̄ cruciare aīmo. Ego vero (vt aiūt)
in portu nauigo tibi crede iſte ludus agitur Scis iā annū tercium
p̄teriiſſe. poſtq̄ patauiū lr̄arum cauſa ꝓfectus fuiſti qd̄ egeris h̄ tē-
pore q̄ātove ꝓfeceris nō latet amicos tuos Utinam he eēt ſumma
iactura que tantum ad opus ꝑtinet: Illud multo deterius eſt q̄ h̄
tempus tantū inter digitos fluxit nec intelligis multos ex equalibꝫ
tuis iam egregie doctos atq̄ eruditos eē. Si te aliquando litteris
meis reprehendi. At quid de te ciues tui ſentiāt ſcripſi. dicis me fa-
bulas tibi narrare ⁊ eē nimis grauē atq̄ ioco moleſtum nec ſatꝫ at-
tendere: quid etas adoleſcentiū ferat. Nūc vero ne te nō admonitū
a me dicas. ſcribo oīes amicos atq̄ neceſſarios tuos a me auerſos
eē: neq̄ vllam rerū tuarū deinceps velle curā agere. Ego adhuc re-
ſto quem vt video a tuo amore ⁊ beniuolētia extrudes. nō poſſū ta-
men nō dolere ⁊ nō vehemēter angi. q̄ eum quem tantū dilexi vide-
am cū ſummo dedecore ⁊ infamia in patriā rediturū. que omnia vē-
tura tibi nō citius intelliges q̄ re ipſa experierꝫ. hec ita veli mihi cre-
das vt ex oraculo ſacri apollinis nō certius edictū putes:

Quid egeri nemo nouit melius q̄ ego ipſe. nec eſt aliꝰ qui ſi ma-
le vixi pro me deprecetur ſp̄ hmōi cātilenas ad me ſcribis nō
vacas ſtudio noctu per adulteria pergis. confringis hoſtia: hūc pul-
ſas illi contumelioſus es ⁊ multa huiuſmodi q̄ vix nunc patientiſſi-
mus quidem poſſet equo animo ferre. Neſcio quare mihi totiens
iraſceris ⁊ maxime cum harum rerum niſi quantum etas ⁊ conſue-
tudo iuuenum afferat. mihi non ſim conſcius nihil facio preter mo-
rem aliorꝫ q̄ ſi non multum his annis profeci ⁊ multis equalium
meorum inferior tibi videor. ſcito non omnes eodem eſſe ingenio:
nec eadem habere ad diſcendum adiumēta. Sed vbi animo ad bo-
na ſtudia vacauero. ita ego omnem morem corrigam. vt non tantū
ſequi eos qui me anteceſſerunt videar. ſed etiam precurrere. Quare
nolo vt tantum de me deſperas. nec omnia credas que de moribus
ac regiminibus meis ad te ſcribuntur. Quam recte autē mihi ami-
ci mei curam eam depoſuerunt quam olim ſuſceperant forte ali-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

quando intelligent cum eo me veniſſe videbunt: quo nunq̄ ꝑuentu
rum iudicauerūt. Tibi vero maximas grās habere. ſi paulo mode
ſtius me corrigeres. quāq̄ paterne a te oīa dici ſcio. Curabis autē
ſi tibi videbitur oīa mea vt olim feciſti. At ego dabo interī opē vt
me talē afficiam cui inimici mei inuideāt ⁊ ꝯgratulent

SI vllum apud te locū p̄ces mee vnq̄ habiture ſunt. a te maio
rem in modū queſo vt has lrās ſumma cū attentione legas et
ꝑſuadeas tibi nō odio: nō ira nō inuidia hec a me tibi ſcribi. ſed pro
noſtra amicicia me tuū negociū agere Procuratores quos rebus tu
is ꝓpoſueras tibi verba dant. Alios eñ fingunt qui tibi aliqd dn̄t
ſoluēdo nō eſſe alios defugiſſe cū alijs paciſcūt. ⁊ aut tempus diffe
runt. aut ſumme eris quo tibi tenent aliquā partem detrahunt Tu
quotidie pauperior es. illi vero locupletant. Nō poſſum hoc tace
re. cū tui miſeriant amici: alij te pecudem vocēt. quaſi gaudeas his
qui te aſſidue corrodunt. nec ſolum doleo. cum tua direptum iri vi
deo. ſed etiā ſtomachor q̄ a multis ꝯtemneris. ſcio te ⁊ ſermone m
toꝝ ⁊ litteris meis nō ſemel admonitum eē. ſed nōdum voluiſſe ali
quid de ꝑfidia tuoꝝ procuratoꝝ credere volui interim oīa ad te
ſcribere. vt tñ expꝑgiſcaris: cū de rebus tuis actū erit Si mihi fidem
habueris gaudebo mediusfidius magis tua quam mea cauſa: q̄ ſi
in opinione tua permanſeris ego meo in te officio functus ero. tu ve
ro lues. Vale:

LItteras tuas diligēter ꝑlegi. intellexiq̄ te valde amare me eū
amq̄ ꝓ ꝯmodis meis laboraſſe. Quod autē viſus ſim nimis
difficilis ad ea que quotidie mihi nūciabant de ꝑfidia meorū ꝓcu
ratoꝝ. ſcito me nō facile poſſe induci vt ab his nō credā me amari:
quos ipſe maxime diligo Nam ſi peccandum eſt malo potius deci
pi meo incōmodo q̄ alios nō credo in me bono eē animo q̄ fidē his
nō habere qui ſe amicos oſtendunt. ſed cognito errore diutius in eo
ꝑſeuerare neq̄ ꝓbo neq̄ laudo. Expꝑgiſcar ergo ſero potius q̄ nūq̄
At vt ſpero nō poſt multos hos dies ad ꝓcuratores meos veniam.
ponam cum eis rationem ⁊ omnia cognoſcam que ab illis ingeſti
one negociorum meorum a p̄ma die vſq̄ in preſentem acta fuerunt
qui ſi preter equum ⁊ bonum male geſſerit negotium reptaꝫ ab eis
quicqd de ſumma rerum mearum abſtraxerūt. nec patiar eos diu
tius negociari Illud queſo te etiam maiorem in moduꝫ rogo. vt qc
quid ꝯtra illos ꝯiecture ferre potueris oīa inſtructa parataq̄ ha
beas ne ſine cauſa p̄ſumpſiſſe ꝯtra eos videar. Item velim omnes
aīcos adhortaris q̄ ſepe de eadē re me admonuerūt. Sꝫ caue ne ꝓ
cures qcquam hoꝝ priuſquā pn̄s fuero

HAbeo tibi immortales grās: ſi ea. q̄ ad te ſcribo illis oculis ⁊

illo aīo ꝑlegeris q̇bus aſſoles cū aliq̇d a te attētiſſime fieri ſolȝ. M. metellius me⁹ neccārius ⁊ tibi familiaris ꝯflictat̄ ꝑtim ab inimicis ꝑtim ab inuidis ſuis ⁊ ꝑduct⁹ eſt ꝯſpiratōe eoꝝ vt fortunam ſuam quam floriſſimam poſſedit nō poſſit diu retinere .niſi tu cām ⁊ defenſionem eius ſuſcipias. Certū habeo homines nō deeſſe. qui ſtudeant te ab hoc homine alienum reddere. Multa fingunt vt te illi nō amicū faciant. ſed tuū erit a tua humanitate nō diſcedere. ⁊ potius naturam tuā ſequi q̄ eoꝝ ſtudia. q̇bus neq̄ pietas tua. neq̄ modeſtia neqȝ reuerētia morū vnq̄ placuit: Ipſe tibi ſe cōmēdat. rogat q̄ vt fortunas ſuas tuearis. Ego vero ꝓ cā eius fere magis laboro, q̄ ſi mea res agerer̄. q̄re te maxime exoratū volo. vt cū tu ip̄e ſꝑ nobilitatis defenſor fueris. huic hoī nō ignobili faueas iudiceſq̄ nullaȝ ex tuis laudibꝫ maiorem eē q̄ ſi a te homine ornatiſſimo atqȝ āpliſſimo cauſa ſua defenſa fuerit. Nec has putas aut illius tm̄. aut meas preces eē. Nō vir bonus eſt in ciuitate qui non idem a te maxime velit. Si em̄ cauſam huius ſumpſeris incredibile eſt q̄ntū grāȝ apud omnes bonos inuentus ſis

Quaſi melius noſter ſatis cauſam ſuam mihi commēdet. tamē littere tue mihi cōmendatiorem illum fecerūt. Suſcepi itaqȝ cauſam nec vllum finē ſtudijs meis in illum prius faciam. q̄ cū abſolutum videro. Video em̄ factione hominū improboꝝ magis q̄ȝ equitate ſuas fortunas impeti. Sed nihil cogitauerūt ſi nō potero ꝯſilia eorum diſcutere. frangam certe audaciam ſuam, nec patiar hominem nobilem ciuibus deterrimis opp̄ſſum iri. Noui ego mltos ab his miſſos qui me inflammarent odijs cōtra ip̄m. qui nō ſolum nihil fecerunt ſed a me turpiter ⁊ contumelioſe dimiſſi ſunt. nō ſum ille qui quolibȝ vento huc ⁊ illuc impellatur: Altiores ſemper iudicaui amiciciam radices habere. q̄ vt qualibet cauſa tollat̄: qđ ad amicū noſtꝝ ꝑtinet illud tibi polliceor neqȝ induſtriā meam neqȝ officiū defuturꝝ de qua re plura ad te ſcriberē niſi ſperarē oīa litteris ſuis melius breui intellecturꝝ. Uale

Quid adhuc in cauſa tua iudices egerint ſatis arbitror ab his hoībus renunciatum tibi. qui quotidie a vobis ad te ꝑueniūt Poſtridie autem cetera de tota re vt puto intelliges. Nam cū nudiuſquartus iudices pro tribunali ſediſſent examinaſſentqȝ diligenter omnia illud viderunt ſententiam. niſi alias aduerſarij tui probationes afferrent ſecundum te eſſe laturos Sed cum nihil niſi nugatorium poſtea illi attulerunt. tamen ex communi conſenſu ferende ſententie tempus ſtatuerunt. que cum lata fuerit tu a me ſtatim certior fies. de negocio argenti quod mihi olim cōmiſeras ſcito adhuc nihil eſſe factum Negāt em̄ neccārij tui te abſente rē poſſe tranſigi.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Ago vero ſponſionem pro te feci ⁊ de preſtando cautionem ei⁹ ob/
tuli. Illi vero nunquam ſe renumeraturos pecuniam affirmant.
niſi te preſente inſtrumenta conficiantur: hec ad te ſcribo vt ſi qd ali
quando vis me hac in re facturum per tuas litteras ſignifices: aut
tuipſe accedas vt rē tuā ipſis preſentibꝫ facias Uale:

Que de mea cauſa ſcribis ⁊ ſi hec ſemꝑ de his iudicibꝫ mihi pol
licitus fueram. magna tamen voluptate me affecerunt. ſed tu
vide ⁊ curam ⁊ ſtudium quod pro me in ea cauſa ſuſcepiſti non de/
ponas ne aliqua mea cauſa uel negligentia patiar ſententiam quaꝫ
in manibus prope habemus vel mutari vel deferri Scis enim fere
nihil periculoſius eſſe iudicijs. Et oportere omnia ſuſpecta habere
que iure ciuili diffiniuntur. cum nulla reperiatur lex. que ſi homies
qui periti in iure dicuntur ingenium accommodauerint nō poſſit i
diſputando huc ⁊ illuc trahi Inſtabis ergo ne prius conquieſcas q̄ꝫ
ea manu tenebis que adhuc ſola in ſpe habemus. Quod autem de
negocio argenti ad me ſcribis valde me perturbauit nec ſatis poſſuꝫ
intelligere qua ratione hoc a meis neceſſarijs factitatū fuerit vt me
verbis ſuis illudant: Nam hoc modo putant ſe es alienum perſol/
ſoluere. ſed faciam intelligent nihil ſe cogitaſſe. Iudicant enim per
occupationem non mihi licere ꝙ ea cauſa ad eos accedam. ego ⁊ ſi ꝑ
incommode ex vrbe diſcedam. conſtitui potius omnia poſthabere:
q̄ꝫ ab his ludificari. ad q̄s ſepe multa ornamenta atqꝫ adiumēta de
tuli quare de hac re amplius eos nō appelles. ſed rē integram i me
um aduentum reſeruabis. Uale

Scripſi de bello conficiendo de annona comparanda et pecu/
nijs perſoluendis militibus ad queſtores noſtros Quod vero
nunc agitatur non poteſt expediri. niſi tuipſe preſens ſis. id qua/
le ſit dicam. Omnes ad te vnum ſua conſimilia referūt. tuamqꝫ au
toritatem maxime attendunt. Conſtitui itaqꝫ maturius de hac re
tecum deliberare. ſed cum id ne per aliū neqꝫ per litteras poſſit trā
ſigi. non grauebaris ad me ire. duo enim eodeꝫ itinere conficies. nā
et officium tuū qd vehementer ab oībus deſideratur reip. preſtabis:
et multa expedies q̄ ſunt hoc tꝑe pagēda Pluribꝫ verbis te ad hāc
rē excitarē niſi iā iter ad nos te agere cōſiderem

Que adhuc ſunt a te pro noſtra republica perfecta maxime cō/
mendo: Utinam omnes qui in ea verſantur eo animo in con/
ſeruanda atqꝫ exaugenda patria eēnt. quo ſemper fuiſti. Sed de h
plura in ſenatu verba faciam ſi quando a me inter patres conſcrip/
tos ſententia erit dicenda. ꝑ his q̄ optime pro republica meriti ſunt
venio ad ea q̄ ſcribis neqꝫ ꝑ alium neꝫ ꝑ litteras poſſe trāſigi ⁊ ꝓpte
rea me hortaris ꝙ meū aduētū maturē oīa vellē tā reipublice cauſa

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

tam etiā ꝑ ꝑpetua in te beniuolētia mea vel ɔſilio vel opa mea poſ
ſent bene patrie nrē euenire aut vſui tuo eē: nūquā admirer. ꝙ poſſit
res eē in quanto pe officio meo deſidereꝛ. Sed poſtea ꝙ tm̄ operaꝫ
meā atqꝫ ſtudiū in republica a ciuibꝰ nrīs experi ſignificas. nō dif/
feram vltra acceſſum meū. Scio em̄ te nō ſine cauſa vt ita faciā ad
me ſcripſiſſe Non poſſum fruſtra hoc iter agere. modo te incolumē
ſalua republica inueniam.

Multa ſunt de quibꝰ ſi mihi ꝑ occupatōes meas licuiſſet te ī re
publica pluribꝰ ꝟbis admonuiſſem. Sꝫ qꝛ ad ea oīa mihi nō
ociū fuit ſatis erit huic tempori ꝺ ſtudijs tuis de moleſtia atqꝫ hūa
nitate qua rōe illis vtaris ɔſilium meū tibi aperire Mea ꝙdē ſen/
tentia fuit. item ⁊ oīm philoſophoꝝ ſp vnam rē optime ab vno agi.
Nec oportere ingeniū noſtꝝ cum vnū ſit rebus plurimis ſimul in/
tentum eē Illud aūt video neminē fere hac nrā etate inueniri. ꝙ di/
uerſa ſtudia eodem tpe ſequaꝛ nō quo magis ꝓficiat ſed vt hoībꝰ do
ctioꝛ videaꝛ. mihi vero cum oībus rebus. tum maxime in diſciplis
ſp maximo odio fuit ambitio. Nec eoꝝ opinionē probo ꝙ ſe malunt
videri ꝙꝫ eſſe: Quod viciū hodierno die ita vſitatū eſt ⁊ frequēs vt
nemo ſit qui nō magis ad opinionē multoꝝ. ꝙꝫ ad veritatē ſtudia
ſua referat. Tu vero qui bn̄ a natura inſtitutꝰ mihi videris magis
curabis. quid de ſtudijs tuis ſentias ꝙꝫ quid alij iudicēt. Nā pluri
mū refert an vera laus de nobis ꝑdiceꝛ an falſa ⁊ ianis ſit gl'a nrā:
Illa em̄ ſuas hꝫ radices. iſta ꝟo potius hominū ſermone fulta ē. ꝙꝫ
ſuis viribus Cogita ergo no poſſe vllius hoīs famā diuturnā eē. ꝙ
nulla aut vera aut honeſta cā ɔſtat. nec eſt qꝺ emulatōe tuoꝝ eq̄liuꝫ
ducaris. qui etſi pluribꝰ artibꝰ vno tpe ſtudeāt: nō tn̄ illis inferioꝛ
eris ſi tu vnā bn̄ didiceris. nō tamē inhumanuꝫ te illis ꝓbeas. Fieri
em̄ ꝑt vt cū modeſtia tuā dignitatē ac mores tuearis. Plura em̄ ſtꝫ
que tua cogitatōe inuenire poteris. que cū oīa a te fiēt ⁊ ſi diuerſa ab
alijs ſint. tamē certa rōe a te facta eē tueri poteris. Hec mādata cuꝫ
adhuc puer eēm olim a prē meo audieram. hec eadē nūc ad teipſum
quē loco filij habeo. libenter ꝑſcribo ꝙ ſi ſtudio tuo ⁊ ꝟtute ɔſeque/
ris ego ꝓfectu tuo maxime letaboꝛ.

Quanq̄ꝫ lrās tuas lego qn̄ aīo voluptatē ꝑcipiam. Sp em̄ ali
quā egregiam vtilitatē in illis ɔꝑio. qm̄ vel ɔſulēdo vl' admo
nēdo id efficis me doctiorē ac meliorē indies reddat. ſꝫ incredibile ē
ꝙꝫ he lrē me delectauerūt. que ꝑ tabellariū tuum mihi reddite fue/
rūt. Nam vt paterne ad me ſcribis. ita antiqua ſapiētia redolēt. nec
ſum is quē tanta ābitio delectet vt nō plurifaciam iudiciū tuum ꝙꝫ
vulgi opinionē. Omnibus ergo poſthabitis in animo eſt vnā tm̄ ſe
qui artem, nec vno ⁊ eodem tempore diuerſarum rerum ſtudia cō/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

ficiūt. Cū aūt in quātū videbit in vna re ꝓfecero tūc ceteris ſtudijs
operā dabo. nec vagabor mō in hoc mō in illo genere niſi ꝓus q̄ntū
ſatis erit hauſero mihi ex fontibus illius artis. cui laborē ꝛ ingeniū
impendero. ꝙ aūt de modeſtia ꝛ humanitate cū equalibꝫ meis ha-
bēda ad me ſcribis id tanto ſtudio ꝓficiaꝫ vt nulla nouitate inde di
ſcedere ab ipis videar: Et ſpero mihi bn̄ in futuꝝ. nā quo mihi mi
nus ambitioſus in ſtudijs meis fuero. eo pluris gratie ac beniuolen
tie apō te ꝯſeq̄r. Aliud nō eſt qḋ ad te ſcribā. niſi ꝙ me lr̄is tuis ad
moneas. Quotiēs em̄ ipas lego videor mihi tecū eē ꝛ loqui

Quantū omnes p̄ntiā tuam atqꝫ officiū tuum expectāt. ex hoc
potes cogitare. ꝙ etiā inimici tui maxime in grām tuā redire
exoptant. quam rem ſi neglexeris nec fame tue ꝯſules ꝛ omniū ciui
um tuoꝝ expectatōem decipies. nā ita ſe res habet vt etiā facultas
ſi tibi nō eēt maxime tn̄ idipm̄ perſuadere poſſis. Elaborandū ē ita
qꝫ atqꝫ toto aīo incūbendū vt voluptati tuoꝝ ciuiū ſatiſfacias. nihil
certe natura tua melius habere poteſt neqꝫ induſtria laudabilius.
q̄ꝫ vt te hoībus ꝓbeas ꝛ ea velis que ab hoībus deſiderari itelliges
Eſt em̄ ꝓclare a ſtoicis dictū oīa in terris hoīm cauſa genita eē. ho-
mines vero hominū grā vt mutuo inter ſe officio alter alteri ſuum
ſtudiū accōmodet: nec aut labor per auticulū ab ea re deterreat. Nā
aut nulla alia eſt ad immortalitatem via. aut maxime hoc in loco
eſt repoſita vt pro ſalute bonoꝝ ꝑ cauſis amicoꝝ nullis modeſtijs
frangamur. ꝓbeamuſqꝫ nō ſoluꝫ illis quos amari aut tueri debemꝰ
nos ipos placabiles: ſed etiā inimicis exorabiles Si memineris q̄n
tum vnuſq̄ſqꝫ noſtꝝ debeat patrie. gloriabor tn̄ ꝛ tibi ꝯgratulabor
ſi intellexero lrās meas aliq̄d ingenio tuo atqꝫ ꝟtuti adieciſſe q̄ ma-
turius oīa q̄ a te vides magno ſtudio expeti nō miori ꝓficias

Niſi reipublice ꝛ amicis ſatis a me fcm̄ putarē. non certe expe-
ctaſſem vt me in ea re admoneas. q̄ cū ceteris honeſta ſit mihi
etiā nccāria eēt: Sed cū etatē meā in republica ꝯſumpſerim. aut la
bores vllos aut pericula ꝑ illa vnq̄ꝫ defugerim: videbar mihi ſine i
iuria patrie aliquando in ociū tanqꝫ in aliqḋ vnū vite noſtre portū
me ꝯtuliſſe. ꝛ erat hoc etiā ab oībus ciuibus ꝛ neceſſarijs meis con
cedendū. vt qui diu nauigauerā tandē ipo in portu me ꝯponerē. ſed
eſt vt in ceteris rebus ita in aīcicia ꝛ charitate patrie nimia q̄dā cu
piditas ꝛ deſiderium hoīm cui nūq̄ꝫ ſatiſfieri poteſt. neſcio q̄d ſibi
amplius velint: vel patria vel amici. niſi vt iteꝝ antiquas aīmi mo
leſtias repetam. Et eum adhuc aliquo tempore poſſum mihi viue
re videar manus mihi contuliſſe. Noli ergo ſi me amas ad eam rē
adhortari: que nec huic etati nec ſtudijs iam meis conuenit. Sa-
tis em̄ preſidij noſtra reſpublica habebit. ſi conſilijs eorum ciuium

quos habet vti volet Mihi vero quies ꝑ antiquis in republica me
ritis parta eē dȝ. Tu vero abſentis amici cām apud ciues defendes
et maiores tibi grās habeo q̄ȝ ſi ociū meū interpellaueris Uale

Qualē in gerēdis magiſtratibꝫ me prebuerim. volo potius ſit
alioꝝ q̄ȝ meū iudiciū. Illud vero nō dubito ad te ſcribere. nū
q̄ȝ me amiciciā cuiuſquā neqȝ grām tanti feciſſe q̄n leges ⁊ equita-
tem omī ꝓuate cauſe ꝑtulerim. ſȝ illud ſcio neminē poſſe tā ſubduc-
ta rōe viuere vt eius officium omnibus placeat ⁊ neminem offēdat
nam cum in ſentētijs ferendis vni parti faueamus neceſſe eſt vt ali
um laudamus: Illud autem ſatis mihi erat ſi leges ⁊ iura ciuitatis
a me conſeruata fuerint quid ceteri de me tibi deferant. ipſi videant
Ego conſcientia mea vtar. tu vero qui ſapis ⁊ ſimilem aliquando ꝓ
cellam expertus es pro tua ſapientia videbis. quod huiuſmodi ho-
minibus credendum ſit. Si quid autem erit quod ſuſpicionem ali
quam de me tibi afferat ſcribe ⁊ ego te vt ſpero ab omni ſuſpitione
eximam. Uale.

Etſi de officio tuo nūq̄ȝ dubitauerim. magnam tamen ex lit-
teris tuis voluptatem ꝑcepi. ergo tantū cā mea letor q̄ȝ aliorū
quam dignitatē tuā in his litteris tueris. Nō em̄ oēs idem q̄d ego
tua integritate exiſtimant: ⁊ ſunt adeo varie ac multiplices homi-
nū voluptates vt etiam ſi vita noſtra ſit omnibus notiſſima: nō tñ
ſit ab omibus eque probata: quem locum vlterius non proſequor.
cuius erroris cām melius intelliges q̄ȝ egoipſe qui ad te ſcribo. gau
debo itaqȝ vt illuc redeam vnde orſus fui te iſta ad me ſcripſiſſe ac
te maxime hortor vt quo magis fame tue detrahi intelliges eo con
ſtantior ſis in omnibus cauſis que a te at ſm̄ leges noſtras. aut ex
equo ⁊ bono vel cognoſcende vel iudicāde erunt. Ego enim de me
iudico. vt nihil a te putarem contra morem maiorum aut equalita
tem poſſe fieri. Uale.

Quotiens de officio meo ſcribo rem maxime incongruam ma-
ioribus meis facio. ſed quia multa ſunt tempora quibus etiā
id a ſapiente eſt neceſſario faciendum puto vos facile daturos mihi
veniam. ſi ratōem mee dignitatis habuero ⁊ maxime aduerſus eos
qui nulla modeſtia aut hūanitate poſſunt a me vinci. qui ſꝑ aliquā
fabulam de me in populo ſpergant. ſpero vos omnem vitam meam
pro ſingulari prudentia veſtra recognituros. Cum primum in hāc
vrbem veſtram aduenıſſem. ſtatim vidi alieno more non meo vi-
uendum mihi eſt deinceps. Omnia cogitaui omnia feci ⁊ dixi que
his ciuibus placere. nullum vero offendere poſſent. Omnes ad me
venientes admiſi. neminem excluſi. Meam operam ſi quādo fuit

opus. nedū petentib⁊ nō negaui. ſꝫ etiā ſepe vltro obtuli. ſperabā au-
tem hiſdem artib⁊ multos mihi amicos cōpaſſe: nec ea res certe me
fefellit niſi plus inuidi hoīes q̄ꝫ boni potuiſſent quod hoc loco ege/
rint quos rumores de me cōſtruxerint. aliud nō ſcribo niſi ꝙ ꝓ ami
cis multos fieri mihi inimicos intellexi. plura de hac re ad vos non
ſcribo: niſi vt modeſtie ac humanitatis vr̄e memineritis: Nolite er
go pati vt apud vos hoīes ſapiētiſſimos plus inuidia ualeat q̄ꝫ eq̄/
tas. recordeminiq̄ꝫ vos huic officio a repub. repoſitos. vt bonos vi/
ros in ciuitate retineatis magis ꝯſideretis q̄ quiſq̄ꝫ aīo ſit in repub
lica q̄ꝫ q̄bus maiorib⁊ apud vos nat⁹

Cum in maximis occupatōibus nr̄is tue lr̄e eēnt nobis reddi/
te nō ſtatim potuim⁹ ad te ſcribere: ſed poſtea quam nobis ꝑ
eas licuit diligēter illas ꝑlegimus Sūma nr̄a eſt nos velle eos in no
ſtra ciuitate plurimū poſſe: qui de nr̄is ciuib⁊ melius merēt. nec pa
tiemur ſalua repub. plus inuidiā q̄ꝫ eq̄tatem valere ſi q̄d eſt in quo
iudices te pati aliquā īdigētiam vel ꝯtumeliā fecerūt: monemus te
atq̄ꝫ hortamur ne ꝑ lrās ſed ꝑ teipm̄ agas. Repies certe nos ꝓ tua
dignitate promptiſſimos. Nā ſum⁹ hi qui ciuitatē nrām bonis vi/
ris ornare potius volum⁹ q̄ꝫ redūdare malis ciuib⁊ nec ignoram⁹
quid eos deceat quib⁊ quo plura poſſit noſtra reſpublica ſe commi/
ſit: niſi cauſe defueris nos neq̄ꝫ tibi neq̄ꝫ reipublice aliq̄ officio aut
integritate deerimus: Uale.

Poſſem ad te de mea ꝯſtantia ſcribere. niſi res eo ambitioſa vi
derēt. Tm̄ dicam. nunq̄ꝫ vllū crimen maiori ſtudio me fugiſ
ſe q̄ꝫ in rebus agendis leuitatē. Nā cū omni vita tū maxime ī amo
re hoīm atq̄ꝫ beniuolētia hoc ſꝑ vitium in ꝑmis accuſaui. Ex q̄ mi/
ror quid ſibi velit apud te crimiātio aduerſarioꝝ meoꝝ qui inter ce
tera mihi obiecta illud obijciūt. nullā mihi fidem cū ſocijs eē aut cō
ſtantiam cū amicis valere dicāt cui⁹ amici cām vnq̄ꝫ deſeruieri aut
in quo fidē cuiq̄ꝫ fefellerim. cū etiā in rebus aduerſis amicoꝝ mul/
ta ſubierim ꝑicula neq̄ꝫ vnq̄ꝫ moleſtias vllas aut labores ꝓ his de/
fugerim. Sed video deſperauerūt apud te quaſi nō me ſatis notū
haberes fidē facturos: Sꝫ mores tuos meo iudicio nō ſatis intelli
gūt ſi te iudicāt eis fore ſimilem: Agāt aūt vt velint nec e ſua ꝯſue/
tudine recedant. Tu vero q̄d te dignum erit. cogitabis ⁊ quātū ali
us alio preſtet ſapiēter tecū aduertas

Ego te oī charitate ac beniuolētia ꝓſequar. ⁊ ut aīo ad te affec
tus ſum nūq̄ꝫ poſſem īmutare iudiciū quod ſemel de te feci. ſꝫ
nō poſſum nō audire. quādo aliq̄d ꝑ tuos inimicos vel potius inui
dos mihi referēt qui ſi intelligerent quid grē apud me ꝯſequerent cu
rarent alijs moribus q̄ꝫ illis ſe probatos eē. Morigerēdum eſt aūt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

huic tēpori in quo ſumus nā ⁊ hi hoīes ferēdi ſunt. nec tñ ꝓpter eos
a virtute ⁊ amicicia diſcedendū. nihil em̄ natura nr̄a poteſt habere
aut induſtria dignius conſequi. q̄ȝ vt qui in aliqua opinione ꝟtutis
ſunt poſiti ſtudeant maxime diſſimiles eē his qui nō pñt equo aīo
bene de alio audire: Illud quoq̄ȝ in p̄mis curabis vt nihil mag̃ ve-
lis q̄ȝ te illis diſſimilē eē ⁊ ip̄os tui: qđ ſi feceris nihil erit qđ de hu-
iuſmodi hoībus a te dubitandū ſit. Vale

QUod apud te hoc tp̄e dignitatis mee rōem habeā. id me nccā-
rio facere nō ꝑcul a te aberit: ſi añ actam vitam meā lōge ſem
ꝑ ab ambitōe fuiſſe reminiſci volueris. Sȝ nō ſatis equo aīo poſſū
ferre niſi aīo ſubmiſſo ⁊ ignaro ſi in magiſtratibꝫ ⁊ honoribꝫ geren
dis ſoli volūt in nr̄a republica videri. q̄ ſapiētes ſibi ſint ⁊ oīa ꝓ pru
dētia ſua ꝯficiant: Ego ꝟo dolorē meū nō poſſum diſſimulare q̄ꝛ be
ne agēdo nullā grām ꝓmereri poſſum. ſunt qui leuiter hec ferēda pu
tent ac dicāt virtutē cū exceptione īuidie honoribꝫ datā eē: nec vllū
velle ⁊ in lauta ꝑte videri: q̄ nō poſſit īuidiā fortiter pati. ſȝ vbi res
arbitrio meo ponere liceret. libēter ac illis ſapiētiā ꝯcederem ⁊ mal-
lē ſine inuidia virtute vti q̄ȝ cū inuidia. q̄ꝛ ſi hec peſtis nulla rōe poſ
ſit euitari nō facile dixerim honoꝝ aut ambitōis cā debere hoīem ī
moleſtia ſꝑ eſſe ⁊ famā ſuā ab inuidis quoꝝ nūerus nō ꝑuus eſt q̄-
libet loco impugnari. q̄re niſi timerē potius a quadā humilitate aī
mi q̄ȝ ex modeſtia factū crederē in preſentiarū ex ipſa ciuitate hmōi
hoīes q̄ nullas ꝯtentōes fing:nt ceteris dignitate p̄ſtare. Tu vt ve
lim dignitatē meā ꝯmēdatā habeas. ⁊ ꝓ ſapiētia tua ꝑtes meas q̄ȝ
tuȝ poteris ꝯtra potentiā illoꝝ hoīm tuearis.

QUanq̄ȝ ſperē de meo in te aīo ſatis tibi ꝑſuaſuȝ eē. tñ ea ſcribā
que ad beniuolētiam meā ꝑtinebūt. Nollē tam ſubmiſſo aīo eſſes
aut tantā inuidiā quorūdā ciuiū meoꝝ timeres nūq̄ȝ magni viri in
noſtra repub. fuiſſent ſi ꝓ vtilitate cōi vllas ꝯtentōes aut labores fu
giſſent. crede mihi nō hi hoīes tantū poſſunt q̄ntū videri volunt in
nr̄a ciuitate poſſe. ſed vbi intelligūt alios dignitatē ſuā atq̄ȝ hono-
res ſibi vendicare remittūt illos ingētos aīmos quos temere ſibi aſ-
ſumpſerant: ac facile patiunt̄ ſocios ac adiutores ſibi in hac admi-
niſtratōe. Nō dico officioꝝ nos cupidos eē. nā qui h̄ faciūt rēpubli
cā funditus euertūt. ſed laudo in oībus rebus honeſtis ꝯſtantiaȝ ⁊
nō deterreri quolibet momēto a virtute qui vero ſub noīe modeſtie
languori ac deſidie ſeſe dederūt. hi nec patrie nec ſibi vtiles ciues re
periunt̄: Noli ergo ſi rēpublicā tibi charā habes timere cuiuſquam
hoīs potentiam. cū libere dicas ac facias q̄cq̄d ad āplitudinē ciuita
tis accedere ītelligas. Satis em̄ ſenties tibi p̄ſidiū eē apud illos: q̄
oīa more maioꝝ conſtitui ac decerni volūt. Si q̄d erit autē in quo

poſſim auxilio eē. cognoſces me tm̄ nrē amicicie tribuere q̃ʒtum ſal
ua libertate a me fieri excogitari poſſit. Uale.

Non poſſum nō commoueri cū ab hoībus vel inimicis vel in/
uidis negligentiā ꝓ republica obijci mihi video. qs em̄ mul/
tis annis in repub. fuit qui maiores pro ꝯmodis noſtre patrie con
tentōes ſuſceperit q̃ʒ egoipſe q̄ nullū vnq̃ʒ ꝓ repub. laborē aut ꝑicu/
lum fugi. ſi ergo pudor in eis aliquis eēt. puderēt certe illos ciues la
ceſſere. q̄ nihil aliud agunt q̃ʒ vt hoīes equa libertate vtant̄. Sed ni
ſi me ſectari deſināt experient̄ me eē illum qui ſoleo quotiēs iniuria
laceſſitus ſum. neqʒ hoc tm̄ mea cauſa: q̃ʒ reipublice cā faciā. Juuat
certe cū ad te ſcribo om̄ia loqui libere que ſentio. Nō em̄ arbitror ſa
lutem meā a communi vtilitate ſeiunctā eſſe. Mallez tamē ipi me
liori aīo eſſent: Nō ſum (crede mihi) vlciſcendi cupidus. q̄ ſi bono
aīo in repub. fuerim ſentient me maiorē dignitatis potius q̃ʒ iniuri
arum rationem habiturum vides quis ſit mihi animus. Tu vero
vtrum fecerint: eris mihi (vt ſoles) ad hanc rem ſocius. atqʒ adiu/
tor. Uale

QUantū ſim lrīs tuis ꝯmotus meli⁹ ab amicis ⁊ a neccārijs tu/
is intelliges q̃ʒ egoipſe ad te ſcribam: Nihil em̄ puto in nrā re
publica eē quod ſit moleſtius ferendum q̃ʒ pro benefactis nrīs ma/
le facta referri nō tamē odio maloꝝ noſtra innocētia eſt deponenda
Sed eo ſtudioſius in rēpub: incūbendum quo plures inueniunt̄. q̄
vel inuidia vel dolore in noſtra ſtudia inuehuntur. quem locum vl
terius nō ꝓſequor. ne videar tue ſapientie que ſumma eſt diffidere
modeſtiam vero tuam nō ſatis poſſum pro tua dignitate vel ꝯmē/
dare vel admirari. Quid em̄ ſanctius ab illo noſtrū poteſt fieri. q̃ʒ
odia que reipublice cauſa ſuſcepimus. eiuſdē reipu. cauſa deponere
Quicquid em̄ a te geſtū fuerit habebis me ad om̄ia ſociū atʒ adiu/
torem. Nam ſiue illi reconſiliati fuerint ſiue in ſententia tua man
ſerint. nihil ſcio a te ſine cā factuꝝ eē. Uale.

PLurimū noſtrā ſemꝑ rempublicam amaueram: ſed nunquā
magis q̃ʒ hodierno die. nam cū antea om̄i officio meo illa nō
tantū indigeret. nō putabam tanto ſtudio in illā incūbendū Nunc
vero propter martios bellorum motus. quivndiqʒ circūſonare vidē
tur cupio vehementer probare omnibus ciuibus meis qua beniuo/
lētia atqʒ amore ſum in publica omniū ſalute Utinā meliore caſu
poſſem in ea cū labore ⁊ periculo meo verſari. Sed poſtq̃ʒ ita for/
tuna; que aliquando fuit nobis propicia videtur rebus noſtris diu
turnis inuidere. nunq̃ʒ viuendi cupidior fui q̃ʒ hoc tempore pro de
fenſione patrie mori cupio. Conſtitui ergo omnibus rebus meis p⁹
habitis ad vos proficiſci. vt re omnes intelligant quis mihi ſit ī pa

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

tria ⁊ in omnes ciues animus. Sed dum rebus ad bellum cōficien
dum neceſſarijs me inſtruo meas litteris velim in ſenatu recites et
de conſilijs patrum ac de communi ſententia eorum certiorem me
facias. Uale:

SJ in noſtram rempublicā omnes eodē mō quo tu affecti eſſent
nō ſolum periculū animee. verum omnia a patria noſtra pro
pulſaremus. verūetiam bellum vltro inferremus hoſtibus noſtris:
ſed quo magis ceteri ſunt pro ſalute eius remiſſiores: eo gratius pa
tribus noſtris fuit iſte ingens atqꝫ egregius animus quo maxime hoc
tempore vteris. Recitate enim fuerunt in ſenatu littere tue ſumma
cum leticia atqꝫ alacritate omnium: Nec tibi quiſquam fuit q̄ non
magnis laudibus te extolleret. ſummaqꝫ cum beniuolētia comple-
cteretur. hortanturqꝫ te omnes vt q̄primum oportunitas tibi ade-
rit non differas tuum aduentum. Eſt em̄ opus celeritate cum ma-
lum noſtrum dietim propius accedat. nec multos defenſores habe
mus. Jta me ad te ſcribi patres noſtri voluerunt. Ego vero ſi quid
ad auctoritatem eorum poteſt accedere. id etiam atqꝫ etiam id a te
magnopere queſo: vt cum reipublice cauſa omnia feceris. tum pro
noſtra beniuolentia que ad ſummam peruenit expeditionem tuā
matures. Uale.

DEſperarem niſi rēpublicam ſemꝑ plurifeci q̄ꝫ aut meipſuꝫ aut
meos liberos. Propterea non poſſum nō iniquo animo ferre
maledicta eorum que nihil aliud ſtudent quā quomodo in ea poſ
ſim infamari. Tu qui diu in ea verſatus es ſcis q̄ꝫ moleſtum ſit nō
probari ea que a nobis honorifice pro communi ſalute aliquo loco
dicta ſint aut egregie facta. Laudo ſapientiam eorum que nulla ra
tione abſtrahi a publicis commodis potuerunt. neqꝫ impediri quo
minus ſemper de patria ſua aliquid egregium ac magnum cogita-
rent. ſed nos ea virtute non ſumus. vt accepta gratia quam vnuſq̄ſ
qꝫ noſtrum velut fructum ac mercedem laborum ſuorum deſideret
non aliquando defatigemur. Nunq̄ꝫ enim (vt de meipſo dicam) tot
labores atqꝫ pericula ꝑ republica ſuſcepiſſem. niſi ab his facta mea
commendarentur pro quibus illa admiſi. At eſſem certe remiſſior
ad illa ipſa deinceps aſſumenda. ſi putarem beneficia ad ingratos
ciues peruentura. Quis enim hac mercede excepta nō mallet in pa
ce ſine inuidia viuere. q̄ꝫ in aſſidua contentione cum moleſtia. Alius
forte cum ad maximas res gerēdas maior eſſet animus aliud ſenti
ret: Ego vero ita ſum inſtitutus vt que ꝓpter dignitatē accidunt non
poſſim equo animo ꝓferre. Expecto lr̄as tuas qbꝫ intelligā qđ mihi
ſit agendū. aut em̄ me ꝯſolaberis aut ad oīa q̄ male me hn̄t magno

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

animo ſuſtinēda tua exhortatōe fortiorē facias

Non poſſum dolorē tuū accuſare.qui cū benefaciēdo multos ad
inuidiā ꝯcitaueris nō poteſt.niſi iuſta ꝯceptio a te videri. Sꝫ
cū habearis in oībus rebus gerēdis prudentiſſimus magis cogita-
bis.q̇d tibi reſpublica ꝯferre debeat.q̃m q̇d ingratos ciues ſuſcipe
ꝯueniat. Nemo em̄ potuit vnq̄ꝫ reipub.ſapiēter iraſci:nec eſt eius
ciuis qui ſe ꝓmum eē velit ꝛ paucoꝝ hoīm odio patriā velit ſuo pſi-
dio deſertam eē. Aſt fateor ꝑmoleſta res ꝛ inique ferēda.odiū ꝓ be
niuolētia conſeq̇.ꝛ quos nr̄os deuictos bn̄ficio ſperamus.eoſdē nob
inimicos reddere. Sed ego nūq̄ꝫ tantā ſummis viris laudē attribu
iſſem.niſi vidiſſem illos nulla rōe a charitate reipu. nunq̄ꝫ depelli
potuiſſe. Iſta vellē te cogitare animo.quotiēs hoꝝ hoīm q̄ tibi vidē
tur ꝑter equū ꝛ bonū nimis graues atqꝫ infeſti eē. maledicta magꝭ
te vrgent qꝫ poſſis equo aīo ferre. Scio tn̄ hec tibi nōdum ꝓ tuo do
lore licuiſſe. Ubi ꝟo paulū iſta ꝑturbatio tua ſe remiſerit.vteris ea
ꝟtute ac modeſtia qua ſoles in ceteris rebꝫ ꝛ magnis q̇dem vti. nol
lem em̄ vt gloriā quam recte factis ꝯſecutus fuiſti eorꝫ cā depone
res.qui nihil magis intendūt q̄ꝫ vt bona eſtimatōe te expoliēt. Me
um aūt ꝯſiliū vt aliq̄n concludam eſt quo magis ab alijs tua glo-
ꝛ bone fame inſeruias
ria impugnat̃.eo ſtudioſius ꝛ reipublice

Quo mō in ꝑiculis reipub.me geſſerim.ꝛ ſi tibi renūciatū eſſe
nō dubitem.tamē quo certior de oibus rebꝫ fias.illđ a te ſcri
bo nūq̄ꝫ maiori ꝟtute cū hoſte certatū eſſe.neqꝫ maiore ꝑiculo quā
his diebꝫ cū ꝓpe inimicoꝝ caſtra pugnatū fuit. Nā niſi nr̄i milites ar
dentiſſime in hoſtes irruiſſent.ac fortiſſime pugnādo ſeipſos obie-
ciſſent telis hoſtium certe victoria alterius ꝑtis fuiſſet:nouus em̄ ex
ercitus noctu fuerat nobis ignorātibꝫ in caſtra inimicoꝝ admiſſus
die aūt oriente cū ſigna ad caſtra hoſtiū admouiſſemus repente ex
ipſis portis oīs eoꝝ equitatus emiſſus fuit. Noſtri vero nouitate
rei ꝑculſi ꝓmo impetu niſi ſunt ex acie cedere. Quod vbi a me intel-
lectū fuit.ſtatim cepi noſtros equites circuire atqꝫ adhortari.vt me
mores patrie eſſent:vellētqꝫ magis ꝓ gloria q̄ꝫ ꝓ vita dimicare.iuſ
ſi aūt ꝑtem noſtroꝝ equitū ſe cēturiare. Illi equiores his meis ſuaſi
onibus effecti deſciſas ꝓpe acies in vnū rurſus ꝯtraxerūt. Tūc pug
na acrior reſtituta eſt.ꝛ tantis viribus vtriuſqꝫ ꝯcurſum.vtvſqꝫ ad
ſextam horā diei equo marte dimicatū fuerit:noſtri pedites q̄ iam
periculo cēnt exempti peditibus eoꝝ incurſabant equites equitib⁹
donec noſtra virtute paulatim vidimus acies inimicorum pugnā
ſubtrahere.tunc nobis via ad victoriam aperta fuit.nec citius a bel
lo deſtituimus.q̄ꝫ fugando atqꝫ cedendo fugientes caſtra illoꝝ ſi-
mul inuaſimus que res multas ciuitates ad ſocietatem nr̄am indu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

xit :multas etiam in fide confirmauit. Hec oẽa ad te breuiter ſcrip
ſi. nã de ſingulis que a nobis nõ minus fortiter q̃ȝ feliciter geſta fue
runt doctior his fies. qui huic bello interfuerũt quib⁹ ego lrãs me-
as ad te cõmendaturas ad te ↄmiſi. Uale.

GAudeo mediusfidius tum reipub. cauſa tũ etiã tua. ꝗ belluȝ
noſtre reipub. periculoſum ↄfeciſti Nam paulo anteq̃ȝ tue ad
nos littere delate fuiſſent. rumor exortus fuerat noſtros pedites fe-
re oẽs ceſos ⁊ equites noſtros turpiſſime ab hoſtibus noſtris fuga-
tos. que res multũ aĩos oĩm ciuium ꝑturbauerat. Sed poſtq̃ȝ litte
ris tuis ⁊ ſermone eoꝝ qui ex caſtris huc veniebãt renunciatum eſt
de victoria exercitus noſtri, incredibile eſt quanta leticia mẽtes om
niũ tenuerit. Nemo erat qui cũ virtutẽ militum laudaſſet. nõ te ma
xime admiref. Commẽdabaf tua diſciplina militaris et autoritas
extollebaf: Illud vero mirũ in modum omnes admirabanf ꝗ fac-
ta ex improuiſo inimicoꝝ eruptõe noſtris ↄcedentib⁹ nõ ſolum bel-
lum reſtitueris. ſed etiã ipos victores fortiſſime pugnãdo in caſtra
ipſa ↄtuleris Immortalitatẽ crede mihi hodierno die ⁊ gloriã apd
ciues tuos ↄſecutus fuiſti. nec belluȝ opinione oĩm tm̃ p̃t deinceps
patrie ingruere. quod tua ꝟtute nõ ↄficiaf. qua re te etiã atq̃ȝ etiaȝ
hortor ⁊ rogo. vt hũc animũ quẽ pro defenſione noſtre reipub. ſuſce
piſti nõ deponas nec etiã dubites etiã ꝓ tua patria moriendum eẽt
vllum ꝑiculũ defugere. nihil em̃ mali poteſt tibi accidere qđ ſi cum
eternitate glorie comparandũ fuerit nõ mõ ꝑuum. ſed nullũ omĩno
nõ debeat videri. Ueꝝ quia hec ſepius a te cogitata ſcio finẽ ſcribẽ-
di facio. ſȝ illđ tibi ꝑus ꝑſuaſero neminẽ annis mltis in ciuitate no
ſtra fuiſſe: cui nrã reſpub. plus debere fateaf q̃ȝ tibi vni

QUa pietate patrem meũ ſꝑ excoluerim nemo p̃t melius q̃ȝ tu
ipe dijudicare. Nã cũ morbo ⁊ ſenectute ⁊ ſibi grauis et alijs
moleſtus eẽ cepiſſet. ſcis cũ quo animo ꝑtulerim. Semꝑ em̃ puta-
ui labores ⁊ moleſtias nõ ſolũ fortiter. ſed etiaȝ humaniter ꝓ illo eẽ
ferendos. Quod ſi quid ꝑturbationis in ea re accepi. id totum ma-
gis ſua cauſa q̃ȝ mea contractum erat. Hoc ad te ſine cauſa ſcribo:
audio quotidie mihi a maliuolis hominibus detractum iri. quod
ſi hoc factum meum ab omnibus aut a te intelligereretur nihil ma
ledictis eorum mouerentur. Sed cum plures ſint quibus vita mea
non ſatis eſt perſpecta. facile euenit vt homines ad male credenduȝ
paratiores ſint q̃ȝ prudentes ad bene iudicandum. quare ne opinio
nem quam apud ciues ſemper optaui. aliqua mea negligentia aut
tarditate amittam. vide vt ſi aliquãdo huiuſmodi ſermones de me
confingi aut diſceptari audieris. fame ac noĩs mei rationem habe-
as. nec minori ſtudio defendas. quem ſꝑ ad oẽm humanitatẽ atq̃ȝ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

modeſtiam adhortatus fuiſti Uale
NIhil eſt quod te magnopere perturbare debeat ſi tuam famā
ſepe impeti audis ab his qui nulla parte laudis ſunt ꝯſtituti
Eſt enim peruentus mos ⁊ inueterata conſuetudo . vt nunq̄ꝫ equo
animo alienam virtutem hi ferant. qui maxime a virtute abſunt. ſꝫ
maledictis eorum occurrere ⁊ magis vita quam verbis omnem in/
uidorum orationem confutare. et ſapientis ⁊ docti hominis ē. Qd
ergo me hortaris ⁊ defenſionem tuam ſuſcipiam prudenter facis:
Nam ⁊ honeſtius hoc officio ſemper in aliena cauſa quam in no/
ſtra vtimur. Et quia ſepe minus homines a maledictis temperant
cum hi ſint abſentes quibus detrahere in animo eſt. quam duꝫ ad/
ſunt fit vt huiuſmodi ſermonibus ſepius quam tu interſim. quan/
tas vero contiones pro te ſuſceperim aduerſus eos qui magis inui/
dia quam alia ratione tibi detrahunt. malo te ab aliȷs quam a me/
is litteris intelligere. Illud habeto me nunquam inuidiam . neqꝫ
cuiuſquam odium tantifacturum quin tue dignitatis ⁊ fame ratio
nem omnibus anteponam. Uale.
PAtrem meam iam vltime ſenectutis omni officio atq̄ꝫ pieta/
te proſequor|melius ex ſorore tua femina prudentiſſima. quā
ex me cognoſces. Illud vero non tacebo me nunquā in maiori hono
re habuiſſe quam hoc ipſo tempore quo fere ab omnibus derelinq̄/
tur. propter multa que illa etas habet faſtidiēds. Quare ſi quis ali
ter de me tibi dixerit. caue ne cuiquam aſſentias. Non enim hoc ad
te ſcriberem: niſi innocentie mee conſcius mihi eſſem Tu vero ſi ali
quid ſecus ab emulis meis quos multos habeo tibi relatum eſſet.
plus mihi vni quam omnibus illis credas. Nihil enim aliud ma/
li ſtudent. quam vt te ex iſta opinione dimoueant quam de me fe/
ciſti Ego vero eorum inuidiam paruifacio: Modo memor ſis me
illum eſſe qui cum in omnes velim humanus videri. tū maxime in
parentes ⁊ neceſſarios meos cupio officioſus dici Uale.
QUanquam de tua pietate atqꝫ officio nunquam dubitaueriꝫ
tamen tuis litteris maxime delector quas teſtes vis eſſe vir/
tutis tue ne tacendo confirmare videaris ea que de te mihi homīes
ſpergunt Sed illud multomagis a te cauendum erit qualiter aliȷs
de tuo in matrem tuam feminam imbecillem atqꝫ decrepitam. ani
mo perſuadeas quam mihiȷpſi. cui omnia ſtudia tue humanitatis
non optime ſunt perſpecta. Suadeo ergo tibi vt omnem ſuſpitionē
apud alios diluas. Quantum enim ad me attinet nihil iudico a te
p̄termiſſum. qđ a bonis liberis preſtari parentibus deceat
QUo animo ī parētes fuerim alias hoc vno intellige: quam nū
quam eorum magis preſentiam magis deſideraui . q̄ꝫ poſtquam re

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

bus humanis exceſſerunt.quotiens enim memoriam eorum repe-
to.nunquam poſtea viſus ſum vnam diem in leticia egiſſe.Cum eti
am conſpectu ⁊ conſilijs eorum priuatus ſim.nec facile dicam vtrū
felicior ſim:ꝙ tales parentes habuerim aut miſerior.ꝙ inter orna-
menta atqꝫ adiumenta vite morte ipſorū amiſerim:ſed vna res hūc
meum maxime dolorem auget.ꝙ neqꝫ pietas.neqꝫ mea modeſtia
poteſt quarundam inuidiam ſubmittere ⁊ eis perſuadere.vt a ſuis
maledictis temperentur.vtinam poſtea quam neꝫ hūani caſus oibꝫ
communes nec pudor aliquis aut reuerentia natura poteſt eos in-
bibere talia manent apud eos gaudia qualibus ego noctes ⁊ dies ī
uidia eorum afficior vt aliquando intelligant quid ſit eos admit-
tere:qui nobis dñ tvita nr̄a eſſe chariores. Neminem quidem arbi
tror.niſi qui forte huiuſmodi hominibus ſit per quam ſimilis qui
nō malit ſine cura opibus ⁊ ceteris bonis abundare quam cum eiſ-
dem cum labore ⁊ moleſtia. Nunquam enim vt de meipſo dicam.
viuentibus illis optimis parentibus meis.quid vlla moleſtia.aut
ſollicitudo fuerit intellexi:nunquam eis vita functis vnam nocteꝫ
integram ſine vlla interruptione quietis duxi.Et hoc eſt quod vehe
menter me perturbat.cum illi mihi obijciant nimia cupiditate vtē-
di opibus ex arbitrio meo morte parentum meorum letatum eſſe.
Vna res tantum facit inimicorum meorum contumeliam equio-
ri animo ferre.ꝙ habeo te ſummum amicum ex tuis ciuibus et ho-
minibus vel autoritate vel virtute ſuperiorem neminem.quem nō
dubito poſſe horum hominum ſermones ⁊ maledicta facillime cō-
primere.Scio non patieris me hac indigna contumelia ab homini
bus inuidis affici.Quod ⁊ ſi certe mihi ꝑſuaſerim.tñ rem ꝑgrataꝫ
facies ſi qd de hac re ſenties ad me perſcribes. Vale.

EGo de tuo in parentes ac neceſſarios animo ⁊ pietate nūquaꝫ
putaui eſſe dubitandum.Sed cum omnibus hominibus nō
eque nota ſit tua pietas.facile euenit vt alij per inuidiam.alij quo-
dam errore ⁊ quadam conſuetudine detrahendi potius quam lau-
dandi aliquid de te confingant aut credant:vtrum autē aliqua tua
culpa ea res contracta ſit.⁊ ſi optime de te iudicem:tamen id maxi
me eſt conſiderādū.Poſſet eñ accidere vt etiā boni viri nō bñ de te
opinarent:ſi male vteris pecunia a tuis parentibꝰ relicta:quare eti-
am atꝫ etiā tibi ꝓuidēdū eſt ne vel in cultu ſplendidior ſis.vel in cō
uiuijs aut in ceteris rebus ſumptuoſior.q̄ꝫ vel mos patruꝰ vel dig-
nitas maioꝝ tuoꝝ vel ipſa facultas ferat.Videmꝰ eñ his rebꝫ ſepe
hmōi ſermones inter hoies haberi.q̄ fame detrahāt.⁊ ples inimi-
cos q̄ꝫ amicos ꝯparēt:Sūt eñ nōnulli in ciuitate.qbꝫ aīmus dole
at.ꝙ bona q̄ reip.adiumēto ⁊ cōmodis amicorum erāt ab optimis

ciuibus induſtria ꝛ labore comparata debeant temeritate ꝛ intem
perantia adoleſcentium conſumptum iri. Non puto hec vicia in te
eſſe. Sed ea tibi commemoro quo ſis in omni vita tua honeſtior et
magis abhorreas ab omni immodeſto ſumptu ꝛ ab omni ſocietate
eorum: qui ſunt communis diuitum adoleſcentum pernicies. Quā
tum vero ſtudio meo aut diligentia fieri poterit. fame tue rationez
habebo: ſi quid indignum de te referri audiam: Tu autem dabis
operam. ne cum ego officium tuum laudauero ipſe aliqua in re bo-
nam eſtimatōem hominum diminuas. Vale.

Quantum omnes neceſſarios meos ex animo colere facile intel
liges ſi mea ſtudia in illos cogitabis. Chari enim ſunt vnicui
 ſui: ſed neminem eorum quos noui puto viuere qui ſuos maiori
beniuolentia proſequatur. quam ego meos. Non poſſum ergo ad-
mirari quid homines quidem poſſint de me cogitare quos nec ſu-
periora in meos officia neq bn̄ficia poſſunt mouere. quin mihi de-
tractum vadant. Sed verba vt video illis ad alias res deſunt No
lunt ocioſi eſſe. ꝛ potius volunt maledicere quam bene loqui. Ha-
beo tamen in hac egritudine ac moleſtia animi vnum hoc leuamen
quod in ea ciuitate viuimus in qua ſatis vtrim noti ſumus. Nō
efficient autem vt ego a mea conſuetudine diſcedam. ꝛ quo magis
illis oculi crepent dolore ſemper in meos ſtudebo ꝛ officioſior ꝛ be
nignior eſſe. Quicquid autem ſtudij a te pro me fieri poterit aduer
ſus huiuſmodi homines id totum pro noſtra veteri beniuolētia ſuſ
cipies. Vale::

Magnam ex epiſtola tua moleſtiam concepiſſem. niſi tua in
omnes neceſſarios officia ſatis omnibus ciuibus eſſent per
ſpecta. Nunquam enim minus pro tua dignitate quam pro mea
ſollicitus fui. ſed cum nemo ſit qui non optime de te iudicet: poti⁹
arbitror cauendum eſſe tue dignitati ab his qui ex animo hominuz
bonam eſtimationem tuam cupiunt leuare. quam vt tibi ſit de fa-
ma tua dubitandum. Si vero aliud de te audire contingat nō cer-
te diſſimulanter id feram. ſed etiam faciam vt qui ad maledicēduz
de alio parati venerant ipſi de ſe multo peius audiāt: quicquid au-
tem illi contra te moliantur nihil eſt quod te magnopere perturbare
debeat: Validior enim opinio eſt quam boni homīes de te fecerūt
 vt poſſit ab humo hoībus violari.

Semper amiciciam que ex honeſtate eſſet in primis colui. ne
aliud quicquam in rebus humanis magis pro me tuli. Nūc
vero turpiſſimum eſſet huius: ſiue virtutis ſiue conſuetudinis ratō
nem negligere quam ſepe multis rebus ꝛ maximis anpoſuiſſem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

me ad hec impulerit ratio dicam. Ego em̄ ſic mihi ꝑſuaſi aut nullū
eſſe bonū in vita aut illud eſſe cū amicicia coniunctū Quod ſi tan/
tū ſtudio noſtro fieret tantum bonū admirarer. Sed cū videaꝫ ab
ipſa natura oēs hoīes ad hoc perduci ac fere cōpelli, vt ſimul viuant
ac ſeipſos diligant. nemo eſt q̄ hanc rē nō diuinā iudicet. nō tamen
eque om̄es ad amiciciā veniūt. ſed quo magis quiſqꝫ virtute ⁊ inge/
nio valet. eo ſe rectius ac melius illis accommodat. Videmꝰ em̄ ꝓp/
ter vna hoīm ſtudia alios vtilitatē in amicis ſperare alios ⁊ hono/
res: quidam ad illā excitant vt habeant cū quibꝯ ſe oblectēt Sapi/
ens vero oēm amicicie fructū in honeſtate reponit Ego aūt cū ama
re nō niſi bonos hoīes ꝯſtituiſſem. caui ne aliud ſequar q̄ꝫ qđ ipſis
placere intelligerē. Fui poſtea in ea re tantū attentus vt vnū curarē
ne hoc officio a quoquā meoꝝ vincerer. Dicam qđ verꝝ eſt hoīes vt
placeant diligant: Nūq̄ꝫ magis diligo q̄m dum aduerſe res ami/
cis meis ſuccedant. Etem̄ etſi minime aduerſa illis optem: tn̄ illđ
ſummū tēpus amicicie mihi videtur vel ꝙ tunc magis operam no/
ſtram amici expectant. vel quod nūq̄ꝫ potuit q̄s ex animo amare ni
ſi cū aliqua ineſt amicis egritudo q̄ꝫ abſoluere vel ꝯpatiēdo mederi
poſſimus. Faciebat me preterea hec res in amicicia magis officioſū
quod mihi ꝓmittebam nō poſſe ab illis nō amari: quos tam dilige
bam. que ratio ⁊ ſi nō nunq̄ꝫ me fefellerit: nūq̄ꝫ tamen defatigabor
in amore meorum. Spero em̄ poſſe mihi his rōibus hominum aī/
mos cōſiliari: Nā ⁊ tuipſe me ad hanc rē ſepe adhortatus fuiſti Fe/
ci tanti ſententiam tuam vt nullius magis. Videbis itaqꝫ pro tua
ſapientia ſi quis de me tibi aliter dixerit. vt plus amico veteri q̄ꝫ ho
minibus credas: Vale.

Nullum vnq̄ꝫ tantū vel laborē vel periculū putaui. qđ ꝓ ꝯmo
dis amicoꝝ fugiendū arbitrarer. Neqꝫ eſt vlla res alia tanta
virtute excepta q̄ꝫ amicicie ꝓferenda iudicē. Id etiam te ſentire pu/
to. Coniecturam em̄ de meipſo facio. Scis nos eundē ꝓceptorē ha
buiſſe. q̄ poſtea q̄ꝫ e ſchola diſceſſimus nrā amicicia ſemꝑ cū annis
creuit. Siue em̄ in republica verſaremur ſiue in priuatis rebus ſeu
in vrbe ſeu in rure eſſemus ſemꝑ vt rerum omniū ita ⁊ conſilioꝝ ma
gnam inter nos ſocietatē habuimus. Nullum tamen adhuc tēpus
fuit ꝑter mutuam inter nos cōuerſatōem in quo officium meū deſi/
derares. Vtinam fortune tue maneant nec vllam indignam contu
meliam patiaris Sed vbi aliud rebus tuis accideret: intelligeres
quo in te animo eēm. Unum eſt quod maiorem in modum nō ſo/
lum te rogo. ſed etiam obſecro. vt cum maxime te diligam nō patia
ris inuidorum hominum verbis noſtram amiciciam diuelli. ⁊ ma/
gis apud te valeat ſocietas noſtre amicicie. que vſqꝫ a puericia ince

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

pit q̄z oratio eorum q̄ hoc tp̄e maxime ſtudent. quo nō poſſint amī/
ciciam noſtram intermittere. Probo enim vt nō ſolum maneamus
in amicicia. ſed etiam hi iudicemur. qui a nullo alio amore ꝛ beni/
uolentia vincamur. Uale.

Uod noſtre amicicie me ꝯmoneri facis magnā certe volupta
tem p̄cipio. Juuat em̄ ꝛ noſtre amicicie reminiſci p̄oris ꝛ om/
nium ſtudiorum que poſtea in etate adulta inter nos magno cōſen
ſu celebrauimus: ſiue in republica verſaremur ſiue in priuatis reb9
ſeu in vrbe ſeu in rure eēmus ſemper vt rez omnium. ita ꝛ ꝯſiliorū
magnam inter nos ſocietatem habuimus. Nullum tamen adhuc
tempus fuit p̄ter mutuam inter nos ꝯuerſatōem. in quo officiū me
um deſiderares. vtinam fortune tue maneant. nec vllū indignam ꝯ
tumeliam patiaris Sed vbi aliud rebus tuis accideret intelligeres
quo in te animo eēm: Unum eſt quod maiorem in modum nō ſolū
te rogo. ſed etiā obſecro vt cū maxime te diligam. nō patiaris inui/
doz hominum verbis noſtram amiciciam diuelli ꝛ magis apud te
valeat ſocietas noſtre amicicie que vſq3 a puericia incepit q̄z orō eo
rum qui hoc tp̄e maxime ſtudent quo nō poſſint amiciciā noſtram
intermittere. Probo em̄ vt nō ſolū maneamus in amicicia. ſ3 etiā hi
iudicemur. q̄ a nullo alio amore ꝛ beniuolētia vincamur

Uod noſtre amicicie me admones magnā certe voluptatē p̄/
cipio. Juuat em̄ ꝛ noſtre amicicie reminiſci. ꝛ omniū ſtudioz
que in etate adulta inter nos magno ꝯſenſu celebrauimus. Sed h̄
male a te audio. q̄ neſcio quid de noſtra amicicia ſuſpicari ꝛ dubi/
tare. ne ab inuidis hoībus labefacteẽ. Quid alij de hac re dijudicēt
nō ſatis ſcio. ego vero illam amiciciā: que ex honeſtis officijs ꝯtrac/
ta ſit altiores puto radices habere. ꝛ firmiora fūdamenta q̄z nō di/
co debeat. nā id q̄dem certū eſt. ſed ne poſſit quidē inuidia aut detra
ctione aliquorum hominū quaſſari Quare ſi quam de meo in te aī
mo ſuſpitionē admiſiſti. queſo eam deponas. Nam cū ceteris in re/
bus ſemel a me ſuſceptis ſemper voluerim conſtans videri. tamē id
maxime in amicicia ſeruandum putaui quid de me iudicatur9 ſis
pro tua prudentia ac humanitate proſpicies. Quod aūt ad me at/
tinet dicam: Nunquam certe magis te ex animo colui q̄z hodierno
die:. Pretermiſſis ergo huiuſmodi ſuſpitionibus finem faciamus
et quod ad me ſcribis ſtudeamus vehementer vt omnes hoīes beni
uolentia ac amore vincamus.

Ulta ſunt que a me magno perſequenda ſtudio cēſeā. ſ3 nulli
rei maiorē operam do q̄3 vt oīnes q̄ me amāt plane intelligāt
ſe nō min9 diligi ꝛ obſeruari. Quid tibi vſu accidat neſcio. concipio
tamen bn̄ de te, ſed vide ne opinionem meam fallas. Turpiſſimuz

enim eſſet tuos non amare a ꝗbus maxīe diligeris: Hoc q̄le ſit bre/
uī cognoſcā in cā pompinij. ꝗ tuus neccārius eſt ⁊ verus amicꝰ. hūc
ſi deſerueris nemo ex tuis erit qui a te nō abalienet: ſꝫ ego maxime
qui te ꝓpter illū amare cepi. Puto nō patieris nos mutare ſententiā
nec aliter ꝙ̄ olim de te opinari. Facies eñ vno tp̄e oīm fere amicoꝝ
tuoꝝ iacturam, qualem nōdum exꝑtus fuiſti. Qđ ne tuo vicio acci
dat etiam atqꝫ etiam rogo.

I cā pompinij iure defēdi poterit nihil omittā qđ in rē ſuā fac
tuꝝ ſit. ſin autē minus erit, neqꝫ eius neccitudo neqꝫ eius fami
liaritas. q̄ mihi vetꝰ eſt cū illo plus ad me poterunt ꝙ̄ eq̄tas ⁊ iuſti
cia. Q̄ꝫ aūt oīm fere amicoꝝ vt ſcribis faciēda ſit a me iactura: niſi
ꝯmodis illiꝰ obtēperauero, nō puto ad illā indignitatē ꝑuentū iri.
vt q̄s v̄tute ⁊ honeſtis officijs ꝯꝑaui. eoſdē rc̄ē faciēdo amittā. q̄ v̄o
aīo ſi a me p̄ter ſn̄iam aī tui iudicatū fuerit ſis eā rc̄ē laturꝰ tuū erit
iudicare; nā quantū ad me attinet ego bn̄ de te iudico: nec arbitror
te ꝓ ꝓ̄opinio q̄cq̄ꝫ niſi qđ bonū ſit ⁊ equū rogare. hāc rē ⁊ q̄ aīo ſim
in oēs affectꝰ etiā ſine cuiuſq̄m ꝑcibꝫ vltro erā illi patraturꝰ

Oſtea q̄ꝫ togā a p̄rēſumpſi nullā ego rē putaui maiori ſtudio
cuſtodiēdā q̄ꝫ vt aduerſus eos gratꝰ videar a ꝗbus plurima
et maxima bn̄ficia ſuſcepiſſem. Nolim igit̄ illis credas ꝗ vt aīm tu
um a me remoueāt. conāt̄ tibi ꝑſuadere nūq̄ꝫ me habituꝝ tuis bn̄/
ficijs grām Ita eñ vitā īſtitui vt ab his ꝗbꝫ aliq̄đ deberē nūq̄ꝫ poſ
ſem iure accuſari: Sꝫ q̄m id maxīe apđ te ꝯtendūt ut eis fidē hēas
q̄ꝫ maxīe vellē vt te pn̄te de hac re diſceptaremꝰ: niſi eñ illos refelle
ro, vt ſe fcī ſui peniteat nihil ē q̄ in ceteris rebꝫ velī mihi fidē haberi.

Uod in referendis gratijs ſemꝑ attentus fueris facis reꝫ ⁊ tu
is maioribus ⁊ te dignam. Nec eſt qđ aliter q̄ſquam adhuc
mihi de te retulerit. neſcio an tu male ab alio īntellexeris. an que ego
ignoro. tu forte meipſo melius ſcias. Si vero aliquo ſigno coniec/
turam facies me de tua nuuc gratia dubitaturum mallem hic in p̄
ſentia quam litteris a te audire, qđ ſi feceris nō permittam te in h
errore diutius eſſe. Uale.

Eſi de meo in tuos neccārios animo ſatis ꝑſpectum tibi ſic cre
dam. nō tamen poſſum facere quin aliquid de meo ad te officio ſcri
bam. Gaudeo enim tibi omnia facere communia: que a te ſūma cū
voluptate geſta ſunt. L. appuleius hō tibi familiaris cū vi tēpeſta/
tis in portū nr̄m appuliſſet. cēterqꝫ leguꝫ ⁊ ꝯſuetudinis patrie noſtre
ignarus ſine iuſſu queſtoꝝ noſtroꝝ merces ex naui ſuſtulit. que cū
a publicanis iam intercepte eēnt ipſa res iā plane ad ꝯfiſcationem
ſpectabat Nec dubiū erat quin a ſe ſubuerterentur. ſed cum illic for
te adeſſem; cepi quiſnam eſſet ꝑcunctari ꝙ poſtquam intellexi cum

ex tuis neccãrijs eẽ. ſtatim ad pretorẽ acceſſi ignorantiãqꝫ hoīs pere
grini allegaui: quo die optinui. vt ꝯfiſcatio ſuſpenderet. Poſterea
vero die cũ amicis meis acceſſi ad iudices quibꝫ a p̄tore ꝯgnitõ hu
iuſmodi cauſe mandata erat docui nõ poſſe nr̄is legibꝫ qḋ ꝑ ignorã
tiam ꝯtractũ eẽt tanq̄ꝫ dolũ factũ ꝯuinci: m̄ltos habui in cauſa tui
amici adiutores dimiſimus itaqꝫ hoīem illũ ſaluis rebus ſuis a q̄
melius intelliges q̄ꝫto ſtudio vſus ſim in ſuo ꝑiculo hoc libenter ad
te ſcribo: vt ſcias oẽs q̄ tibi aīci ſīt etiã a me coli.

Ridem q̄ꝫ lrē tue mihi darent. L. appuleius diligenter mihi
expoſuit te oī officio atqꝫ beniuolẽtia in ſe vſum eẽ. nec ꝑ̇us cõ
q̇euiſſe q̄ꝫ ſe reſtitutũ in integrũ vidiſſes. Ego v̄o ⁊ ſi maximam ex
his que mihi retulit voluptatẽ recepiſſem. tñ magnꝰ amoris cumu
lus ad priorẽ beniuolẽtiã acceſſit. cũ idem poſtea tuis lr̄is ſignifica
ri mihi intellexi. Amo enī maxime. L. appuleiũ. nã vtor eo familia
riſſime: ⁊ eſt ea v̄tute atꝫ modeſtia vt nemo ſit cui nõ debeat ſuo me
rito chariſſimus eẽ. Cogita ergo quãtifaciã q̄ nullũ a te officiũ ſit ꝓ
eius defenſione p̄termiſſum. cupio aliq̄d accidere qḋ in tuã rẽ nõ vl
lo pacto cũ tuo incõmodo venire vellẽ in qua re poſſem tibi grām re
ferre. Spero intelliges nihil a me vllo tꝑe maiori ſtudio ſuſceptũ
q̄ꝫ vt grām quã tibi immortalẽ habeo re ipſa ꝓbarẽ. Si q̄d aũt cog
noſcis in quo mea oꝑa poſſint tibi ꝓdeſſe id maxime īpetratuꝫ iri a
te patiaris. vt quo in appuleiũ nuꝑ officio vſus fuiſti. eodẽ ꝓ tuo iu
re velis me in oẽs tuos vti. Uale.

Uanq̄ꝫ futuꝝ putaſſem vt ſtudiũ meũ ⁊ cura quã pro tua ſa-
lute ſuſcepi magis in te poſſet cumulari. Sꝫ incredibile eſt q̄n
tũ ſinguli dies meo in te amore adijciant. Nã poſtq̄ꝫ te amare cepi
nullũ tꝑs fuit in quo nõ hoc de te cogitarẽ. ⁊ ſermonẽ de te ſepe habe
rẽ. ſi qñ aliquos tibi familiares ꝯuenio. q̄bus cũ velim qua prudẽ-
tia ⁊ humanitate ſis apud illos ꝯmemorare ſentio meũ in te amo-
rem duplicari ⁊ longe plus q̄ꝫ credi p̄t meã in te beniuolẽtiã augeri
Quotiẽs enī mea in te bn̄ficia: que quotidie ſtꝫ maiora aīo ꝯſidero.
ea res p̄ſtino amori meo tantũ adducit vt iã te magis q̄ꝫ oculos me
os diligã Nullũ itaꝫ mihi finẽ amãdi te facio. nec aliḋ ẽ qḋ magꝭ co
gitẽ q̄ꝫ vt tibi ⁊ hoībꝫ ſatis gratus videar. ſed tãta ſunt in me merita
tantꝰ tuis bn̄ficijs cumulus acceſſit. vt nõ dico ad referendũ grām.
ſed ne ſatis dicendũ q̄dem (meo iudicio) par tibi eẽ poſſim. Illud aũt
magis ꝓ tua natura q̄ꝫ merito meo ꝯſiderabis quãto affectu atꝫ be
niuolẽtia nõ q̄bus facultatibus ad referendum tibi debitã grãꝫ ma
gno aīo ac ſtudio paratus ſum

Jmis in me officioſus es nimis grato animo cũ plura meis in
te beneficijs attribuis q̄ꝫ vere mihi attribuẽda cognoſcam nul

lum em̄ eſt tēpus in quo nō maiorem grām attuleris q̄ prius a me
acceperis. aut nō aliquo tuo vel inſigni facto vel egregio dicto me/
ipſum añceſſeris. ſed hec eſt tua humanitas atq̄ ſumma in omib⁊
rebus modeſtia bñficia que ab alijs acceperis magnificare tua aut
nulla aut peregrina putare. q̄ aūt amor tu⁹ qui meo iudicio ad ſū/
mū peruenerat: quotidie maior fiat. plurimo certe gaudio leticiaq̄
afficior. quid em̄ poteſt eē quod magis me in amicicia noſtra dele/
ctet q̄ te nullū modū ei rei facere in qua nullus mod⁹ vnq̄ eē pōt.
Patior ḡ facile illō iudiciū qd̄ de me feciſti ſi mō ea res ſit q̄ tibi per
ſuaſerit nullū tuū in me beniuolētie oportere finē ↄſtitui. Quantuz
igitur animo ↄcedere poteris. tantū me amabis. Idem etiā ego de
te facere ꝓpoſui ⁊ huic vni rei maximā operā dare. vt nō min⁹ ama/
ri a me te iudices q̄ ego tum multis alijs ſignis tū his lr̄is veheme
ter a te diligi atq̄ obſeruari iudicem. Vale.

CUm te valde ſꝑ amauerim nūq̄ tamen magis optaui q̄ hoc
ipō tempe officioſius in re tua videri. Ita quidē rō negociorū
tuoꝝ poſcebat. Nā niſi pedibus ⁊ manib⁊ elaboraſſem vt meliori
loco res tua eēt. certe de tuis fortunis actū erat. nūq̄ ſollicitus de te
eē deſtitui donec om̄ia tua in tuto collocaui. Cōueni amicos ſpon/
ſionez ꝓ te feci. argentū numeraui: cām tuā egi: ipſos deniq̄ aduer
ſarios tuos de om̄i ſpe ſua deieci multa. q̄ q̄ iā ꝑturbata ⁊ confuſa
erant labore meo atq̄ induſtria in ſedē ſuam ac loca reſtitui. Is āt
exitus cauſe fuit. vt oēs aduerſarij tui fracto animo ⁊ magna cū in/
dignatōe ex ipſo iudicio ac lite cederent. Sentētiā aūt quā ꝓ te iu/
dices tulerūt ꝑ hūc tabellariū ad te mitto a q̄ melius q̄ a me diſces
q̄ a me tuo in negocio geſta fuerūt. hec tibi nota eē volui. quo meus
in te anim⁹ melius ꝓſpectus eſſet.

SOllicitudinē tuā ac ſtudiū quo in cauſa mea vſus fuiſti ⁊ lau
do. ⁊ admiror: Sed lōge magis ipſe animus quo ipē vteris
delectat me. nihil em̄ video qd̄ ad hanc tuā in me beniuolentiā ad/
di poſſit Utinā poſſit quātas habeo tibi gratias aliqñ re ipſa refer
re. ſed hoc tibi ꝑſuadeas velim memoriā tuoꝝ in me beneficioꝝ fu/
turam ſempiternā. quantum em̄ animo eniti potero tantū efficiam
vt de nulla re ſepius cogitem. q̄ vt ea ſemꝑ faciam que te velle atq̄
expectare intelligam. Ceteꝝ fortune aut imprudentie aſſignabis ſi
quid erit in quo tuis immortalibus in me officijs quantū oporteat
ſatiſfacere nō videar.

LIbenter in omnib⁊ negocijs que ꝑtinere ad te cognoſco oēm la
borē meū curā atq̄ ſtudiū ↄſumo. neq̄ hec a me ſcribuntur vt
velim vllā a te mihi grām deberi. qui tuo merito iā dudū oia debeo
Ita em̄ de me es merit⁹ vt nihil tm̄ ſit qd̄ ꝓ te ſuſcipe ac ꝓfiteri non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

debeā. Si quid eſt in tua re qꝺ a me fieri pōt id abſolutū a me ſꝑ ac
cipias Cogita nullā rem tā arduā eē quā nō putē eē leuiſſimā ſi mō
intelligā aliquod officiū meū tibi ꝓdeſſe. Fac igit̄ vt ſepe de reb⁊ tu
is ad me ſcribas. nec ꝑmittas me ocioſum eē: Tunc enim a te maxi
me diligi putabo. cum magnum aliquid quod in tua re ſit perſepe
mihi impoſueris. Uale.

QUe ad me de tuo amoꝛe ſcribis vſitata ſunt ⁊ iam ātiqua Nū
em̄ tꝑs fuit in quo negocia mea pluris nō feceris qꝫ tua. nouā
tū ſꝑ voluptatē ꝑcipio quotiēs de tua beniuolētia aliqͣd audio. nec
minoꝛē animi iocūditatē ex tuis litteris ꝑcipio. qꝫ ſi de his reb⁊ in-
ter nos ɔmentaremur de quib⁊ ad me ſcribis: Nō nego qn tua pre
ſentia multū voluptatis mihi inferret. Sꝫ neſcio qūo euenit vt no-
ſtre cogitatōes magis obtuſe videant̄ cum eos ipos quos diligimus
intuemur quam dum illis abſentib⁊ eoꝛum de nobis ſtudia ſermo-
nes ⁊ conſilia nobiſcū ipſi cogitam⁹ Puto hoc iō nobis accidere. qꝛ
noſtri affect⁹ hn̄t aliqͣd maius aut nobilius qꝫ noſtri ſenſus poſſint
attingere: Poſſident̄ quidē aio vbi etiā ſunt recōditi: Rē itaqꝫ mi
hi ꝑgratam facies ſi qͣtiens habebis cui poſſis epiſtolas tuas ɔmit
tere ſꝑ aliquid ad me ſcribis. Totiēs em̄ eē tecū videoꝛ quotiēs tu-
as lrās lego. nec ꝑmittā amiciciā nrām eē ocioſaꝫ. ſi qͣd accidat in qͦ
vel tua mihi poſſis opa ꝓdeſſe vel ego tibi mea Uale

NEminē hodierno tꝑe viuere puto qui me vno īfoꝛtunatioꝛ ſit
tanta em̄ me circūſtant incōmoda vt nullū ego illis exitū vide
am niſi quē moꝛs mihi attulerit: Nā ego ita miſer ſum: vt iā oīno
habeat foꝛtuna vbi poſſit me ferire. Amiſi patriam in qua diu ho-
noꝛe ⁊ dignitate floꝛui.. Paternis bonis mihi interdictū eſt. Soci
os qͣs in rep. habuerā vis belloꝝ ciuilium aſſumpſit Omnes qͥ ami
ci fuerūt aut perierūt. aut in eadem calamitate mecū ſunt. Quid ā-
plius reſtat mihi miſero. niſi vt tot malis moꝛte finē imponā. Cre-
de mihi nō ſolum ɔſilio careo. ſed etiā amens fact⁹ mihi videoꝛ Re
leuabā olim mihi egritudinē aīmi aut aliqͣd legendo aut ſcribendo
nūc aūt pꝛoꝛſus nulle artes ſunt que me delectēt deſidero maxime
ꝑſentiam tuā: Spero aut dolendo mecū aut conſolādo aliquod ſo
lacium in tanto meroꝛe meo mihi afferres. Uix poſſet fieri qui pꝛu
dētia ſꝑ ac ſapiētia fuiſti quin aliquod a te mihi eēt cōſiliū quo mi
nus acerbe oīa ꝑferrem. qꝺ cū ita potēs ɔtende vt huc accedas. aut
ſi te occupatōes detinēt aut quid ad me ſcribas. Putabo enim vt cū
feceris mihi aliquam huic moꝛbo ſi qua eſt que poſſit afferri mede
lam inueniſſe. Uale:

TAnto me doloꝛe littere tue affecerūt vt ego ipe maxime ɔſola
tōe egeam. nā vt ſꝑ in reb⁊ letis noſtri ſenſus conueniebāt. ita

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

poſtea quũ illa ꝑturbata atq; abiecta ſunt. q̄bus diu inter ciues tu/
os floꝛueras nō minoꝛē animo ꝑturbatōem ſentio. ac ſi om̄ia rebus
meis acceſſiſſent. quāq̄ quid p̄t magis dici meũ q̄ qđ tuũ eſt. Ha/
bes ergo me magis tuaꝝ erumnaꝝ ſociũ atq; ꝑticipem q̄ ꝯſolatio/
nē. Sed vbi ea mihi vis ingenij eſſet aut magnitudo qua te poſſem
aut lr̄is aut preſentia mea cōſolari. vno certe ꝛ eodeꝫ tempoꝛe aliqđ
auxiliũ vtriq; noſtꝝ ſimul attuliſſem. veꝝ nec per me ſatis valeo ne
q; ad hāc rem idoneus magiſter fui. Quod facile poſſum hͦ ꝑficiam
diebus primis ad te accedam ꝛ ſi dolendo meroꝛ leuatur: q̄uis hoc
genus ꝯſolatōis ꝑalienũ ſit nihil in tuo doloꝛe minuēdo p̄termittā
Interim aũt ꝯſilium aliqđ a lr̄is ꝛ philoſophia mutuaberis ꝛ me/
moꝛ eris te marcũ lilium eē Cũ em̄ fere oīm hominũ qui hac noſtra
etate viuunt vnus habearis pꝛudentiſſimus vel ſapientiſſimus co
gita quam id conueniat expectatōi eoꝝ. q̄bus notus es te doloꝛe vi
ci. qui ſemꝑ pꝛoſperā foꝛtunā modeſte tuleris: Hec a me nō ſcribo.
ſed cũ oculi multoꝝ in te ꝯiecti ſunt ſepe hominũ ſermonē de te ha/
beri audio. Ego vero illud reſpōdeo nō poſſe te nō ſentire tantā ca/
lamitatē ac iacturam reꝝ. Sed tamē oīa ꝓ tua ſapiētia equo aīo fe
ras Neq; ꝯſiliũ tibi deeſſe puto neq; remediũ quo huic egritudini
medearis. Facies ergo qđ ego in hoc tuo doloꝛe maximo cupio: ſta/
bis aīo erecto ꝛ ꝑferendo vinces foꝛtunam que te pꝛius vicit: Si hͦ
feceris maioꝛem certe gloꝛiam ex tua victoꝛia q̄ ex omnibus iactu
ram referes. Vale.

Tantis incōmodis hoc tp̄e afficioꝛ vt neq; auxilium mihi ſit.
neq; ſpes neq; conſilium. Tu qui habes quo hanc meam egri
tudinem poſſis leuare. fac ad me ſcribas quāquam quid poteſt eſſe
quod a te poſſit mihi in tantis malis afferri. Exceſſit enim vis hu/
ius mali omnia ſtudia humana ꝛ remedia. ꝛ eo loco res mee perue
nerunt vt quod aiunt nec ipſa quidem ſalus etiam ſi velit poſſit me
his malis eximere. Tentabis tamen ꝛ ſi quid erit quo mihi poſſis
opem aliquam afferre nihil ex contingentibus omittas. Narrarem
hoc loco quo in ſtatu eſſem. niſi ꝛ doloꝛ me pꝛepediret. ꝛ is eēs q̄ foꝛ
tunam meam ſatis noſceres/ Plura tñ ad te ꝑ lachꝛymis ſcribere nō
poſſum. ſ; tu officio tuo atq; pietate in me fungere.

Mallem te poſſe aliquo meo auxilio quam conſilio iuuare. que
facultas ſi mihi adeſſet certe nulla res meam in te beniuolen/
tiam ac pietatem impediſſet: ſed poſtquam id quod maxime in tua
aduerſitate optabam a me non poteſt fieri id a te conſilium meum
ſcribo ac notum facio quo ego ſepe in rebus meis aduerſis vſus fui.
Cum enim aliquando in ſimili foꝛtuna fuiſſem, vt aut preceptis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

hominū aut philoſophoꝝ aut conſolatōe amicoꝝ dolorē meū leua/
re nō poſſem: longe a cōſpectu ciuitatis ꝛ eaꝝ reꝝ qbus ꝓuatus fue
ram diſceſſi. nā he res ſolent cū aſpiciūtur. nimis exacerbare animū
ꝛ reuocare deſideriū prioris fortune. Cepi igit̃ vitā in ſollicitudine
agere: Videbā multa que natura ꝓduxiſſet ſuis rebꝫ ꝯtenta. nec ſi/
bi inuidere: Cogitabā turpiſſimū eē hoī qui rōis ac diuinitatis ꝑti
ceps eēt nō poſſe ꝯſilio acquieſcere: Illud aūt eē nefandū putare ſe
poſſe preſtare inter hoīes niſi rebꝫ ornati eēmꝰ que neqȝ natura ſui
excellunt ꝛ ad īprobos vberius plerūqȝ q̄ȝ ad bonos eueniūt. Cōfir
maui equidē animū meū his rōnibus atqȝ exēplis. ꝛ qui nulla ꝓus
rōe ꝑturbatōibus meis remediū inuenire poterā: ita oībus curis le/
uatus fui vt nō tm̄ merorē meū deponerē. ſed etiā iudicarē me aliq̄n
to feliciorē q̄ꝑ prioribꝫ opibꝫ tanq̄ȝ aliquibꝫ īpedimentis ad bn̄ viuē
dum exēptus eēm. Si ergo volueris tecū attētiꝰ iudicare nō video
cur nō ſis magna ex ꝑte tot malis tuis ac moleſtijs magnū aliquid
remediū allaturꝰ: Nā bene de te ſpero. ꝛ ſi paululū dolor iſte tuus
ſe remiſerit. tanto facilius his medijs vſurū te iudico. quantomagis
ceteris hoībus ꝟtute ac ſapiētia preſtas.

O res mee ꝑducte ſunt: vt iam pluribꝫ incōmodis vite affectꝰ
ſim q̄ȝ vel etiā ipſi inimici mei ſperare auſi ſunt nō habeo ad
quē potius me ꝯuertam q̄ȝ ad teipm qui valde amādo id feciſti. vt
ſolus in me ꝯſolando magis apud me valeas q̄ȝ cet eri oēs amici. ne
mo etiā eſt qui vel ſapienter ꝓuidendo vel ꝯſtanter defendēdo plus
te vno in hac noſtra ciuitate poſſit: Videbis ergo qs exitus fortune
mee ſit. Oīs quidē ſpes mea in te ſolo eſt poſita. Suſcipe ergo hanc
ꝓ me curā ne aliqd inexꝑtum relinqs: Cogita ſi me potes eximere
ex his malis qbus ſine fine diſcrutior maiorē me tibi habituꝝ grāȝ
q̄ȝ parentibꝫ meis ex quibꝫ vitā accepi: Erit aūt ea res tibi maxime
glorie ꝛ honori. ſi potentiā que tibi eſt maxima a fortuna tributa ad
ſalutē amicoꝝ tuoꝝ attuleris. Propiꝰ ad deū certe nemo p̄t accede
re q̄ȝ his oībus ꝯſilio ꝛ auxilio adeē: q nō ſuo vicio ſȝ hoīm inuidia
calamitate premūtur Vale

Etſi lrās tuas ſꝑ attente lego. tn̄ etiaȝ ſine illis ſatis de tuo ca
ſu amonitus erā. Qd aūt nō te officio meo ꝓuenerim nō mea
culpa ſed tpis fuit. Cupiebā em̄ ꝓoccupare lrās tuas ꝛ efficere vt ꝓ/
us te iuuari in his tuis moleſtijs aī tui ſentires q̄ȝ audires. Sȝ cuȝ
id malignitate hoīm ꝑfici nō potueri curabo vt nō minori ſtudio te
defenſuȝ a me intelligas q̄ȝ ſi de mea ſalute ac de fortunis meis age
ret. Turpe qdem ꝛ nō ferendū eēt: q̄ꝑ ego qui ſꝑ innocētes hoīes in
eoꝝ cauſis defendi paterer hoīem q ſūma familiaritate ac beniuolē
tia mihi deuictus ſit meo ꝓſidio meaq̄ȝ ꝓtectōe indefenſū eē. Bono

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

itaqȝ ſis aīo ⁊ tibi pſuade me poti⁹ oīa incōmoda ppeſſuꝝ. qȝ fortu
nas tuas ⁊ eā ſpē quā de me ꝯcepiſti relicturū

Maiora ſunt incōmoda mea qȝ vt eis qſquā poſſit mederi. vnū
tn̄ hēo in his mal' remediū ꝙ ea nō ſtȝ a me diu pferēda. Spe
ro ꝙ mors me cito ab his ſolū. Quid aūt ē qd̓ iā viuere me delectet
aut cui ſpei me reſeruo. Si em̄ hoīes ſil' inniterent vix mihi pn̄t eſſe
auxilio. Sed h̔ in his malis meis fruor ſolacio: qd̓ ſine cuiuſqȝ ho
mis inuidia vixi: Nemo ē q̇ infamiā obijcere poſſit. ꝙ ſi eoruȝ ſil'is
eē voluiſſem qbus diſſil'is maxime eē ſtudebū fortaſſis huc loci nō
pueniſſem. ſȝ eat res vt volet nūqȝ me penitebit neqȝ doleo ꝙ bn̄ fa
ciēdo multoꝝ hoīm aīos ꝯtra me excitaueri Ipſi videāt qȝ iniq rōe
tot mihi caſus aduerſus eoꝝ odio pauerūt. Cōponā g̊ meipm̄ ⁊ qȝ
diu mihi viuendū erit. cauebo ne ꝟtutē. ſi q̄ in me fuerit cū fortuna
amiſerim. Sētio nō poſſe mediū hmōi mal' ꝯflictari. Nā eo etatis
pueni: vt in pſperitate viuēdi nō ml'tū poſſit mihi vita plōgari No
lui te erūnas meas ignorare. qſi quid vnqȝ iocundi in vita habui:
ſemper mihi conſcius fuiſti.

Nihil minus putabā qȝ vt iſta etate in qua es tot mala nuncia/
res. Nūqȝ iſta tibi eē vētura qſqȝ potuiſſet mihi pſuadere. Cū
em̄ memoria reputo nemī vnqȝ te nocuiſſe multis āt vel ꝯſilio l' opi
b⁹ tuis te auxilio fuiſſe. maxime admiror ſi hāc fortune ꝯtumeliaȝ
ſatis ꝯſtanti aīo ferre poſſis. Quis em̄ nō moleſtū ferret ſe p⁹ mul/
tos labores ea etate oīa turbulētiſſima expiri quā decebat oīs ocij ⁊
trāqllitatis portū eē. Cōpatior qdē tibi ⁊ aliqn̄ acerbi⁹ hui⁹ tue ca
lamitatis indignitatē fero. qȝ tuipē pferrē moleſti⁹. niſi eā ī te ꝟtutē
ꝯgnoſcerē: q̄ tibi ſatis pſidij afferat. Nā q̊ aīo ſis cū ſupior vita de/
mōſtret. tn̄ idipm̄ maxime ex tuis lrīs cognoui Rcē em̄ iudicas nl'
lū malū oportere magnū videri qd̓ breui futuꝝ ſit Si qd est qd̓ ali
quā aīo acerbitatē afferat. id puto eē ꝙ mala q̄ nobis accidūt nō ex/
pectata fuerūt. qȝqȝ p tua ſapia illud iudico nullū tps fuiſſe in q̊ nō
puideris in his reb⁹ fluxis exiſtere. qd̓ ſit firmū aut ſtabile. Vtereȝ g̊
his remedijs h̔ tpe. q̇ ml'tis annis an̄ hec oīa ꝯpaſti. Quid tibi cō/
ſilij mei afferā nō hēo: cū ipſe in oīb⁹ reb⁹ meis tuo ſp vſus fui. idqȝ
te maixme oratū volo: vt oīa in bonis tuis numeres

Vā graue mihi in ſenectute ꝓpter inopiā ſeruire facl'e potes ex
te ⁊ alijs ꝯiecturā facere. ſȝ hoc inter nos refert ꝙ tu pauptate
aſſuetus es. Ego vero cū in maximo ſplēdore ⁊ abūdātia fortune ſp
vixerim. nō poſſum illud pferre. Ceteris fortaſſe rerū proſperarum
memoria moleſtia ē. ego ꝟo nō ſolū hoc malo crucior. ſed etiam cuȝ
hm̄oi incommodoꝝ nunqȝ experiens fuerim. eo minus patientiam
poſſum hēe Vtinam in miſeria natus eſſem. aut quā beate vixerim

nõ meminiſſem Uide quot incõmoda me circũſtãt. olim opes nedũ
mihi. ſed oĩbus familiaribꝫ ⁊ amicis meis abũde ſuppeditabãt. nũc
ꝟo cogoꝛ ꝑſidiũ ab aliꝭ expetere. In ꝯſpectu ⁊ in ipſis oculis hoĩm
cũ magna dignitate vt noſti verſabar nunc aſpectuꝫ ciuiũ meoꝝ nõ
poſſum ſuſtinere. Quid mihi credis aĩo eẽ cũ hoſpites meos q̃s ali
qñ ſplẽdide excepi nuꝑ ꝓpter pauꝑtatẽ ⁊ inopiã meã nõ audeã aſpi-
cere. pudet calamitatẽ meã illis ꝯfiteri: Mẽdicare aũt apud eos q̃
bus ipſe multa ſolebã erogare nimis erubeſco Aſt ergo mihi ſepe aĩ
mus ignotas terras q̃rere. vbi me inter nõ notos recõdã. At certe ni
ſi rebꝫ meis alius ſtatus ſit breui illud factur⁹ ſũ. ſꝫ tu q̃ ſꝑ oẽm for-
tunã meã cõem tibi duxiſti ſi q̃d habes ꝯſilio meo iuuabis

QUid tibi ꝯſiliꝭ mandẽ nõ ſatis habeo cui ꝑ diuturnitate ma
loꝝ meoꝝ nõ ſuppetit q̃liter ipſe mihi medear Pauꝑtas vt ad
me ſcribis iõ tibi grauis eſt ꝙ nõ es aſſuetus egere Illud vero mihi
nimis eſt moleſtũ ꝙ eã ſpem amiſi. q̃ dũ vulnus recens erat finẽ ma
lis meis cito ꝓmittebat Tu aũt adhuc in ea ſpe a qua ego iã excidi
ſed vbi te malis miſeriorẽ dicis facile ſic ꝯcedã. mõ nõ neges me lõ-
ge maioꝛi pauꝑtate premi. q̃ꝫ ego ꝑferre poſſim Si te põt ſocietas
miſerie mee leuare ſatis preſidiꝭ habes q̃ꝫq̃ꝫ ego nũq̃ꝫ ſentẽtiã illoꝝ
ꝓbauerim: q̃ illud dicũt minus vꝛgere mala q̃ mltos ſocios habeãt
mihi ꝟo multo minoꝛa mala mea videnꝶ ſi neminẽ ſociũ haberẽ. Hoc
aũt nimis male me hꝫ ꝙ aĩci mei mihi nõ pñt auxiliari. q̃d ſis actu
rus meli⁹ diſces ab his q̃ aĩo tranq̃llo ſunt q̃ꝫ ab hoĩe cui fortuna cũ
opes auferret ſimul ꝯſiliũ abſtulit. Illud poſſum ad te ſcribere oĩa
ꝑus a te eẽ tẽtanda q̃ꝫ a tuis diſcedas.

QUo in ſtatu fueris aut in q̃ poſit⁹ ſim nõ te puto ignoꝛare. Il
lud aũt me ꝑturbat maxie ꝙ neqꝫ anim⁹ neqꝫ ꝯſiliũ eſt mihi
q̃ poſſim me iuuare. Nõ ſum eñ ſic a natura inſtitut⁹ vt doloꝛẽ me
um poſſim diſſiĺare. nec ſub his p̃ceptoꝛibꝫ educat⁹ vt pauꝑtatẽ me
am foꝛtiter pati poſſim. nũq̃ꝫ ſperare poterã ad hãc indignitatẽ ꝑuẽ
tũ iri vt his opibꝫ deciderẽ q̃ magna ꝟtute parte eẽnt. ⁊ oĩbꝫ bonis
ciuibꝫ ꝓdeſſent. ſed mea ꝯſilia foꝛtuna fefellit. At illũ floꝛẽtiſſimuꝫ
ſtatũ meũ in q̃ diu btẽ vixi nõ expectanda diſcuſſit. Credebã eñ ali
qñ his aduerſitatibꝫ finẽ eẽ. aut q̃d trito ꝓuerbio d̃r tꝑs hoĩbꝫ egri-
tudinẽ adimere. ſed vtrũq̃ꝫ falſum exꝑioꝛ. Nã ⁊ ira foꝛtune ſꝑ recru
deſcit. ⁊ q̃ diutius his incõmodis atq̃ꝫ moleſtiꝭ ꝯflictoꝛ. eo ſꝑ me
deterius habeo Pudoꝛ aũt in ꝑmis mihi obſtat. nã ſi foꝛte aĩcis me
is me oñderẽ ⁊ meã ꝯfiterer inopiã. multa ab illis venirẽt ꝑſidia. tã
ta ꝯfuſio meũ animũ tenet vt potius malim inopia perire q̃ꝫ pauꝑ-
tatẽ meã detegere. Noſti q̃ꝫ durũ ſit hoĩ nõ ignobili ⁊ q̃ ſit aĩo inge
nuo ſupplicare alteri. Uix quidẽ induci potui ut has ad te litteras

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

darē q̄ mihi ſumme familiaris es. Sȝ tua fides ac beniuolētia oēm
meā cūctationē diſcuſſit A u ꝓ nrā amicicia etiā atȝ etiā videbis ſi
quid erit in quo apud nrōs aīcos iuuare me poſſis. Illud eñi p̄ ni/
mia verecūdia facere ꝓhibeoꝛ. Uale

LEgi nuꝑ litteras mihi a te miſſas ex quibꝫ magnā ſane ꝑtur/
batōem accepi: ſed tibi ſubiraſcoꝛ ꝙ tarde ad me de ſumma io
pia tua ſcripſiſti. Naȝ iudico ſi hoc ad me tēpeſtiue reſcriptū fuiſſet
cū amicis nrīs operā dediſſem ne tā grauis ⁊ moleſta eſſȝ tibi pau/
ꝑtas tua. ſed vt videoꝛ ad me ſcribis pudoꝛ fuit tibi impedimento/
et eſt cōe nobilitatis vitiū ꝙ nō minus graue ſibi eſt/alteri ꝓpter ino
piam ſupplicare q̄ȝ egere. Tibi ergo imputabis ſi amicis ignoꝛan/
tibus diutius q̄ȝ opoꝛtebat. hāc moleſtiā ꝑpeſſus fuiſti Nō inſtat
curabo ne in poſteꝝ ſis amplius in his incōmodis in q̄bus fuiſti. id
q̄ȝ tanta modeſtia ꝑficiam. vt neq̄ȝ tibi verecundiā vllā incutiā. ne/
q̄ȝ amicis negligentiā Mitto ad te pauculas pecuniolas donec me
lius ꝑ me ⁊ aīcos noſtros ꝓuidebit. Noli q̄ſo de amicis tuis deſpe
rare. Ego vt de meip̄o dicā ꝯſtitui vt nullo pacto me abūdante. vl/
la te rerū familiarium inopia laboꝛare ſinam. Idem oēs q̄ te pꝛius
amabant/ſentire de te iudico Uale.

SI vicio meo q̄d multis accidere video ad inopiā redactus eēȝ
aliquanto foꝛtunā meā equioꝛi aīo ꝑferrē: ſed cū oīa p̄ter mea
ſtudia bñ multis faciendo aduerſa ceciderint: nō ſatis poſſum acq̄eſ
cere. nūq̄ȝ inducere aīm potuiſſem vt ab illis male acciperer ī quos
ego ſꝑ frugi ac liberalis fuiſſem. q̄ a me extant in ciues noſtros bñfi
cia ⁊ officia ſatis noſti. Qualiter ꝯ̄a in me grati fuerint h̄ tp̄s max
ime docuit. Cū eñi hoīes quos mihi ꝓ cōi ſalute inimicos fecerā in
me ꝯſpiraſſent ſuboꝛdinaſſentq̄ȝ iudices ⁊ falſos ꝯtra me teſtes in/
ſtruxiſſent: quis meoꝝ ius meū defendit. aut quis tueri dignitateȝ
meā voluit. Sed merito illud euenire ſentio. vt illos ingratos expi
ar: in quibꝫ diligēdi nulla de me ratio habita fuerat. Scio eñi ac ve
rū eē intelligo q̄d in veri ꝓuerbio eſt. oēs qui alioꝝ cā in laqueū inci
dūt ſuo periculo ſe abſoluere: quod ſi res mihi in integꝝ rediret fa/
cerē pꝛofecto ꝙ vicē hanc doloꝛēt. Interim ego penā p̄edo. ſȝ h̄ nihil
ad eos. Scripſi hoc ad te nō qua in re deſꝑata tuū ꝯſiliū ac p̄ſidiuȝ
expectē. ſed q2 leuare doloꝛē mihi videoꝛ qñ de meis incōmodis te/
cum loquoꝛ. Uale.

NOn de re noua ad me ſcribis: nec mihi ignoꝛata. Quotiēs eñi
hm̄oī foꝛtune indignitatē credis ⁊ meip̄m ⁊ itē alios ſepenūe
rō ciues ⁊ graues ⁊ egregios p̄ter bonū ⁊ equuȝ ſuſtinuiſſe. q̄ȝ q̄ȝ hec
calamitas noſtra nihil ad tuā tñ fit neſcio q̄uo: vt mala q̄ in ciuita
te ſiꝫ vſitata nos min⁹ pꝛemāt Malo tñ ſapientia tua huic ꝑturba

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

tioni intuearis auxiliū q̄z a vulgari ꝯſuetudine. Nam illud ſcio futurū. vt nulla res magis tuā egritudinē leuet. q̄z ꝙ nihil horum tuo merito tibi acciderit. Et lōge ſententiā in qua mō es mutabis ſi maiorē de moribꝫ tuis q̄z de turbatōne que adhuc recēs eſt rōem habueris: Quod vero in re deſperata nec preſidij nec cōſilij cā ad me ſcribis ſꝫ qꝛ iuuat te de incōmodis tuis mecum loqui facis rē inter aīicos vſitatā. Idem ego facere ſoleo. quotiens aīo diſcrutior. Maiorem q̄dem ꝑtem moleſtiarū meaꝝ depoſuiſſe mihi videor cū amicis meis oēm ꝑturbatōem aperui. Hoc gaudeo plurimū ꝛ tibi gratias habeo ꝙ ex multis delegiſti. apud quez curas tuas deponeres Nam tum pluribꝫ alijs ſignis. tū etiā iſto me valde a te amari iudico. Cetera que ad ꝯſolatōem tuā ꝑtinēt tuipſe melius, vt ſpero tua ꝟtute q̄z meis litteris ꝓſpicies: Uale.

J vllī inopie mee finē aut p̄ſidiū futurum ſperarem. nihil taz durū eēt in hac mea fortuna quod nō magno ꝛ incōcuſſo aīmo ꝑferrem. Sꝫ cuz nulla prorſus me ſpes habeat. q̄d eſt quod in vita diutius manere cupiā Solebam annos meos a die natali ſepe numerare vt intelligerem quātū tēpus ſcd̄m naturā mihi reſtarꝫ Tūc maxime viuēdi cupidus eram. qꝛ tūc nihil erat cur vitā accuſarem Nūc vero nihil mihi prolixius annis videt̄. alij morbos ac mortez magis timent q̄z ſapienti cōueniat. Flent in tēpeſtate ꝛ cupiūt rebꝰ amiſſis ꝛ naufragio euadere: ſi ꝑcuſſor telum iugulo admouit. miſerabiliter exorant: vt vite ſue miſeriatur. Ego vero q̄ iſti horrēt iā deſiderare incipio. Nec aliud maius inter moleſtias meas notū eſt mihi q̄z vt cito extinguar. Sꝫ quid hec ad te ſcribo. qui me niſi dolendo mecū nō potes iuuare. Et hoc vno miſerior ſum. quo etiam te miſerum video Quod me diligis nō parū affert mihi inter has moleſtias ſolacium. ꝙ aūt p̄ter illū dolorē quo affligeris etiā te in ꝑtez doloris mei trahā. nimis egre fero. ſꝫ ꝓ tua modeſtia q̄ ſumma ē. fortiter egritudinē meā feres. Uale.

Uid ad te ſcribā neſcio. qꝛ ita ꝑturbato aīo ſum: vt neqꝫ rō neqꝫ ꝯſiliū in me ſit vllū. Male eñ alteri p̄t ꝯſulere q̄ ipē maximo ꝯſilio indiget. qd̄ facile poſſē tibi p̄ſtare hoc polliceor Dolere tecū ꝑiter ꝛ accuſare fortunā. q̄ nr̄as res aduerſas ꝓ debito addit His ḡ remedijs poſſum te iuuare: ſi ea ſunt appllanda remedia. que aīm egrotantē incurabilem reddunt: Mallē tamē potius ad tuā virtutē recurreres q̄z exempla hominis amentis vtereris vt ego remediū quod nullū ē ex ipō video ex te qui ſapiētior es poſſim Nullus eniz hodie viuit q̄ facilius huic morbo meo q̄ iam ab inicio inueteratus eſt facilius q̄z tuipſe mederi poſſit. Qd̄ ſi feceris duos ſimul vno ꝛ eodē remedio curaueris. Uale.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Vo me credis aĩmo eẽ.cũ fortunas meas ab oĩbus amicis deſtitui .intelligo que res ita me ꝑturbat.vt mihiĳpi immutat⁹ eſſe videar. Nõ expectabã vt qui officio meo illos iuuiſſem . Nunc ſimul ab his oĩbus deſtitutus eẽm:ſed hec ſunt noſtroꝝ ciuium artes cũ res noſtre ſecunde ſunt omnia vltro polliceri certãre verbis de ſumma beniuolẽtia de fide de ꝯſtantia cũ his qui nos vere amãt. ſi vero ventos mutatos eẽ videant.ratõem fortunaꝝ ſuaꝝ ac liberoꝝ potius q̃ȝ amicoꝝ humanam eẽ dicunt: Nihil de antiquis officĳs. nihil de beneficĳs acceptis cogitant. Et quos ſine periculo tueri poſſent facile patiunꝶ a ſe deſertos eẽ. Hec te admouere poſſunt ſi prudens es.ne(dum tue res adhuc ſunt proſpere)huiuſmõi amicos tuo incõmodo tibi ꝯpares. Nemo te melius poteſt docere ꝗd ſit hoc tẽpore cauendũ q̃ȝ ego qui meo periculo prudẽs factus ſum

Allẽ incõmodis alioꝝ q̃ȝ tuis admoneri qui ſꝑ me valde amaſti. Sed poſtea q̃m res iſte ſe habent vt quod minime optabam ſis ab amicis tuis deſertus qui a te ſepenumero defenſi fuerũt cautior in rebus meis ero nec maiorem rationem amicorum habebo q̃m commodorum meorum Quod ſi homines ea integritate vite ⁊ conſtantia eſſent qua olim fuerunt.nulla arbitror tanta incommoda q̃ ꝑ amicis eẽnt fugienda Nunc vero cũ in amicicia vtilitatẽ ꝓpã aut delectationem aliquam magis quam honeſtatem ſeꝗmur.omnia videntur mihi ad tempora in quibus ſumus referẽda. Illud aũt cauebo ne quis amicoruȝ vincat me ſua beniuolẽtia aut officio. Et ſi illud mihi accidet vt ab aliquo me intelligam amari. Nullum ego modum officĳs meis aut amori meo in illum faciaȝ. ſed ne ab omnibus te deſertum eſſe iudices ego quem forte in numero amicorum non habebas.polliceor tibi operam meam ⁊ quod illi non ſine ſcelere neglexerunt ego paratus ſum defenſionem tuam ſuſcipere. Tu vero ammonebis quibus adiumentis opus tibi ſit. ⁊ ego neqȝ pecunia neqȝ conſilio tibi deero.

¶Finit Gaſperini pergamenſis oratoris clariſſimi ſuauiſſimarum epiſtolarum opus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Epiſtola ꝓ ornata viciorũ redargutiua

Non inſulſe (vt eſt apud lactantiũ) quidã poeta triũphũ cupidinis deſcribẽs, nõ mõ potentiſſimũ deoꝝ cupidinẽ: ſed etiam victorẽ facit: Enumeratis eñ moribus ſinguloꝝ. ꝗbus in poteſtatẽ cupidinis ditionẽq; veniſſent: inſtruxit põpã in qua iuppiter cũ ceteris dijs añ currum triũphantis ducit͛ cathenat⁹ Elegãter id ꝗdem a poeta figuratũ. ſed tñ nõ multũ diſtans a vero Qui eñ virtutis eſt expers qui cupiditate aut libidinib⁹ vincit͛ malis. nõ cupidini vt ille finxit. ſ3 morti ſubiect⁹ eſt ſempiterne Stultus aũt marc⁹ tullius inꝗt lactantius qui gaio verro adulteria obiecit. Eadẽ eñ iuppiter quẽ colebat admiſit. Q. P. clodio ſororis inceſtum. at illi optimo maximo fuit ⁊ ſoror ⁊ cõiunx. quis eſt ergo tã excors qui hũc regnare in celo putet ꝗ ne in terra ꝗdem debuit Aſpice quoq; phõs vite mgr̃os moreſq; eoꝝ ⁊ vitam diligẽter inꝗre ⁊ inuenies paucis exceptis iracũdos: cupidos. libidinoſos. arrogãtes. ꝓteruos. ⁊ ſub obtentu ſapientie ſua vicia palliantes cũ domi faciãt ea que in ſcholis arguiſſent Mentior fortaſſe accuſandi grã nonne idipm̃ tullius fatet͛ ⁊ querit in hec verba: Tulli⁹ quot⁹ quiſq; philoſophoꝝ inuenit͛. qui ſit ita moratus ita aĩo ⁊ vita inſtitut⁹ vt ratio poſtulat qui diſciplinã nõ oſtentatõem ſcie legẽ vite putet ꝗ obtẽperet ip̃e ſibi ⁊ decretis pareat ſuis. Uidere licet alios pecunie cupidos. alios glorie multos libidinũ ſeruos vt cũ eoꝝ vita mirabiliter pugnet orõ. Hec cicero ꝗ̃ de re coacti ſunt ꝙ plures. Hi vero maxime qui ſequunt͛ in venerẽ. inq; libidinoſos ⁊ molles. immo in brutales veneris mũdiq; amatores taliter exclamauere.

Prudentius

Ha venus ad nutum trahis oĩa numina celi
Aſtra moues alioq; rotas errore planetas.
Accẽdis gelidam ſub fratris lampade phebem.
Tu fera tu ceca. tu ceci ianua leti
Corpora tu maculas aĩas in tartara mergis
Abde caput triſti iam feruida peſtis abyſſo.
Occide ꝓſtibulũ. manes pete. claudere auerno
Inq; tenebroſum noctis detrudere fundum

Architrenius.

Combuſſit frigiũ paſtorem ꝑgama grecos
Et veneris ſurgens facul is amor ignis ⁊ ira
Canduit alchides veneris meſſiq; fauilla
Hoc ſale ſal hoĩm ſalomon inſulſos amari.
Demeruit morem quia amaro geſſit amori

Gaſperini.

Juuenalis

Sunt q̄ vicia herculis inuadūt ⁊ de ꝟtute locuti.
Clunem agitant. ego ceuentē ſexte verebor
Infamis varillus ait quo deterior te
Loripedem rectus derideat ethiopem albus

Lactantius igitꝛ q̄dam docēt tantū nec faciūt ipſis p̄ceptis ſuis
detrahūt pōdus. Quis em̄ obtemperet cū ipſi p̄ceptores doceāt nō
obtēperare: Bonū eſt aūt recta ⁊ honeſta p̄cipere. ſʒ niſi ⁊ facias mē
daciū ē. ⁊ eſt incōgruēs atqꝫ ineptū non pectore ſed in labijs habere
honeſtatem.

Seneca in epiſtolis: Pleriqꝫ phōꝝ tales ſunt vt ſint deſerti i cō
ſiliū ſuū. Quos ſi audias in libidinē. in auariciā. in ambitōem po/
rantes.. iudiciū ſuū ꝓfeſſos putes. adeo redūdant ad ip̄os maledi/
cta in publicum miſſa. Quos non aliter intueri decet quam medi
cos quoꝝ tituli remedia habēt pixides venena Quoſdā vero nec pu
dor tenet vicioꝝ. ſed patrocinia turpitudīs ſue fingūt vt eēt honeſte
peccare videatꝛ. Faciet em̄ ſapiēs q̄ nō ꝓbabit vt etiā ad maiora trā/
ſitum inueniat ſʒ relinquet mores bonos. ſʒ tp̄i aptabit. ⁊ q̄bus alij
vtuntꝛ in gl'am aut voluptatē vtetꝛ agēde rei cā. ¶ Lactanti⁹ inſti
tutionū libro tercio. Ariſtipppo cirenaicoꝝ mḡro cū thaide nobili
ſcorto fuit ꝯſuetudo. qđ flagiciū grauis ille phie doctor ſic defende
bat vt diceret multū īter ſe ⁊ ceteros thaidis amatores intereē ꝙ ip/
ſe hr̄ēt thaidem. alij a thaide haberentꝛ: O p̄clara ⁊ bonis imitāda
ſapiētia: Huic viro liberos in diſciplinā dares vt diſcerēt hr̄e mere
tricē. Aliq̄d inter ſe ⁊ ꝑditos intereē dicebat ꝙ illi bona ſua ꝑderēt
ipſe ḡtis luxuriaretꝛ. in q̄ plāe ſapiētior meretrix fuit q̄ ſic phūm ha/
buit ꝓ lenone vt ad ſe om̄is iuuentus doctoris exēplo ⁊ auctoritate
corrupta ſine vllo pudore concurreret. quid ergo īterfuit qūo phūs
ad meretricem famoſiſſimā ꝯmearet. cū eum phūs ⁊ riuales ſui vi
derent omnibꝫ ꝑditis nequiorē. nec ſatis erat ita viuere. ſʒ etiā doce
re libidīes cepit ac mores ſuos de lupanari ad ſcholas trāſtulit diſ/
ſerēs voluptatē corꝑis eſſe ſummū bonū: que doctrina execrabilis ⁊
pudēda nō in corde philoſophi. ſed in ſinu meretricis eſt nata.

Impreſſum dauentrie ꝑ me Jacobuʒ de breda.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 24